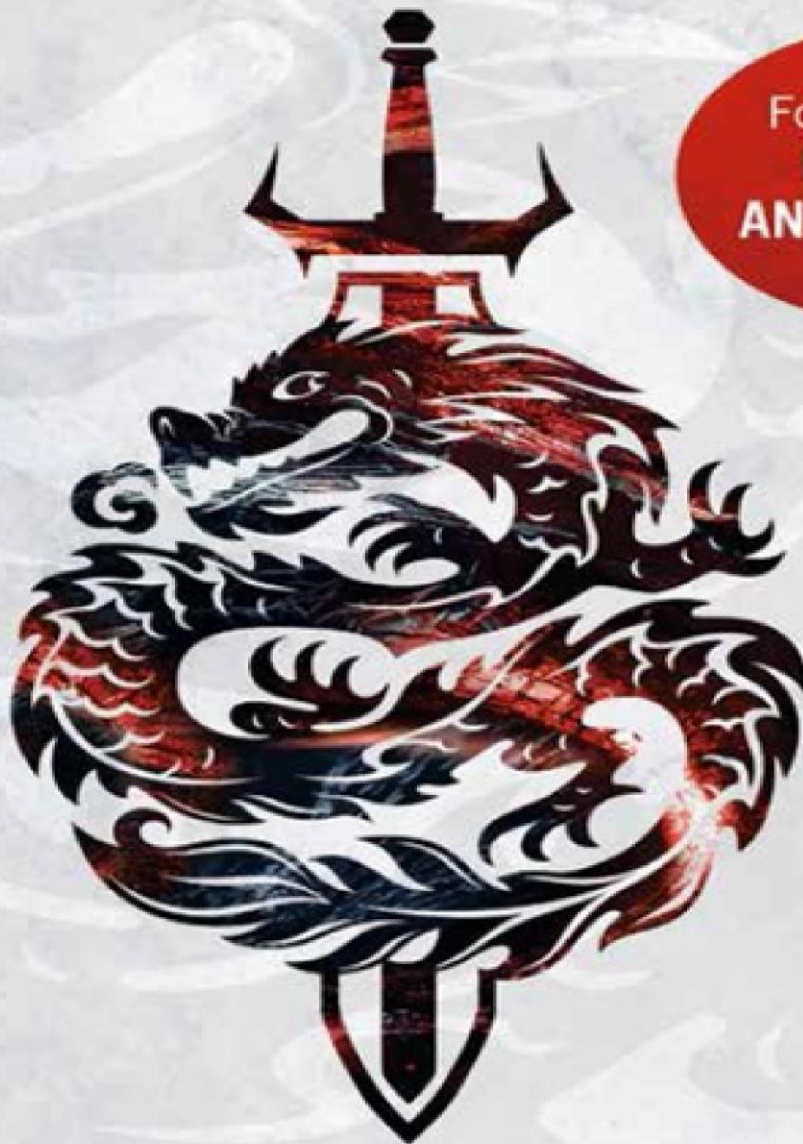

President of Christ for All Nations and author of *Live Before You Die*

DANIEL KOLENDA

Foreword by
**CARLOS
ANNA CONDIA**

SLAYING DRAGONS

A PRACTICAL GUIDE TO SPIRITUAL WARFARE

SLAYING DRAGONS

DANIEL KOLENDA

MAI SÁRKÁNYÖLŐK
GYAKORLATI ÚTMUTATÁSOK A SZELLEMI HADVISELÉSHEZ

TARTALOM

Carlos Annacondia előszava

Bevezetés: A nagy sárkány, az a régi kígyó

1. fejezet: Angyalok és démonok a Bibliában

2. fejezet: Honnan meríti a sárkány az erejét?

3. fejezet: Csakugyan azt mondta az Isten?

4. fejezet: A korszellem

5. fejezet: A kozmikus csata

6. fejezet: A szellemi hadviselés fogalmának tisztázása

7. fejezet: Fegyelem, odaszentelés és szellemi tekintély

8. fejezet: A házi kedvencként tartott sárkány elpusztítása

9. fejezet: Hadviselésünk fegyverei

10. fejezet: Démonok kiűzése

11. fejezet: Győzelemben járva

Jegyzetek

ELŐSZÓ

Abban a kitüntetésben lehet részem, hogy több éve ismerhetem Daniel Kolenda evangélistát, és megtapasztalhattam, milyen hatalmas szenvedély ég benne az iránt, hogy az evangélium és a mi szeretett Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus átformálja nemzeteket és egyéni életüket. A *Mai sárkányölők* című könyvben megosztott tapasztalatai minden bizonnyal sokak számára áldást fognak jelenteni. Ez a könyv mély kinyilatkoztatást nyújt a szellemi világról, és ez felkészíti az olvasót arra, hogy a hit magasabb szintjére lépjen.

Miután végigolvastam a *Mai sárkányölők* című könyvet, az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy a könyv szellemi harcra vonatkozó tartalma lehetővé teszi az olvasó számára, hogy a Jézus Krisztusban való hit és hatalom új szintjére lépjen. Ezekben az időkben arra kell törekednünk, hogy korábban soha nem tapasztalt mértékben elmélyítsük a szellemi világgal kapcsolatos tudásunkat és ismereteinket. A Sátán és serege fáradhatatlanul törekszik a hívők megfélemlítésére. Elengedhetetlen, hogy hiánytalanul magunkra öltjük Isten fegyverzetét, hogy hatékonyan harcolhassunk és hatalmat vehessünk minden sötétség és gonosz szellem felett. A Lukács 10:19 emlékeztet bennünket arra, hogy Jézus Krisztus hatalmat adott nekünk a sötétség minden ereje felett.

Minden olvasót erősen bátorítok arra, hogy fogadja el a könyv mély kinyilatkoztatását, amelyet a szellemi világról élénk tár. A valódi és igaz kinyilatkoztatás csak arra vezethet bennünket, hogy egyre inkább hasonlítsunk Jézushoz. Továbbá nem szabad megfélemlítettünk arról, hogy elveszett lelkek milliói várnak arra, hogy ti legyetek a jó hír hozói, és bemutassátok nekik Jézust. Merítsetek bátorságot és higgyétek el, hogy Isten használni akarja az életeteket.

-CARLOS ANNA CONDIA

BEVEZETÉS

A NAGY SÁRKÁNY, AZ A RÉGI KÍGYÓ

Ott feküdt, egy óriási vörös-arany sárkány, mély álomban; füstfoszlányok jöttek az állkapcsai közül és az orrlukaiból, de álmában a tüze kis lánggal égett. Alatta, a lába, az összetekeredett farka alatt, körülötte mindenhol, minden oldalon, hosszan elnyúlva a láthatatlan padlón, értékes holmik feküdtek számtalan halomban: megmunkált és nyers arany, drágakövek, ékszerek és ezüst, amit vörössel foltozott a sötétpiros fény. Ott feküdt Szmóg, a szárnyai behúzva, mint egy mérhetetlen nagy denevéré, félig az egyik oldalára fordulva. Így a hobbit láthatta az alsó részeit és a hosszú, sápadt hasát, amibe drágakövek és arany nyomódott a drága ágyon való hosszú fekvéstől. (Tallián Balázs fordítása)

-J. J. R. R. TOLKIEN, A HOBBIT

A SÁRKÁNY KÉPE egyidős az emberi tudattal. A nagy kígyószerű, tűzokádó szörnyekről szóló félelmetes legendák a Föld szinte minden ősi kultúrájában szerepelnek. A *sárkány* szó a görög *drakōn* szóból származik, ami bábészkodót jelent. Egy igéből származik, amely azt jelenti, hogy tisztán látni. A szó az ősi szörnyek, jellemzően intelligens, hullószerű, kígyószerű lények leírására jött létre.

Az egyik szerző ezt írja: „Az ókori görögök mitológiájában az ilyen fantasztikus képzeletbeli fenevadakat a titánok teremtették a távoli 'aranykorban', az olümposzi istenek kora előtt, és jellemzően a világfolyó, az 'Okeanosz' távoli részén lévő titokzatos helyeken laktak – ez a legtávolabbi hely metaforája, ahová földi halandó eljuthatott.”¹

Az egyiptomiaknak volt egy Akhekh nevű istene, egy hatalmas, négy lábú kígyó. A neve a délkelet-afrikai makua nyelv egyik dialektusából származhatott, ahol „*Ikuka* a nagy pítón”. Ezen a területen még tíz méternél nagyobb kígyókat is találtak!² Európában a háromágú nyelvvel és varázsfogakkal rendelkező Drakon Kholkikosról azt mondták, hogy Arész aranygyapjút őrizi a Kolkhiszban (a mai Grúziában) lévő szent ligetben.³ A skandinávoknak ott volt Fafnir, aki törpeként kezdte életét, de egy átok miatt sárkánnyá változott.⁴ A Yucatan-félszigeten élő maják (a mai Mexikó területén) Kukulkant, a „Tollas Kígyót” imádták.⁵ India népeinek istene Vritra volt, akit olyan hatalmas sárkányszerű lényként ábrázoltak, amely még folyókat is képes volt elrekeszteni.⁶ A bhutániaknál Druk, a Mennydörgő Sárkány még ma is látható Bhután nemzeti zászlaján.⁷ Hasonló sárkányok jelennek meg a kínai, japán, koreai, vietnami és más ázsiai mitológiákban.

A Biblia is használja a sárkány szimbólumát. Az első történetben, a Biblia első könyvének elején megismerkedünk a sárkánnyal. A Sátán, egy értelmes, beszélő kígyó formájában rászedi Évát, és ezzel előidézi az emberiség bukását. A történet egy prófétai ígérettel zárul, amely Jézusra mutat. Isten ezt mondja a kígyónak: „Ellenségeskedést szerzek közted és az asszony között, és a te utódaid és az ő utódai között; ő a te fejedden tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15).

Krisztus, Éva leszármazottja, szétzúzza az ősi kígyó fejét. Krisztus teste mindeközben halálos sebet kapott, de ő győztesen feltámadt a halálból! Az ő halála csak annyi volt, hogy a kígyó belemart a sarkába. Másrészt földi élete során Jézus a Sátánt újra meg újra legyőzte. Aztán a

keresztben véglegesen legyőzte, és a Sátánnak semmi reménye nem maradt arra, hogy valaha is újra felülkerekedjen. A fejét teljesen összetörték. Még most is, amikor továbbra is pusztít a világban betegségekkel, különféle nyavalyákkal, kísértésekkel és mindenféle gonosszággal, ő teljesen legyőzött és porba tiport ellenség. Csak annyi erővel rendelkezik, amennyit mi adunk neki.

Bár a Sátán végső vereségét Krisztus halála és feltámadása idézte elő, Jézus földi élete során minden alkalommal keményen legyőzte az ördögöt. Jézus megmutatta nekünk, mit jelent győzelemben járni. Tanítványainak hatalmat adott, hogy ugyanebben a győzelemben járjanak a bűn, a Sátán és a gonosz felett. Ez a mi örökségünk a világosság gyermekeiként.

A 91. zsoltárt messiási zsoltárnak tekintik. Ez azt jelenti, hogy magára Krisztusra mutat, és Krisztus személye által teljesedik be a legtökéletesebben. A Sátán a zsoltár 11. és 12. versét idézte Jézusnak a pusztában. Lukács ezt mondja: „Az ördög elvezette őt Jeruzsálembe, és a templom legmagasabb pontjára állította, és ezt mondta neki: „Ha Isten Fia vagy, vedd alá magad innét. Mert meg van írva: Az ő angyalnak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged, és kezökben hordoznak téged, hogy valamiképpen meg ne üssed lábadat a kőbe.” (Lk 4:9-11. revideált Károli). Ironikus módon a zsoltár következő verse tökéletesen leírja, mi történt a Sátánnal azon a napon a pusztában, amikor Jézus legyőzött minden kísértést: „Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt” (Zsolt 91:13, revideált Károli). Jézus az igazi sárkányölő! Lábbal tiporta az ördögöt, pontosan a prófécia szerint.

John Gill a 91. zsoltárról írva ezt mondja: „Egyesek szerint a Messiásról van szó, és hogy a zsoltár ígéreteket tartalmaz arra nézve, hogy őt mint embert megvédik és megóvják a betegségektől, ragadozó állatoktól, gonosz szellemektől és gonosz emberektől, az angyalok gondviselése alatt; és ez nem azért van, mert a Sátán alkalmazta rá az egyik ilyen ígéretet, amely a Máté 4:6-ban szerepel, hanem azért, mert úgy tűnik, hogy jobban illenek rá, mint bárki másra: és a zsoltár címének egyik része a szír változatban így hangzik: 'és szellemi értelemben a Messiás győzelmének nevezik, és mindazok győzelmének, akik általa tökéletessé válnak.'”⁸

Nagyon szeretem ezt az utolsó mondatot: „a Messiás győzelme és mindazoké, akik általa tökéletessé válnak”. Magának a nagy sárkányölőnek a testvéreiként mindannyian arra vagyunk hivatottak, hogy kígyókat és skorpiókat tapossunk el, ahogyan ő is tette. Az ő győzelme a miénk! Az ő hatalma a miénk! Az ő ajándékai és hatalma a miénk!

Matthew Henry a 91. zsoltárhoz írt kommentárjában ezt mondja: „Az ördögöt *ordító oroszlánnak, régi kígyónak, vörös sárkánynak* nevezik, úgyhogy a jelek szerint erre az ígéretre utal az apostol, amikor ezt írja (Róm 16:20): *A békességnek Istene megrontja a Sátánt a lábaitok alatt hamar*. Krisztus összetörte a kígyó fejét, megrontotta szellemi ellenségeinket (Kol 2:15), és általa *felettébb diadalmaskodunk*; mert Krisztus hív minket, ahogy Józsué hívta Izrael kapitányait, hogy jöjjünk, és tegyük lábunkat a legyőzött ellenség nyakára. Egyesek úgy gondolják, hogy ez az ígért Krisztusban teljesedett ki, és abban a csodatévő hatalomban, amellyel az egész teremtett világ felett rendelkezett, amikor betegeket gyógyított, ördögöket űzött ki, és különösen látjuk ezt, amikor tanítványainak ismertetőjelei között azt is felsorolta, hogy *kígyókat fognak felvenni* Márk 16:18.”⁹

A Jelenések könyvében János úgy írja le a Sátánt, mint „a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhiteti” (Jel 12:9, rev. Károli). Itt azt látjuk, hogy a nagy sárkány – aki harcol a mindenható Isten ellen, harcol Mihály arkangyal és más hatalmas angyalok ellen (7. v.), üldözi az egyházat, és harcol a hívők ellen – nem más, mint „az a régi kígyó”. Ő ugyanaz, aki az Édenkertben rászedte Évát, és akinek a fejét a Messiás szétzúzta. Ma is harcolunk ellene. De mi a győzelem, nem pedig a vereség pozíciójából harcolunk.

Lukács evangéliumának 10. fejezetében Jézus hetvenkét tanítványt küldött el kettesével minden olyan helyre, ahová tervezett elmenni. Hatalmat adott nekik, és azt mondta, hogy gyógyítsák meg a betegeket, és mondják el, hogy közel van a mennyek országa.

A tanítványok visszatértek Jézushoz, és örültek, hogy a démonok az ő nevében engedelmessé váltak nekik. Jézus így válaszolt: „Láttam a Sátánt, mint villámlást lehullani az égből. Én hatalmat adtam nektek, hogy kígyókat és skorpiókat tapossatok el, és legyőzzétek az ellenség minden hatalmát; semmi sem árthat nektek. Ám ne annak örüljétek, hogy a szellemek engedelmessé váltak nektek, hanem annak örüljétek, hogy nevetek fel van írva a mennyben” (18-20. v.).

Milyen csodálatos írás! Jézus, akiről régen megjövendölték, hogy összezúzza a kígyó fejét, nekünk is hatalmat adott, hogy eltapossuk a kígyót! És van még egy ennél is dicsőségesebb ígért. Nem számít, mi történik velünk ebben az életben, a nevünk fel van írva a mennyben! Bármilyen történjék is, mi győzünk! A győzelem pozíciójából harcolunk. Ezért ígéri Jézus: „Ebben a világban nyomorúságotok lesz. De biztatok, én legyőztem a világot” (Jn 16:33).

ÁTTEKINTÉS

Ebben a könyvben megvizsgáljuk, hogy mit tanít a Biblia a szellemi hadviselésről. Először megnézzük, hogy mit mond a Biblia az angyalokról, a démonokról és a szellemi világról. Vannak-e különböző típusú angyalok? Milyen célt szolgálnak? Ki az a Sátán, és honnan származik? Miben hasonlítanak az angyalok és a démonok? Miben különböznek egymástól? Mik a démonok, és honnan származnak? Hogyan befolyásolhatják a démonok az embereket? Milyen hatalommal rendelkeznek a démonok ebben a világban? Milyen gonosz szellemeket említ a Szentírás? Mit jelent „démonoktól megszállottnak” vagy „démonizáltnak” lenni?

Írni fogok a kozmikus csatáról, amelyben részt veszünk. A mindennapi életünkben könnyű szem elől téveszteni az átfogó képet. A kis csaták, amelyekkel szembenézünk, egy sokkal nagyobb háború részei. Ha megértjük, hogy hol a helyünk Isten kozmikus stratégiájában, az segít komolyabban vennünk egyéni feladatainkat. Továbbá, ha megértjük, hogy mit akar elérni az ellenség, az segít nekünk felismerni az eszközeit, és bölcsen szembeszegülni vele.

Mindent megteszek azért is, hogy eloszlassam a szellemi hadviselést körülvevő mítoszokat. A keresztény könyvek és tanítások gyakran nagyon babonás elképzeléseket mutatnak be a szellemi hadviselésről. Ezek egy része kísérteties és hátborzongató lett – inkább hasonlít egy Harry Potter-regényhez, mint bármihez, ami a Bibliában van. Olyan bibliai elveket fogok tanítani a szellemi hadviselésről, amelyek doktrinális szempontból megalapozottak és egyben gyakorlatiasak is.

Írni fogok arról a fegyverzetéről, amelyet Isten adott nekünk, és hadviselésünk erőteljes fegyvereiről. Beszámolok majd a démonok kiűzéséről, mind a Szentírás, mind a saját tapasztalataim alapján. Végül pedig búcsúzóul megosztok a kedves olvasóval néhány tanácsot, hogy minden nap győzelemben járhasson. Azért imádkozom, hogy e könyv által felvértezve képesek legyetek legyőzni minden sárkányt, amellyel találkoztok – nemcsak a világban, hanem a saját életetekben is.

1. FEJEZET

ANGYALOK ÉS DÉMONOK A BIBLIÁBAN

Leestél az égről, fényes hajnalcsillag! Lehulltál a földre, népek legyőzője! Pedig ezt mondtad magadban: Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaiülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegyek a felhők csúcsára, hasonló leszek a Felsőégeshez! De a sírba kell leszállnod, a gödör mélyébe

ÉZSAIÁS 14:12-15

Meleg éjszaka volt Nyugat-Afrikában. Az előttem álló hatalmas tömeg vége túlnyúlt a látóhatáron. Szürreális látvány volt, de már olyan megszokottá vált a számomra, mint egy szokásos templomi gyülekezet. A levegő ködös narancsos árnyalatú volt, ahogy az evangélizációs mezőn elhelyezett hordozható reflektoraink fénye átszűrődött a több százezer táncoló láb és a harmattan, a szünni nem akaró száraz szaharai szél által felvert por vastag fátylán.¹ Szokás szerint Jézus Krisztus evangéliumát hirdettem. Ha jól emlékszem, aznap este Jézus véréről prédikáltam, és arról a hatalomról, amely megment, meggyógyít és megszabadít.

Aznap este a környék egyik jól ismert boszorkánydoktora ellátogatott hozzánk. Híres volt, mert azt mondták róla, hogy átkai képesek megölni áldozatukat. Akkor még nem tudtam mindezt, de később a helyi lelkipásztorok elmondták a részleteket, amelyeket jól ismertek. Az egyik lelkész azt mondta, hogy személyesen tud közel egy tucat emberről, aki meghalt, miután a boszorkánydoktor átka alá került. Képzeltetitek, hogy az emberek mennyire rettegetek tőle és sötét praktikáitól.

Aznap este nem azért jött el az istentiszteletre, hogy az evangéliumot meghallgassa, hanem hogy átkot szórjon rám, az evangélistára, és meg akart ölni ott az emelvényen. Most talán az olvasó elgondolkodik azon, hogy miért akarhat valaki ilyesmit tenni egy olyan kedves fickóval, mint én. De az igazság az, hogy nem ő volt az első boszorkánymester, aki gyűlölt minket, és nem is ő lesz az utolsó. Rosszat teszünk az üzletüknek. Amikor olyan régióba érkezem, ahol a voodoo-t és az animizmust gyakorolják – mindkettő meglehetősen elterjedt Nyugat-Afrikában –, habozás nélkül szembeszállok ezekkel a démoni rendszerekkel. Sok embert állandó sötétségbe és félelembe taszítanak. Néha a helyiek még a helyi démoni szellemek nevét vagy átkaikat sem merik kimondani, mert félnek, hogy rájuk törnek. Teljes megvetéssel szállok szembe velük. Gyakran kapok listát a helyi lelkipásztoroktól ezeknek a szellemeknek a nevééről és átkaikról, amelyeket az emberek mind jól ismernek és amelyek félelemben tartanak sokakat, és hangosan felolvasom őket az emelvényről, és megtöröm a hatalmukat Jézus nevében! Az emberek gyakran

először csak levegő után kapkodnak – csodálkoznak, hogy nem haltam meg ott helyben. Aztán örülnek a szabadságnak, ahogy elégetjük a bálványokat, fétiseket, amuletteket, bűbájokat és minden boszorkánysággal kapcsolatos talizmánt, amit az emberek el akarnak távolítani az életükből és az otthonukból.

Elmondom az embereknek, hogy ha egyszer Jézushoz tartoznak, nem kell félniük semmilyen démoni átoktól. Jézus Krisztusnak megvan a hatalma ahhoz, hogy megvédje őket, és megadja nekik, amire csak szükségük van. A boszorkánydoktorok tönkremennek, mert minden ügyfelüket elveszítik a kereszténység miatt. Az egyik városban a helyi boszorkánydoktornak nagy kövek voltak a házánál, amelyekről azt mondták, hogy mágikus erővel rendelkeznek. Az emberek fizettek neki, hogy álljon a kövekre, és hallja halott őseik hangját. De az evangélizációs körutunk után ez a boszorkánydoktor haragudott ránk, mert a kövei már nem „beszéltek”! Többször láttam, hogy a boszorkánydoktorok maguk is keresztényekké váltak, és átadták a talizmánjaikat, hogy elégessük őket, és megvallották Jézust Úrnak!

Annak a nőnek azonban, aki azért jött el az összejövételre, hogy megöljön engem, nyilvánvalóan más volt a hozzáállása. Még a lelkészek is elismerték a hatalmát. De én nem is tudtam, hogy ott volt a rendezvényünkön. Én csak prédikáltam Jézust, ahogy mindig is szoktam. A színpad jobb oldalán állt, kint a két masszív torony egyike előtt, amelyek a hangszóróinkat tartották. Valami furcsa bűbájt hozott magával terveinek végrehajtásához. Miközben prédikáltam, elkezdett valami átkot rám szórni, hogy elbánjon velem. Hirtelen – és csak ekkor vettem észre a jelenlétét – vérfagyasztó sikoly tört ki belőle, és a földre zuhant.

Ott feküdt, kígyóként vonaglott, és habzott a szája. Nem törődtem vele. A legalább félmillió ember tömegben nem akartam megállni, hogy egyetlen démonnal foglalkozzam. Több százezer ember hallgatta az evangéliumot. Folytattam a prédikálást. De van egy csapatunk, amelyet az ilyen esetek kezelésére készítettünk fel. Ők elvitték ezt a nőt az emelvény mögé, egy sátorba, amelyet a szabadító szolgálathoz állítottunk fel. Ezt mi „kígyóveremnek” nevezzük.

A szabadító csapat kiűzte belőle a démonokat, mire a nő magához tért és elfogadta Jézust Megváltójának. Aztán odahozták hozzám az emelvényre, és ő elmondta nekem a történetét, miközben a hatalmas tömeg nézte. Az emberek felkapták a fejüket, amikor meglátták őt, mert nagyon jól tudták róla, hogy kicsoda. Még az emelvényen lévő helyi lelkészek is látszott, hogy kényelmetlenül érzik magukat. Elmondta, hogy azért jött, hogy megöljön engem. Elmondta, hogy amikor elkezdett átkokat szórni rám, hirtelen a földre zuhant, majd azzal folytatta, hogyan űzték ki belőle a démonokat és hogyan lett szabad. Aztán arról is beszámolt, hogy átadta az életét is Jézusnak, mert – az ő szavaival élve – „Jézus hatalmasabb, mint az én boszorkányságom”.

A Biblia teljesen egyértelműen elénk tárja, hogy a szellemi világ nem egyszerűen valóságos, hanem még annál is valóságosabb, mint amit mi látunk.

Ez az a valóság, amelyben én élek. Gyakran találkozom démonizált emberekkel. Olyan eseményeknek voltam már a szemtanúja, amelyek felnőtt férfiaknak rémálmokat okoznának (és valóban okoznak is). Ha nem hiszed, hogy a démoni szellemek valóságosak, akkor egyszer kísérek el egy utamon és garantálom, hogy utána megváltozik a véleményed. Egy valamit biztosan tudok. A szellemi világ valóságos. Az angyalok valóságosak, és a démonok is valóságosak. Isten valóságos, és a Sátán is valóságos. A jó és a rossz közötti kozmikus küzdelem kellős közepén vagyunk, amely évezredek óta folyik, és továbbra is itt tombol körülöttünk. Vannak, akik inkább nem vesznek róla tudomást, és úgy tesznek, mintha csak a látható világ létezne, de egyetlen keresztény sem ápolhat magában ilyen nézeteket. A Biblia teljesen egyértelműen elénk tárja, hogy a szellemi világ nem csak valóságos, hanem még annál is valóságosabb, mint amit mi látunk. A szellemi világban harc dúl, és Jézus minden követőjének józannak és ébernek kell lennie.

Ebben a fejezetben az angyalokkal, démonokkal és a szellemi birodalommal kapcsolatos néhány alapvető szempontot fogunk megvizsgálni. Erre az alapra építve fogjuk tanulmányozni a következő fejezetekben a szellemi hadviselés kérdéskörét.

KIK AZOK AZ ANGYALOK?

Kinek mi jut az eszébe, amikor ezt a kérdést olvassa? Gyermekkori képek jutnak eszedbe azokról a puttókról, akik kis szárnyakkal és hárfákkal repkednek? Vagy egy vallásosabb szimbólumra gondolsz, például egy középkori festményre, amelyen aranyszárnyú, hosszú hajú, palástos, glóriás, emberszerű alakok láthatók? Vagy talán egy modernebb ábrázolás jelenik meg a lelki szemeid előtt, mint amilyeneket a keresztény könyvesboltokban találsz: egy superhős méretű ember, lobogó hajjal, fénylő páncéllal, hatalmas szárnyakkal és hatalmas karddal. Vagy talán azok közé tartozol, akik láttak már angyalokat látomásban vagy személyesen, így a kép, ami eszedbe jut, talán nem pusztán értelmezés – lehet, hogy az a valóság.

Bármilyen is jusson az eszünkbe, a Biblia önálló képet nyújt az angyalokról. De ez nem ilyen egyszerű. Az angyalok többről szólnak, mint amit egyetlen festményen vagy látomásban meg lehet ragadni. A Szentírás számos helyen utal az angyalokra, és ezek a hivatkozások olyanok, akár egy óriási kirakós játék darabkái szétszórva az asztalon. Össze kell raknunk őket, hogy lássuk a teljes képet.

Kezdjük magával a kifejezéssel. Az *angyal* szó jelentése hírnök. Valójában utalhat emberi hírvivőre, akit azért küldtek, hogy hírt vigyen másoknak (pl. 1Móz 32:3; 4Móz 20:14; 21:21). A Biblia még a prófétákat is angyalokként említi. A Malakiás név jelentése: „az én angyalom” – az Úr „az én hírnökömnek” nevezte őt (Mal 1:1).² Ezek az „angyalok” nem mennyei szellemek. A Biblia ezt a szót rájuk pusztán gyakorlati értelemben alkalmazza hírnök értelemben.

Másrészt ugyanez a szó egyértelműen utal nem emberi, hanem szellemi entitásokra, akik Isten hírnökei (pl. 1Móz 19:1, 15; Dán 3:28; Zak 1:9; Mt 1:20; 2:13; Lk 1:26, 28; Jel 1:1; 5:2; 7:2). Isten azért küldi őket, hogy különleges híreket hozzanak (mint a karácsonyi történet angyalai) vagy hogy különleges feladatok végezzenek el (mint az angyalok, akik elpusztították Szodomát és Gomorrát). A Szentírás az angyalokat nagy hatalmú szellemi lényekként írja le, akik beléphetnek Isten jelenlétébe (Jób 1:6; Mt 18:10; Lk 1:19), engedelmeskednek parancsainak (Zsolt 103:20-21), imádják őt (Zsolt. 148:2; Jel 5:11-14), megvédik népét (Zsolt. 91:11-12), és kiszolgálják szükségleteiket (1Kir 19:5; Mt 4:11; Zsid 1:14).

Az angyalok bibliai ábrázolása azonban ennél összetettebb. Ebben a fejezetben ezt bővítjük ki azzal, hogy megvizsgálunk néhány olyan nevet, amelyet az angyali lényekre alkalmaznak a Szentírásban. Az Ószövetséggel kezdjük.

AZ ANGYALOK ÓSZÖVETSÉGI NEVEI

Az Ószövetség nemcsak gyakran beszél angyalokról (pl. Zsolt 91:11), de ábrázolásai lenyűgözőek és néha megdöbbentőek is. Valójában az *angyal* csak az egyik olyan kifejezés, amelyekkel ezeket a szellemi lényeket leírják.³ Isten többféle angyali lényt teremtett, akik őt kísérik és az ő akaratát teljesítik. Ebben a szakaszban néhány ószövetségi kifejezést tekintünk át.

Az Úr tanácsa

Először egy tágabb fogalmat fogunk megvizsgálni, amely az angyali lények minden fajtáját magába foglalja. Az Ószövetséget egy olyan világgép keretezi, amely az Urat a trónján ülve, a mennyei heggyetején látja, körülvéve a mennyei seregek hatalmas gyülekezetével. Ő valami egészen különleges, de nincs egyedül. Istent szellemi lények hatalmas tömege veszi körül, akik egy nagy mennyei gyülekezetet alkotnak – egy gyülekezetet, amelyet Jeremiás „az Úr tanácsának” nevez (Jer 23:18; lásd még 22. v.).

Isten elfoglalta a helyét az isteni tanácsban; az istenek között ítélkezik.

-Zsolt 82:1

Az egek magasztalják csodáidat, Uram, hűségedet a szentek gyülekezetében. Mert ki van a fellegekben, aki egy sorba állítható az Úrral? Ki hasonló az Úrhoz az Isten fiai között? Igen rettenetes az Isten a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazok között, akik körülötte vannak.

-Zsolt 89:5-7

Mindkét rész egy nagy mennyei tanácsra utal, amelyet Isten vezet, és amelyen angyalok vesznek részt. Ez egy látványos istentisztelet helye. De ez a törvényhozás és a rendeletek helye is. Több prófétának volt látomása erről az összejövetelről. Sőt, ők maguk is angyalokkal együtt álltak ezen a tanácson. Ézsaiás látomása talán a legismertebb. Ő az Urat látta trónján, angyali lényekkel körülvéve. Bűnének megvallása és megtisztulása után Ézsaiás hallotta a felhívást, hogy

egy önkéntes menjen el „értünk” – ez a névmás magában foglalta az Urat és az egész angyali tanácsot (Ézs 6:1-8).

Dániel ugyanezt a tanácsot látta, amint a gonosz nemzetek felett ítélkezik (Dán 7). Isten, „az öreg korú” elnökölt a bíróságon (9. v.). Más trónok és angyali lények ezreinek sokasága is jelen volt. A tanács döntött a lázadó nemzetek ellen, és átadta uralmát „egy emberfiához hasonlóknak” (13. v.).

Valószínűleg Mikeás próféta nyújtja számunkra a legizgalmasabb betekintést ebbe a tanácsba (1Kir 22:1-40; 2Krón 18). Ézsaiáshoz hasonlóan ő is trónon ülve látta az Urat, akit mennyei seregek vesznek körül. Miután elrendelte, hogy Akháb királynak meg kell halnia a csatában, az Úr megkérdezte a tanácsát, hogyan lehet Akhábot erre a csatára rávenni. Vita következett a tanács tagjai között! „Az egyik ezt, a másik azt javasolta” (1Kir 22:20; 2Krón 18:19). Aztán egy „szellem” odalépett az Úr elé, és önként felajánlotta szolgálatait. Felajánlotta, hogy elmegy, és „megtévesztő szellem lesz minden [hamis] prófétájának szájában” (1Kir 22:22; 2Krón 18:21). Ezeknek a prófétáknak arra kellett bátorítaniuk Akhábot, hogy menjen a csatába, és azt jósták, hogy sikerrel fog járni. Isten azt mondta, hogy az ötlet működni fog, és elküldte a szellemet, hogy elvégezze a munkát. A terv valóban működött – Akháb meghalt a csatában.

Isten ugyanazért használja az Ő mennyei seregét, amiért a megváltott embereket is használja. Tele van szeretettel, és nem akarja egyedül végrehajtani a tervét.

Furcsának tűnik, hogy Istennek tetszik a hazug szellem gondolata. Még ennél is furcsábbnak tűnhet, hogy Isten egyáltalán konzultálna alacsonyabb rendű lényekkel. Miért van szüksége Istennek alacsonyabb rendű szellemek tanácsára, amikor minden tudás és hatalom az övé? De éppen ezért olyan fontos megérteni az angyalokat és az Úr tanácsát. Isten ugyanazért használja az Ő mennyei seregét, amiért a megváltott embereket is használja. Tele van szeretettel, és nem akarja egyedül végrehajtani a tervét. Azt akarja, hogy különféle gyermekei – a mennyben és a földön – vele és érte dolgozzanak.

A mennyei tanácsnak ez a látomása megmutatja nekünk, hogy Istennek az embereken kívül más szolgálói is vannak, akik különféle rangokat viselnek az ő országában, és különböző funkciókat töltenek be Isten családjában. Isten szereti és tiszteli őket, mint akik háztartásának részeit alkotják, és segítik őt a teremtett világ kormányzása során. Továbbá e tanács létezése – a szellemek különböző fajtaival és szintjeivel – segít megérteni a démonok eredetét, és azt, hogy miért vannak különböző gonosz tulajdonságaik. Végül pedig a tanács nagyobb világosságot ad

nekünk Jézus uralmáról. Az ő élete, halála, feltámadása és mennybemenetele azt jelenti, hogy a nagy hatalmú szellemi lényekkel teli világegyetem legmagasabb helyére emelték. Jézus *emberként* segít elnökölni ebben a hatalmas, mennyei tanácsban. Isten örökkévaló Fia, aki most már a legfőbb emberi lény is, „az angyalok fölött áll” (Zsid 1:4)! Erre gondol Jézus, amikor azt mondja: „Nekem adatott minden hatalom a *mennyben* és a földön” (Mt 28:18, a szerző kiemelése). Mindezek fényében nézzünk meg még néhány nevet, amelyeket az Ószövetség ad ezeknek az angyali lényeknek.

Elohim

Talán már ismeritek ezt a héber szót. Kétféleképpen is fordítható: „Isten” vagy „istenek”. Héber alakja többes számban szerepel, de lehet egyes számban is (mint az angolban a *juh* vagy *juhok [sheep]*).⁴ Az ószövetségi írók leggyakrabban így használják. Az *Elohim* általában Izrael egyetlen örökkévaló Istenére utal. Más szövegekörnyezetekben azonban ugyanez a szó többes számban utalhat akár hamis istenekre (pl. 2Móz 20:3), akár angyali lényekre (Zsolt 8:5). A Zsoltárok 82:1 az isteni tanácsban helyet foglaló angyali lényekről ír. Az Ószövetség szerint ezek az angyalok a szó egyik értelmében *elohimok*.

Mindig a szövegekörnyezet határozza meg, hogy melyik jelentést kell figyelembe vennünk.⁵ Amikor a Biblia az *elohim* szót angyali lényekre alkalmazza, természetesen nem azt mondja, hogy ők szó szerint istenek, akiket imádni és szolgálni kell, vagy engedelmeskedni kell nekik (bár az istentelen nemzetek így látják őket). Ehelyett annak kiemelésére használja ezt a szót, hogy ők nem emberek, hanem hatalmas, természetfeletti lények, akik a szellemi birodalomban élnek.⁶ Ebben a minőségükben az Úr mennyei tanácsában ülnek, és segítenek igazságot szolgáltatni a nemzetek között (Zsoltárok 82). Az *elohim* kifejezés arra is felhívja a figyelmet, hogy ezek a lények Isten megbízottaiként milyen hatalommal rendelkeznek a világban. Ő elnököl a köreikben, és még ítélkezik is felettük, amikor fellázadnak. „Isten [*elohim*] elnököl az isteni gyülekezetben; ő gyakorolja az ítéletet az istenek [*elohim*] között” (Zsolt 82:1).⁷

Isten fiai

Istennek egyetlen örökkévaló Fia van. Jézus Krisztus az Atya „egy és egyetlen Fia”, aki istenségében egyenlő az Atyával és a Szent Szellemmel (Jn 1:14, 18). Ő teljes mértékben ember, teljes mértékben Isten, és nagyobb minden angyalnál (Zsid 1). De tudad-e, hogy a Biblia Jézuson és a megváltott embereken kívül más „Isten fiairól” is beszél? Az egyetlenszerű „Isten fiai” kifejezés egy újabb módja annak, ahogyan az Ószövetség az égben lakó angyali lényekre utal. A kifejezés valami hasonlót jelent, mint az *elohim*. Valójában a 82. zsoltár az *elohimokat* a „Magasságos fiaival” azonosítja (6. v.). Úgy tűnik, hogy ezek az istenfiak ugyanazok, mint az *elohimok*. Mindkét kifejezés azoknak a természetfeletti lényeknek az általános leírása, akik az Úr tanácsában állnak, és Isten nevében hatalmat gyakorolnak a világban.

Miért nevezzük tehát az angyali lényeket Isten fiainak? Azért, mert ez az angyalok más fontos aspektusaira is felhívja a figyelmünket, amelyeket meg kell értenünk. Először is, az angyali lények bizonyos értelemben Isten gyermekei. Bár nem képesek szaporodni, mint az emberek (Mt 22:30), mégis Isten leszármazottai. Ő teremtette őket; ők az ő fiai. Az Atya gondosan, kreatívan és könyörületesen teremtett minden egyes angyali lényt a saját tetszése szerint. Ő az, aki életre hívta őket. Ők az ő mennyei családjának részei, és ezért az ő hatalmas háztartásának tagjai (Ef 3:15).

Az angyalok nem szellemi robotok. Rendelkeznek a döntés képességével. Dönthetnek úgy, hogy elhagyják az Istentől kapott helyüket, és Isten akaratával ellentétes módon tevékenykednek.

Másodszor, az „Isten fiai” kifejezés azt jelenti, hogy ezek a szellemi lények természetfeletti és hatalmasak. Bár képesek belépni a földi világba, sőt meg is jelenhetnek és működhetnek benne, ez a világ nem a természetes élőhelyük. A menny az otthonuk. Végül is ők Isten saját fiai. Mint az ő szellemi rokonai – az Ő gyermekei – a királyi tanácsban állnak, és osztoznak Isten világ feletti uralmában.

Végül pedig az „Isten fiai” Isten képmását hordozzák. Bár nem emberek, mégis hatalmas képességekkel, értelemmel és érzelmekkel rendelkeznek. Emellett szabad akaratot is kaptak. Az angyalok nem szellemi robotok. Rendelkeznek a döntés képességével. Dönthetnek úgy, hogy elhagyják az Istentől kapott helyüket, és Isten akaratával ellentétes módon tevékenykednek (Júd 6). Mint később látni fogjuk, néhányan ezt meg is tették. Legtöbbjük azonban hűséges maradt Atyjához és Urához, és továbbra is az ő tanácsában szolgál.⁸

Kerubok és szeráfok⁹

Úgy tűnik, hogy ezek a szellemi teremtmények alkotják Isten angyali fiainak legmagasabb rendjét. Egyes tudósok szerint nem is kellene őket angyaloknak neveznünk.¹⁰ De még ha a fogalmak használata vitatható is, egyértelmű hogy ezek a rendkívüli teremtmények az angyali lényeknek egy igen speciális osztályába tartoznak. A róluk szóló leírások egészen különösnek, sőt bizarrnak tűnnek. A modern filmek, amelyek furcsa, számítógéppel létrehozott képeket alkotnak nemlétező űrlényekről, meg sem közelítik ezeknek a *valódi*, földönkívüli teremtményeknek a megjelenését, akik Isten trónjának közelében tartózkodnak.

A próféták rendkívül megrendítő leírásokat közölnek a kerubokról és szeráfokról.¹¹ Néhány ilyen leírás a sátor és a templom történetéből származik,¹² és néhány utalás a zsoltárokból is előfordul.¹³ A *szeráf* jelentése „tüzes kígyó”.¹⁴ E héber szó igei alakja azt jelenti, hogy éget, a főnév pedig kígyót jelent, ezért a legtöbb fordító egyszerűen összekapcsolja a jelentéseket. Az Ószövetségben néhány helyen a *szeráf* szó szerint kígyót jelöl. Amikor a pusztában Isten népe elleni ítéletben használják, a mérgük az általuk okádott tüzet jelenti (4Móz 21:6). Ugyanebben a történetben azonban az Úr azt mondja Mózesnek, hogy „készítsen kígyót [szeráfot]” bronzból (8. v.). Amikor a megharapott izraeliták ránéznek a bronzfigurára, meggyógyulnak.

Ézsaiás próféta a szeráfokat az Úr tanácsának angyali alakjaiként látja (Ézs 6:1-4). A trón közelében állva ezt kiáltják egymásnak: „Szent, szent, szent!”. Mindkét történet az angyali szeráfok funkciójára vonatkozóan ad nekünk támpontokat. Ézsaiás történetéből világos, hogy ezek az angyali lények segítenek Isten jelenlétének gondozásában (az alább tárgyalt kerubokkal együtt). Az Úr fényének pusztá, megközelíthetetlen ragyogásától el kell takarniuk az arcukat. És figyelmeztetniük kell egymást, hogy ne nézzenek oda, és talán hogy ne is jöjjenek túl közel (pl. 2Móz 19:12-22). Ézsaiás ezért élt át ilyen rémületet. *Nem* takarta el az arcát, és „látta az Urat” (Ézs 6,1).

Mózes története arra utal, hogy a szeráfok Isten helyreállító hatalmával is kapcsolatban állnak. Ezért van az, hogy a bronzból készült tüzes kígyó a gyógyulás szimbóluma az izraeliták számára a pusztában. Még Jézus is ahhoz hasonlítja a saját keresztre feszítését, amikor Mózes a pusztában felemelte a kígyót (Jn 3:14). Ézsaiás tapasztalata megerősíti ezt a gondolatot. Amikor megvallja bűnét, az egyik szeráf izzó parázzsal megérinti az ajkait. Ez a cselekedet helyreállítja Ézsaiást, és lehetővé teszi számára, hogy küldetésre induljon (Ézs 6:5-8). Úgy tűnik, hogy a szeráfok őrzőként kísérik az Úr trónját, és az Úr helyreállító hatalmát kezelik.

A *kerub* szó egy sémi szóból származik, amelynek jelentése „áldani, dicsérni, imádni”.¹⁵ Ezékiel négy kerubot lát Isten trónja alatt. Mindegyiknek négy arca, négy szárnya, emberi keze és borjúlába van (Ez 1:6-8). Mindegyikük mellett óriási, forgó kerekek állnak, és úgy tűnik, hogy „hordozzák” Istent a trónján (15-28. v.). Jahve úgy ül e lények tetején, mintha a dicsőség szekerén utazna az égen (Zsolt 18:10). Mindez arra utal, hogy a kerubok egyben az Úr jelenlétének intézői is.

Kíséretet biztosítanak a számára. Ezért van az, hogy a frigyláda tetejét két kerub szegélyezi. És ezért van az, hogy a sátor függönyén és Salamon templomának szentélyében a kerubok több képmása is látható. Az Úr a kerubok között trónol, és ebből a pozícióból beszél az emberekhez (2Móz 25:22).

A Kerubok az Úr őrzőiként is működnek. Kerubokat és lángoló kardot helyezett az Édenkert keleti oldalára, hogy megakadályozza az ember visszatérését (1Móz 3:24). Az a kerub, akit az Úr kiűzött szent hegyéről, ami nyilvánvaló utalás arra az angyali lényre, aki Sátánná vált, „fel volt kenve őrző kerubnak” (Ez 28:14, 16).

A Biblia csaknem százszor említi a kerubokat. Sokkal szembeszökőbbek, mint a szeráfok, mégis úgy tűnik, hogy hasonló szerepük van Isten szent jelenlétének őrzőiként és gondnokaiként. A szeráfok védelmet nyújtanak a szent Isten és a tisztátalan világ között, de arra is szolgálhatnak, hogy helyreállítsák a bűnbánó embereket, ha ezt a határt átlélik. Eközben a kerubok szent királyuk védelmező kísérőiként működnek. Ezek a rendkívüli angyali lények az Úr tanácsában állnak, mint az ő jelenlétének és trónjának gondnokai.

Fejedelmek

A fejedelmeknek nevezett angyali lények főleg Dániel könyvében jelennek meg (10:13, 20-21; 12:1). Ez a kifejezés a nemzetek felett álló magas rangú angyali vezetők egy csoportjára utal.¹⁶ A bibliai világkép szerint a szellemi kormányok a földi kormányokkal párhuzamosan működnek a mennyekben, és uralkodnak azok felett (pl. 1Kir 22:19-23; Zsolt 82; Ézs 34:4-5; Dán 2:21; 7; Jel 16:14). A Dániel könyvében szereplő angyali fejedelmek valamilyen szintű hatalommal rendelkeznek a különböző nemzetek felett. Mihály például Dániel népének, Izraelnek a fejedelme (Dán 10:21; 12:1), míg két lázadó fejedelmet „Perzsia fejedelmének” és „Görögország fejedelmének” nevez a könyv (10:20). Mindhárman fejedelmek, de csak az egyik hűséges az Úrhoz. A másik kettő ellene harcol. Ez azt jelenti, hogy a lázadó fejedelmek korábban

magas rangú angyalokként szolgáltak Isten tanácsában, de azóta fellázadtak, és gonosz célokra használták a hatalmukat. Továbbá Mihályt „az egyik legfőbb fejedelemnek” és „a nagy fejedelemnek” nevezik (10:13; 12:1). Ez azt jelenti, hogy létezik egy hierarchia, amelyben magasabb rangú fejedelmek vezetnek katonai kontingenseket. (Lásd Mt 26:53 és Jel 12:7).

A Dániel könyvében szereplő mennyei konfliktusok megfelelnek a földi konfliktusoknak. Ahogyan a perzsa királyság uralkodott, mielőtt átadta volna helyét Nagy Sándor görög királyságának, úgy kellett a dánieli hírnöknek is megküzdenie Perzsia szellemi fejedelmével, miközben Görögország fejedelme úton volt (Dán 10:20). Mindez azt jelenti, hogy az eredeti angyali tanács egyes tagjait fejedelmeknek nevezték, mert hatalmuk volt a nemzetek felett. A fejedelmek különböző rangokat viseltek, és valószínűleg katonai angyalok seregei álltak a parancsnokságuk alatt.

ANGYALOK AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

Az Ószövetség összetett, de lenyűgöző képet rajzol az angyali lényekről. Az Újszövetség ezt a képet használja háttérként, amikor az Úr tanácsának leírását átveszi, annak különböző angyali tagjaival. De e tagok többségét egyetlen egyszerű név alatt foglalja össze: *angyalok*. Az Újszövetségben tehát az *angyalok* szó az Úr tanácsában összegyűlt különféle szellemi lényekre utal. Ebben a szakaszban az ószövetségi kategóriák fényében megvizsgáljuk az újszövetségi angyalok néhány funkcióját.

Elohim és Isten fiai

Jézus az angyalokat elohimként említi, amikor egy zsoltárt idéz, amely ugyanezt a kifejezést használja (Zsolt 82:6; Jn 10:34).¹⁷ Ugyanez az utalás azt is magába foglalja, hogy Jézus az angyalokat Isten fiainak tekinti (Jn 10:35-36). E kifejezések használata megerősíti, hogy átvette az Ószövetség világképét. Az angyalok az Újszövetségben nem emberi, hanem mennyei lények, akiket Isten szellemi gyermekeiként teremtett. Isten képmását hordozzák magukon, az ő mennyei tanácsában ülnek, és segítik őt a világegyetem irányításában.

Hírvivők

Amikor angyalok jelennek meg az Újszövetségben, legtöbbször üzeneteket visznek az embereknek, vagy feladatokat látnak el az Úr számára. Jól ismert az a történet, amikor angyali hírnökök jelennek meg Zakariásnak, Máriának, Józsefnek és a pásztoroknak, hogy bejelentsek Keresztelő János és Jézus király születését (Mt 1,20-2,23; Lk 1,11-20; 26-38; 2,8-15). Parancsokat adnak, figyelmeztetnek valamilyen veszélyre, és konkrét útmutatásokat adnak. Az angyalok embereket mentenek meg, gyülekezetek és egyének felett őrködnek, és különböző ítéleteket hajtanak végre (Mt 18:10; ApCsel 5:19; 12:7-10, 23; Jel 2:1). Akárhogy is van, az angyaloknak ez a hírvivői szerepe a legkiemelkedőbb az Újszövetségben. Az Ószövetséghez hasonlóan az angyalok szellemi lények, akik nem rendelkeznek természetes, földi testtel, de emberi alakban is megjelenhetnek (Zsid 13:2).

Az angyalok az Újszövetségben a végidők hírnökeiként is döntő szerepet játszanak. Így az angyali tevékenység az Úr napjának közeledtével fokozódni fog a Földön. Az angyalok segítenek az Úr Jézusnak learatni az utolsó idők termését, és „kigyomlálni” az egyházból azokat az embereket, akik kereszténynek látszanak, de nem azok (Mt 13:39-41). Isten többek között azért teremtette a mennyei sereget, hogy segítsen a föld megújításában a korszak végén, kétségtelenül azért, hogy egyesítse mennyei és földi családját (Ef 3:15). Végül ezek a szellemi küldöttek az

embereknek lesznek alárendelve, és az ítélet után segítenek majd nekik az eljövendő korszakban az új, dicsőséges világ gondozásában (1Kor 6:2-3; Zsid 1:14; 2:5-18).

Az Úr Tanácsa

Az Újszövetség, akárcsak az Ószövetség, leírja az Úr angyali tanácsának jeleneteit (amely mindkét Testamentumban embereket is magában foglal). A legélénkebb példa a Jelenések könyvében található. Az Atya egy színpompás trónon ül, amelyet huszonnégy trónon ülő vén, négy élőlény, angyalok miriádjai és a Bárány vesz körül (Jel 4-5; lásd még Dán 7:9-10). Ezt a tanácsot a nagy tekercs kitekerésére és Isten végidőkben megtartandó ítéleteire hívják össze.

A tanács másik újszövetségi említése a Zsidókhoz írt levél 12:22-24-ben található. A szerző azért írja le a tanácsot, hogy a zsidó hívőket azzal bátorítsa, hogy a gyülekezeti összejöveteleiknek óriási jelentőségük van a szellemi térben. Amikor összegyűlnek, egy nagyobb tanácshoz csatlakoznak a „mennyei Jeruzsálemben”, a Sion hegyén. Jelen vannak az angyalok miriádjai, a tágabb értelemben vett egyház, Isten, az igaz emberek tökéletessé tett szellemei és Jézus.¹⁸

A tanácsról szóló mindkét újszövetségi látomásban emberek és angyalok szerepelnek, és mindkettőben Jézus a tanács társvezetője az Atyával. Nem csoda, hogy a Zsidókhoz írt levél szerzője azzal kezdi levelét, hogy Jézus „sokkal magasabb rendű az angyaloknál” (Zsid 1:4). Ő a nagy angyali tanácsban nem prófétaként vagy akár csak földi uralkodóként, hanem a tanács *uraként* áll. Egyedülállóan és örökké Isten Fia, ezért az összes angyal – az egész tanács – ugyanúgy imádja és szolgálja őt, mint az Atyát (Zsid 1).

Végül ezek a szellemi küldöttek az embereknek lesznek alárendelve, és az ítélet után segítenek majd nekik az eljövendő korszakban az új, dicsőséges világ gondozásában.

Kerubok és szeráfok

Bár az Újszövetség nem említi név szerint ezeket a teremtményeket, úgy tűnik, hogy a Jelenések könyvében a kerubok „négy élőlényként” jelennek meg (Jel 4:6-8). Néhány feltűnő hasonlóságot mutatnak Ezékiel kerubjaival, bár van néhány különbség is. Egyes bibliatanítók ugyanazokat a lényeket látják bennük, akik különböző alakban jelennek meg.¹⁹ Megint mások az Ézsaiás könyvében szereplő szeráfokkal azonosítják őket.²⁰

Fejedelmek

Az egyik dánieli fejedelem az Újszövetségben is megjelenik. Mihály, az Izrael nemzetére vigyázó fejedelem, az Újszövetségben az „arkangyal” nevet viseli (Júdás 9). A „sárkány és angyalai” elleni csatában is ő jelenik meg, „angyalaival” együtt (Jel 12:7). A görög *arch* előtag jelenthet elsőt, kezdőt, uralkodót vagy fejedelmet. Az *arkangyal* tehát egyértelműen egy főangyalra utal. Mihály leírása a Jelenések könyvében azt mutatja, hogy ő egy fő- vagy fejedelem-angyal, mert ő felügyeli a többi fejedelmet, valamint a katonai kontingensébe tartozó többi angyalt. Izrael népe felett is ő gyakorolja a felügyeletet.²¹ Továbbá, Júdás könyvében Mihály vitatkozik az ördöggel (9. v.), ami arra utal, hogy az angyalok hierarchiájában milyen szintű tekintélye van. Mihály és az ördög valószínűleg hasonló ranggal rendelkezett a lázadás előtt.

MIK AZOK A DÉMONOK?

Mi történik, ha e hatalmas angyali teremtmények bármelyike fellázad a Magasságos ellen? Ezek az angyalok végül is „Isten fiai”. Isten az ő szellemi rokonainak teremtette őket, és megadta nekik azt a képességet, hogy az iránta való hűséget és az ő szavának való engedelmisséget válasszák. De nem mindegyikük döntött így. Azokat az angyali lényeket, akik nem az Istennek való engedelmisséget választották, kiűzték a mennyei világból. Természetesen szellemek maradtak, és ezért továbbra is a szellemi birodalmat népesítik be. De azzal, hogy a saját útjukat választották, elvesztették az Istennel való bensőséges kapcsolatukat, valamint a helyüket az ő dicsőségének légkörében. Két fő következményét látom egy ilyen bukásnak. Először is, ezek az angyalok eredeti tulajdonságaik elferdülését tapasztalják. Az angyalok különböző típusai, akiknek különböző képességeik és feladataik voltak a mennyben most, a lázadás után, eredeti jellemük eltorzult változatai. Ezeknek a bukott angyaloknak a kiűzése és elferdülése azzá változtatja őket, akiket az Újszövetség démonoknak nevez.

Másodszor, a dicsőség légköre nélkül, amelyre teremtették őket, más környezetre van szükségük, amelyben kifejezhetik magukat és harcolhatnak Isten ellen. Ez az új környezet a Föld. Konkrétan: emberi közvetítéssel kell működniük. Ez azért van így, mert Isten az embert arra tervezte, hogy uralkodjon a földön és gondoskodjon róla. A démonoknak el kell bitorolniuk az emberiségnek a Föld uralkodójaként betöltött szerepét. De az Isten elleni küldetésükhöz egyfajta partnerséget is kell kialakítaniuk az emberekkel mint gazdatestekkel.

AZ ANGYALOK BUKÁSA

Ezékiel próféta érdekes ítéletet és siralmat hirdet Tírusz királya ellen (Ez 28:1-19). Gőgje e gonosz, emberi fejedelmet arra ösztönözte, hogy legyőzhetetlenséget és Istennel való egyenlőséget követeljen, ezért a próféta megdorgálta őt. De ahogy Ezékiel kibontja prófeciáját, egyértelműen átvált egy másik módra, és egy természetfeletti lényről kezd beszélni. Ne feledjük, hogy az emberi fejedelmek megfelelnek a szellemi fejedelmeknek. (Lásd Dán 10:13, 20.) Az, hogy Ezékiel prófeciája Tírusz királyáról átcsúszik egy természetfeletti lény párhuzamos leírásába, nem okozhat meglepetést.

A próféta azt mondja, hogy ez a szellemi entitás „egy felkent őrző kerub” volt, aki „Isten szent hegyén” lakott, drágakövekkel volt borítva, a tökéletesség pecsétje volt rajta, „tele volt bölcsességgel és szépsége tökéletes volt”, tüzes kövek között járt, és ott volt „Édenben, Isten kertjében” (Ez 28:12-14). Egy ilyen felsorolás egyértelműen leírja Isten angyali tanácsának egy olyan tagját, aki még az Édenben is megjelent. De a próféta így folytatja: „Szíved büszke volt szépséged miatt, pompád megrontotta bölcsességedet” (17. v.). Továbbá, nehogy bárkiben is

kételyeket hagyjon afelől, hogy egy bukott angyali lényt szólít meg, az Úr ezt mondja: „Vétkeztél, és mint gyalázatosságot elvetettelek Isten hegyéről, és kiüztelek téged, te őriző kerub, a tűz kövei közül” (16. v.).²²

Logikus tehát, hogy az Édenkertben (1Móz 3:1-7) egy gonosz, szellemi lényel találkozunk. A kígyó az egykori kerub fejedelem volt, aki fel akart emelkedni az Úr tanácsának legmagasabb helyére, sőt „olyan akart lenni, mint a Magasságos” (Ézs 14:14). A tanács magas rangú tagja volt, aki most megjelent a kertben, hogy elcsábítsa Évát, és Ádámot az emberi lázadásba és a halálba terelje. Az Újszövetség ezt a kígyót magával az „ördöggel” és a „Sátánnal” azonosítja (Jel 12:9; lásd még 2Kor 11:3, 14). Lázadása más angyali lényeket is arra ösztönzött, hogy kövessék példáját. Őket is kizárták a mennyei tanácsból (Jel 12:9; lásd még Mt 25:41).

Ez az egész vajon egyetlen lázadás volt? Vagy több lázadásra is sor került, fellázadhattak-e más-más tanácsstagok, különböző időpontokban? A Szentírás különböző utalásokat tesz az angyalok lázadására. A Teremtés könyvében olvashatjuk, hogy „Isten fiai” emberi feleségeket vettek maguknak (1Móz 6:1-4). Úgy tűnik, hogy ezek ugyanazok az „angyalok, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, hanem elhagyták a számukra kirendelt lakóhelyet, [akiket most] örökös kötelékben, mélységes sötétség alatt őriznek a nagy nap ítéletére” (Júd 6). A 82. zsoltárból kiderül, hogy Isten fiai közül, akik az Úr tanácsában álltak, néhányan megromlottak, míg Isten más fiai egyértelműen hűségesek maradtak hozzá (Jób 1:6; 2:1). Ezek a 82. zsoltárban elohimnak nevezett lázadó fiak nem voltak hajlandók arra használni a nemzetek körében kapott hatalmukat arra, hogy segítsenek a gyengéken, szegényeken és árvákon. Végül a Jelenések könyve azt mondja, hogy a sárkány farka „lesöpörte az égről és a földre vetette a csillagok egyharmadát” (Jel 12:4). Nyilvánvalóan különböző utalásokat találunk angyali lázadásokra, amelyek különböző időpontokban történhettek. De akár különálló eseményekről van szó, akár nem, világosan megmutatják nekünk, hogy ezek a démoni lények az angyali tanács korábbi tagjai, akik fellázadtak az Úr ellen.

KÜLÖNFÉLE DÉMONOK

Az angyali sereg nagy része fellázadt. Bármilyen tulajdonságokat is viseltek korábbi állapotukban, most ezeknek gonosszá torzított formáját hordozzák. A korábbi magas rangú angyalok – a kerubok, szeráfok és fejedelmek – most korábbi önmaguk sötét formái. Még mindig hatalmat gyakorolnak a nemzetek felett, de most ezt arra használják, hogy elferdítsék az igazságosságot, elnyomják az embereket, ellenálljanak Isten tervének, továbbá háborút és halált okozzanak a földön. Ezek azok a fejedelemségek és hatalmasságok, amelyekre Pál és Péter a leveleikben utal (Ef 1:21; 6:12; 1Pét 3:22). A démonok korábbi hatalmi pozíciói fennmaradnak a jelenlegi ranglétrában. Olvasunk „uralkodókról ... hatalmasságokról ... e sötét világ hatalmairól ... a gonoszság szellemi erőiről a mennyei birodalmakban” (Ef 6:12). Olyan szavakat is találunk, mint *urak*, *nevek*, *trónok* és *angyalok* (Ef 1:21, 3:10; Kol 1:16; 1Pét 3:22). Ezek mind az Úr tanácsában eredetileg betöltött hierarchikus pozíciókra utalnak. De ezek gonosz pozíciókká váltak a sátáni tanácsban.

Minden hierarchikus rendszerben léteznek magasabb és alacsonyabb rangok. Az alacsonyabb rangú angyalok, akik fellázadtak, a sátáni hadsereg gyalogos katonáivá váltak. Ezeket az evangéliumokban általában démonoknak nevezik. Különböző módokon okoznak pusztítást az emberek életében. Korábban magasabb rangú angyalok alatt működtek, és bizonyos feladatokat láttak el. Most ugyanezt teszik a démoni birodalomban tevékenykedő felügyelők számára. Korábban különböző területekre szakosodtak. Most e képességek perverz változatait használják arra, hogy az ördög elnyomó hatalmát gyakorolják az emberek felett.

Például egy angyal, akinek eredetileg különböző kommunikációs feladatai voltak, mostanra „néma démonná” (Luk 11:14) válhatott. Az az angyal, akinek feladata a szépség kiterjesztése volt, most lehet, hogy egy vakságot okozó démon lett (Mt 12:22). Egy, az istentisztelet tisztaságának gondozására rendelt angyal most „tisztátalan szellem” lehet a zsinagógai istentisztelet kellős közepén (Luk 4:33)! Népiesen vallásos szellemnek nevezhetjük az ilyen demont. A durva tisztátalanságot álcázza hamis jámborság mögé. Nagyobb léptékben egy szeráf, akinek eredetileg kiterjedt hatalmat adtak a helyreállításra, most egy magas rangú fejedelem lehet, akinek hatalma van arra, hogy a legrosszabb fajta betegségeket okozza sok embernek.

A démonok a rang és a hatalom széles spektrumát fedik le, és közösen dolgoznak. Jézus ezt világossá teszi (Mt 12:26). Nyilvánvalóan nem szeretetből egyesülnek, hanem félelemből. Ha nem egyesítik erőforrásaikat a közös gonosz ügyük érdekében, akkor semmi esélyük sincs a sikerre. Ezért, mint a Légió esetében, az alacsonyabb rangú démonok össze tudnak tömörülni, hogy nagyobb hatalmat szerezzenek egy régió felett (Mk 5:1-20).

A tisztátalan szellemek csoportja, a Légió, démonizál egy embert, és tíz városnyi területet tart az uralma alatt. Ez a történet a démoni tevékenység mindkét síkját feltárja: az egyén megkötözve tartását, de egy térség feletti uralmat is.²³ Ez a Légió, amely egy akár négy-hatezer démonból álló különítmény neve, szintén magasabb rangú fejedelmek fennhatósága alatt működhet.²⁴

A DÉMONOK PIHENÉSI IGÉNYE

Jézus ezt tanítja: „Amikor egy tisztátalan szellem kijön az emberből, száraz helyeken jár, és nyugalmat keres, de nem talál. Akkor azt mondja: Visszatérek abba a házba, amelyet elhagytam” (Luk 11:24). Miért keresnek a démoni szellemek nyugalmat? Mivel bukott szellemek, akiknek nincs meg a számukra megfelelő eredeti környezetük kényelme, szükségük van valamiféle „házhoz” hasonló helyre ezen a világon, ahol lakhatnak, és amelyen keresztül kifejezhetik a gonoszság iránti heves igényüket. A démonoknak gazdatestekre van szükségük. Még a disznók is megfelelőbbnek tünnek a Légió számára, mint az a lehetőség, hogy megfosztják őket a gazdatestüktől, elhagyják a régiójukat, vagy idő előtt szembenézzenek a mélység korai ítéletével (Mt 8:29; Mk 5:10; Luk 8:31).

Ugyanakkor a magasabb rangú szellemek a mennyei régiókban laknak, amelyeket „a levegőég országának” is neveznek (Ef 2:2). Úgy tűnik, nincs szükségük egyes emberekre, akikben lakozhatnának. De még mindig szükségük van emberi rendszerekre, amelyeken keresztül kifejezhetik uralmukat. Úgy tűnik, hogy egy láncolatszerű kapcsolaton keresztül is működnek, amely az alacsonyabb szintű földi gonosz tevékenységtől egészen a magasabb szintű mennyei kormányzásig terjed. Ismétlem, úgy tűnik, hogy a Légió is így viselkedett.

Ez az emberi kapcsolat az a „pihenés”, amelyre a démoni erőknek szükségük van. Emellett azt is vegyük figyelembe, hogy Isten arra tervezett minket, embereket, hogy az ő Szelleme által éljünk. Ádám természetes módon élt, amikor az élet lehelete belé szállt (1Móz 2:7). A hívők pedig természetfeletti módon élnek, amikor befogadjuk Isten és Krisztus Szellemét (Róm 8:9). Isten arra teremtett minket, hogy az ő Szelleme elevenítsen meg bennünket. De az ő Szelleme nélkül a szívünkben űr keletkezik, amely másfajta szellem után vágyakozik. Kell, hogy legyen bennünk szellem.

Eközben démoni szellemek járják a földet, akiknek gazdatestekre van szükségük. Ez a két sötét követelmény úgy talál egymásra, mint egy pokolban teremtett páros. Ezért mondja Pál, hogy amikor bűnösök voltunk, „annak a szellemnek voltunk alávetve, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik” (Ef 2:2). A Szent Szellem nélkül az embereknek valamilyen

kapcsolatban kell lenniük valamilyen szellemmel – akár közvetlen démonizálásról, akár a világ szellemének általános sugallatáról van szó. Egyes embereket jobban befolyásolnak bizonyos szellemek, mint másokat.

Ezért tűnik úgy, hogy az embereken különböző mélységű démoni befolyás uralkodik. A démonoknak pihenésre van szükségük, az embereknek pedig szellemre. A kölcsönös együttműködés mértéke, valamint egyéb tényezők határozzák meg a befolyás mértékét. Szélsőséges esetekben a démoni lények nyíltan kifejezik magukat az emberi beszéddel vagy viselkedéssel. Az Újszövetség ezt démonoktól megszálltnak, démonizáltnak nevezi, vagy azt mondja, hogy démon van benne (Mt 8:16; Mk 9:17).²⁵ Ez nem jelenti azt, hogy Krisztus nélkül mindenki démonizált. Azt viszont jelenti, hogy Krisztus nélkül mindenki a világ szellemének hatása alá kerül.

JÉZUS KRISZTUS AZ ÚR!

De Jézus legyőzött minden lázadó angyali szellemet! Élete, halála, feltámadása és mennybemenetele többet tett annál, mint hogy módot adott arra, hogy bocsánatot nyerjünk a bűneinkért. *Győzelme megdöntötte a sötét erők egész seregét.* Amikor Jézus mint Isten tökéletes Fia és mint az Emberfia elfoglalta trónját, kifejezetten átvette az uralmat a bukott angyalok teljes hálózata felett. Ez hatalmas része a Biblia jelentésének, amikor azt mondja, hogy Jézus az Úr! Nem is lehet teljesen megérteni ezt a nagyszerű megvallást olyan világnézet nélkül, amely a gonosz szellemek hierarchiáját látja uralkodni az egyének és nemzetek felett, de most már Krisztusnak alávetve!

Amikor az Úrhoz fordulunk, és befogadjuk az ő Szellemét, a Szent Szellem betölti a szellem iránti sóvárgásunkat. Ez azt jelenti, hogy a szellemi halálból örök életre támadunk fel. Azt is jelenti, hogy a Krisztussal való uralkodás helyére emelkedünk (Ef 1,19-2,6). Többé nem vagyunk alávetve a világ szellemének, nem élünk a gonosz erők zsarnoksága alatt. Egyszerre felszabadulunk és felemelkedünk. Az ember Krisztus Jézusban helyreállt Istennek az emberre vonatkozó eredeti terve, hogy uralkodjon a földön. Most győzelemben járhatunk e gonosz erők felett, és egy napon Krisztussal együtt uralkodhatunk majd az egész teremtett világ felett. Jézus Krisztus az Úr.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Mit gondolsz, miért teremtett Isten ennyi különböző teremtményt a mennyben és a földön?
- Miért használ Isten emberi és angyali közvetítőket, miért nem tesz mindent önállóan?
- Miért van szükségük a démonoknak emberi gazdatestekre, illetve miért akarnak emberi gazdatesteket?
- Találkoztál már démonizált emberrel? Láttál már angyalt vagy démont?

2. FEJEZET

HONNAN MERÍTI A SÁRKÁNY AZ EREJÉT?

A körültekintő okosság azt követeli, hogy sohase bízunk meg teljesen azokban, akik akár csak egyszer is rászedtek már bennünket. (Boros Gábor fordítása)

-RENÉ DESCARTES, ELMÉLKEDÉSEK AZ ELSŐ FILOZÓFIÁRÓL

Nincs okom feltételezni, hogy ő, aki megfosztana a szabadságomtól, nem venne el tőlem bármi mást is, ha hatalmában tartana. (Endreffy Zoltán fordítása)

-JOHN LOCKE, MÁSODIK ÉRTEKEZÉS A POLGÁRI KORMÁNYZATRÓL

Előfordult már, hogy séta vagy esetleg kültéri munka során kígyóval találkoztál? Hátborzongató pillanat. Egy barátom nemrégiben mesélte el, hogy egyszer éppen túrázott a családjával, és a négy gyereke közül az egyik a vállán ült. Befordult egy sarkon, és majdnem rálépett egy fekete kígyóra, amely elállta az útját. Legszívesebben sikoltott volna. De elfojtotta a késztetést, nehogy megrémítse a gyerekeit. Ehelyett olyan hangot adott ki, amelyet lehetetlen lenne itt írásban visszaadni. De higgyék el, nevetséges volt. Képzeltetik, hogy egy gyerekkel a vállán és három másik gyerekkel a nyomában, kissé kevésbé volt mozgékony, mint szeretne volna, ezért lassan hátrált. Amint biztonságos távolságba ért, toporzékolni kezdett, hogy elijessze a kígyót.

Ez nem volt különösebben kifinomult stratégia. Biztos vagyok benne, hogy kövel szétzúzza a kígyót, vagy nindsacsillagot dob rá, ha éppen van nála ilyesmi. Ő ilyen laza. De abban a pillanatban nem számított, hogy mennyire nézett ki menőnek. Saját bevallása szerint nem úgy nézett ki, és nem is úgy hangzott, mint egy diadalmas hős. A gyerekei még mindig utánozzák azt a magas, félig sípoló, félig figyelmeztető, gurgulázásszerű hangot, amit kiadott, majd pukkadoznak a nevetéstől. De visszatekintve mindez lényegtelen. A kígyó eltűnt, az út szabaddá vált, és ők mentek tovább a maguk vidám útján.

Jobb lett volna, ha őseink, Ádám és Éva hasonló taktikát választanak oly sok évvel ezelőtt az Édenben. Lehetséges, hogy egyesek szemében ostobának tűnik ez a viselkedés. A lassú hátrálás és a lábukkal való toporgás méltóságukon alulinak mutatkozhat Isten paradicsomának őrzőiként, de mindenkinek ez lett volna a legjobb.

A Teremtés könyvének első két fejezete egy vadonatúj világot fest le, amelyet Isten teremtett, az emberiséggel, férfival és nővel, akik az ő képmását hordozzák, és a föld jogos felügyelőiként uralkodnak. Isten azt tervezte, hogy az emberiség kormányozza a földet, és a saját szükségleteit kielégíti „minden magtermő növény az egész földön, és minden gyümölcsfa” (1Móz 1:29). Csak egyetlen kivétel volt. Isten azt mondta az első férfinak, Ádámnak és az első nőnek, Évának: „A kert minden fájáról szabadon ehettek, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehettek, mert azon a napon, amelyen esztek róla, halállal lakoltok” (2Móz 2:16-17).

Az ezt követő kísértés középpontjában ez a parancs áll. Isten mindent az embernek adott, ami ott volt a kertben, kivéve *egyetlen* fát, és ez az a terület, ahol a kísértés bekövetkezik. Valójában a kísértésnek és a választásnak ez a kérdése mindannyiunk számára kulcsfontosságú. Ez a téma az egész könyvben újra meg újra visszatér. Itt feltétlenül meg kell állnunk, és szólnunk kell néhány szót a bűn és a kísértés természetéről. Miért parancsolta meg Isten Ádámnak és Évának, hogy ne egyenek az általa rendelkezésre bocsátott fáról? Vajon szadista kíváncsiság motiválta, hogy lássa, beleesnek-e egy önkényesen megválasztott csapdába? Természetesen nem. Jakab azt mondja nekünk: „Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: 'Isten kísért engem', mert Istent nem kísértheti meg a gonosz, és ő sem kísért meg senkit” (Jak 1:13). Mégis, az édeni történet felszínes vizsgálata alapján úgy tűnhet, hogy Isten csapdát állít Ádámnak és Évának. Végül is egy tökéletesnek tűnő kertbe helyezi őket, amíg rá nem jövünk, hogy egy mérgező fa és egy sima beszédű sárkány is tartozik hozzá.

SZABAD AKARAT

A teológusok általában a szabad akarat fogalmával magyarázzák a jó és a rossz tudása fájának jelenlétét, valamint azt a tényt, hogy Isten látszólag megengedte *ama régi kígyónak*, hogy megkísértse Ádámot és Évát. Ez a magyarázat meglehetősen gyakori. Mégis sokak számára továbbra is fennáll az eredeti kérdés Isten önkényességéről. Azt hiszem, ez azért van, mert a szabad akarat fogalma filozófiai és teológiai absztrakcióként teljesen más, mint amikor ezeket az elképzeléseket a tényleges, mindennapi életünkre alkalmazzuk. Akkor hajlamosak vagyunk kissé elbizonytalanodni.

Az embereknek gyakran vannak olyan vágyaik és hajlamaik, amelyeket a bibliai normák szerint nem szabad megvalósítaniuk. Mintha életük kertjében lenne egy fa, amiről azt mondták volna nekik, hogy tilos. Történetesen ez az a fa, amelyből a legjobban szeretnének részesedni. Valaki megkérdezheti: Miért teremtett engem Isten bizonyos vágyakkal, és miért mondja aztán, hogy ez tiltott gyümölcs? Ez igazságtalannak tűnik, sőt talán egy kicsit kegyetlennek is. Ez az a dilemma, amire én utalok. A „szabad akarat” elméletileg szilárd teológiai válasz. A mindennapi élet gyakorlatában azonban nehezebbnek tűnik lenyelni.

Amikor egy oroszlán becserkészik egy gazellát, és végtagról végtagra széttépi, azt elég borzalmas lehet végignézni. De senki sem mondaná, hogy az oroszlán gonosz. Csak a saját természetének megfelelően cselekszik. Az oroszlán nem gonoszabb, ha megeszi a gazellát, mint a gazella, ha füvet eszik. Mindkettő egyszerűen a természetének megfelelően cselekszik. Valójában, amikor egy oroszlán megöli egy másik oroszlán kölykét, még akkor is az ösztönnek tulajdonítjuk a cselekedeteit, és soha nem neveznénk gonosznak. Az oroszlán számára a gyilkolás természetes. Nem tehet róla.

Hasonlóképpen, hogyan lehet valamit, ami az ember számára természetes, gonosznak ítélni? Hogyan várhatja el Isten, hogy megtagadjuk természetünket? Mi több, ha a Biblia igaz, és Isten valóságos, akkor ő az, aki minket teremtett. Sokan úgy látják, hogy Isten valamilyennek

megteremtett minket, és aztán elvárja tőlünk, hogy éppen ezzel a természettel ellentétesen viselkedjünk! Ez igazságtalannak tűnik.

A modern nyugati világ korszelleméhez tartozik az az elképzelés, hogy bizonyos viselkedésre való természetes hajlamunk igazolja ezt a viselkedést. Másként megfogalmazva: korunk szelleméhez, a korunkat meghatározó hangulathoz vagy értékrendhez tartozik. Sokan használják ezt életmódbeli döntéseik védelmére vagy bizonyos viselkedések magyarázatára. Például ez az egyik fő érv, amelyet a homoszexuális aktivisták használnak. Alapvető állításuk, hogy szexuális preferenciáikkal együtt születtek. Ezért amit tesznek, az nemcsak rendben van, hanem erényes is, mert hiteles. Ezért van az, hogy ha valaki melegnek vagy transzneműnek vallja magát, akkor hősként ünneplik. Ezért nyerte el például Caitlyn Jenner a *Glamour* magazin „Év nője” díját. Dicséretesnek tartják, hogy a hagyományos konvenciókkal és normákkal szemben „hűséges vagy önmagadhoz”. A *USA Today* nemrégiben megjelent cikke szerint: „Az 'ilyenek születél' mantra évtizedek óta a fő irányvonalhoz tartozó melegjogi mozgalom jelszava, egy egyszerű szlogen, amelyet a politikai változás és a kulturális elfogadás alapjaként is emlegetnek”.¹ Lady Gaga még dalt is írt róla.

De ez egyáltalán nem kizárólag LMBTQ-ügy. Ez olyasmi, amivel minden ember küszködik. Mindannyian bizonyos hajlamokkal és vágyakkal születünk, amelyek ellentétesek azzal, amit Isten Igéjében találunk. Egyes tudósok például azt állítják, hogy a heteroszexuális férfiak biológiailag hajlamosnak tűnnek arra, hogy több nővel akarnak szexuális kapcsolatot keresni. Ha megnézzük a statisztikákat, hogy hány házasság van viszonya valamikor az élete során, és ehhez hozzáadjuk azoknak a férfiaknak a számát, akiknek több szexuális partnerük volt akár a házasság előtt, akár válás és újraházasodás miatt, akkor elég egyértelműnek tűnik, hogy a szexuális promiskuitás az emberek hajlamai közé tartozik. Pedig a Biblia ideálja az, hogy egy férfi és egy nő egész életre szóló házasságban éljen, és minden szexuális tevékenységük csak erre a házassági kapcsolatra korlátozódjon. Megint csak úgy tűnik, hogy mindez ellenkezik a természetünkkel.

Ez tehát visszavezet minket a kiindulási kérdésünkhöz. Ha Isten olyannak teremtett minket, amilyenek vagyunk, hogyan lehet elégedetlen, ha természetes hajlamainkat ugyanúgy kielégítjük, mint az állatok? Megértem a keresztény választ. Isten nem bűnös természettel teremtett minket. Az a bűnbeesés eredményeként jött létre. De ez még mindig felveti ugyanazt a kérdést: Miért teremtett Isten egy olyan világot, ahol a bűn egyáltalán lehetséges? Elvégre Ádám és Éva a bűnbeesés előtt döntött úgy, hogy nem engedelmeskedik Istennek.

Anélkül, hogy hosszas gondolkísérletbe bocsátkoznék, azt hiszem, észszerű az a felvetés, hogy egy olyan világ, ahol az emberek szabadon választhatják Istent, és szabadon engedelmeskedhetnek neki, minden lehetséges világ közül a legjobb. Egy ilyen világban a gonosz létezni fog, igen. De a szeretet, a szabadság és az igazi választás is ott lesz. C. S. Lewis ezt így magyarázza:

Az Isten olyan lényeket alkotott, akiknek szabad akaratuk van. Ez olyan teremtményeket jelent, akik mehetnek jó vagy rossz irányban is. Néhányan azt állítják, el tudnak képzelni olyan teremtményt, aki szabad, de nincs lehetősége arra, hogy rossz útra térjen; én nem tudok ilyet elképzelni. Ha valaki szabadon lehet jó, az is szabadságában áll, hogy rossz legyen. S a szabad akarat az, ami a rosszat lehetővé teszi. De hát akkor miért adott Isten nekik szabad akaratot? Azért, mert a szabad akarat, bár a rosszat lehetővé teszi, egyúttal az egyedüli dolog, mely lehetővé tesz bármilyen szeretetet, jóságot és örömet, aminek egyáltalán értéke van. Egy automata világ, gépszerűen cselekvő teremtményekkel, aligha volna érdemes a teremtésre. Az a boldogság, amelyet Isten magasabb teremtményeinek szán, abban áll, hogy szabadon és önszántunkból

egyesüljünk Vele és egymással a szeretet és az öröm olyan elragadtatásában, amelyhez viszonyítva még a legmámorosabb földi szerelem is csak unalmas szentimentalizmus. – S ehhez kell a szabad akarat (Várhidi Gyula fordítása).²

Van valami, ami nagyon világos a Szentírásból – a szabad akarat kérdése fontos Isten számára. Ő úgy teremtett minket, hogy általában is tudunk választani, és konkrétan őt is tudjuk választani. Ez azért fontos, mert Isten önmagának teremtett minket, hogy szeretetre épülő kapcsolatban éljünk vele. A választás képessége nélkül ez a szeretetre épülő kapcsolat nem lenne lehetséges. Ha valakinek rá kell kényszerítenie magát valaki másra ahhoz, hogy megtapasztalja a „szeretetet”, akkor az egyáltalán nem szeretet. Ez visszaélés, az önzés legfőbb módja. Isten nem előre programozott robotokra vágyott, akik számítógépes kód alapján cselekszenek, és nem is állati ösztönök alapján viselkedő lényeket akart. Az emberiséget a választás képességével teremtette. De ennek a képességnek együtt kell járnia Isten elutasításának képességével is. Máskülönben nem lehetne igazán *szabad* ez az akarat. Ha a rossz döntéseknek nincsenek következményei, akkor nincs szabad akarat. És ha nincs szabad akarat, akkor nincs valódi szeretet.

A választás képessége nélkül a szerelmi kapcsolatok sem lennének lehetségesek.

Eddig minden, amit kifejtettem, csak a szokásos érvelés a szabad akarat mellett. A legtöbb ember számára ez igencsak ismerős. De itt van az a rész, amire a kedves olvasó talán még nem gondolt. Menjünk egy lépéssel tovább. A szabad akaratnak csak akkor van értelme, ha léteznek életképes lehetőségek. Más szóval, gyakran beszélünk a választás szabadságának fontosságáról, de csak ritkán kerül szóba a választás értéke – az az értelmes érték, amelyet a választás szabadsága magában foglal.

Tegyük fel például, hogy két lehetőség közül választhatsz. Vagy eltölthetsz egy napot egy hawaii gyógyfürdőben, ahol minden költséget kifizetnek, vagy szemem szúrhatlak egy éles bottal. Miféle választás ez? Még ha technikailag két lehetőséget is tárok elé, valójában nincs választásod, ugye? Nincs épeszű ember, aki szemének a kiszúrását választaná a hawaii nyaralás helyett.

Ha Isten az embert választási képességgel teremt, de egy olyan világba helyezi, ahol az összes változót csak egy lehetséges opció (önmaga) felé irányítja, akkor a választás képessége haszontalan.

Nem lenne igazán értelmes választási lehetőség. Ráadásul Isten választása ilyen körülmények között nem az igazi szeretetre, vagyis nem arra a motívumra utal, amelyre Isten az ő emberi teremtményeiben vágyakozik.

Ellenkezőleg, Isten megengedi, hogy egy bukott világban maradjunk, ahol minden körülmény ellene szól. Mégis arra kér minket, hogy válasszuk őt. Ez azt jelenti, hogy az a személy, aki ebben a világban Istent választja, valódi és érdemi döntést hozott. Amikor Istent választjuk, a választásunk három fontos ok miatt értelmes.

1. Nem ő a legtermészetesebb választás.

A híres ateistát, Richard Dawkinst megkérdezték, mit fog mondani, ha halála után rájön, hogy valóban létezik Isten. A válasza Bertrand Russell idézése volt, aki azt mondta, hogy megkérdezi Istentől: „Uram, miért tettél meg mindent azért, hogy elrejtőzz?”³ Ha igaz lenne, hogy Isten rejtőzködik, akkor talán egyetértenék Dawkinsszal és Russellel. Ha lehetetlen lenne Istent érzékelni, és nem lenne több bizonyíték a létezésére, mint a repülő spagettiszörnyre, akkor teljesen racionális lenne elutasítani az elképzelést.

A valóságban azonban Isten nagy erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy *kinyilatkoztassa* magát. Megmutatja magát az egész természetben és a teremtett világban. Pál ezt mondja: „Mert a teremtett dolgokból a világ teremtése óta világosan és érthetően láthatóvá váltak Isten láthatatlan tulajdonságai – az ő örökkévaló hatalma és isteni természete –, hogy az embereknek ne legyenek mentségeik” (Róm 1:20). Nemcsak mindarra, amit körülöttünk látunk, hanem mindarra is rányomta az ujjlenyomatát, amit magunkban érzünk. „Az örökkévalóságot az emberi szívbe helyezte” (Préd 3:11), és ezzel átadta nekünk az ő transzcendens belső tudatát. Tudjuk, hogy az ő képmására lettünk teremtve.

De a teremtés tanúságtételén és a saját lelkiismeretünk tanúságtételén túl Isten az ő Fián keresztül is kinyilatkoztatta magát. Eljött a világba, és életét adta a mi életünkért. Isten nekünk adott ajándéka, az ő Fiának ajándéka nem pusztán szellemi valóság. Jézus hús-vér emberként jött el a valóságos világba. Az ő élete történelmi feljegyzés tárgya, és a feltámadás bizonyítéka elsöprő erejű. Az embernek elszántnak kell lennie, hogy ne vegye észre Istent vagy azt higgye, hogy rejtőzködik.

Isten úgy nyilatkoztatta ki magát, hogy aki meg akarja találni őt, az megtalálja, aki pedig nem, az ne találja meg.

Egyrészt Isten kinyilatkoztatta magát azoknak, akik alázatosak és keresik őt. Másrészt azonban elrejtette magát a büszke és keményszívű emberek elől. Ahogy Blaise Pascal francia matematikus és filozófus mondta: „[Isten] tökéletesen felismerhetővé akarta tenni magát azok számára [...] akik teljes szívvel keresik őt, és elrejtette azok elől, akik teljes szívvel kerülik őt [...] hogy olyan

jeleket adott magáról, amelyek láthatóak azok számára, akik keresik őt, és homályosak azok számára, akik nem keresik őt”.⁴

Képzeljük el, ha Isten hirtelen megjelenne az égen, és hangja végigdübörögne a földön: „Én vagyok az Isten – imádjatok engem”. Valószínűleg mindenki ezt választaná. De még egyszer mondom, ez nem is lenne igazi választás. Isten úgy nyilatkoztatta ki magát, hogy aki meg akarja találni őt, az megtalálja, aki pedig nem, az ne találja meg. Hadd fogalmazzak így: ha Isten szabad szemmel is látható, akkor mi értelme őt választani? Egyszerűen ez lenne az egyetlen lehetőség. Még azok is, akik nem szeretik és nem akarják őt, a látható fenyegetés terhe alatt őt választanák. De mi, akik hiszünk őbenne és őt választjuk – még akkor is, ha nem látjuk –, értelmes döntést hoztunk. Ahogy az 1Péter 1:8 mondja: „Bár nem láttátok, mégis szeretitek; és bár most nem látjátok, hisztek benne, és ez kimondhatatlan és dicsőséges örömmel tölt el benneteket”.

2. Nem a legkényelmesebb választás.

A Szentírás beszél a széles útról, amely a pusztulásba vezet (Mt 7:13). Tele van emberekkel. A keskeny út azonban az életre vezet. Kevesen járnak rajta. Miért olyan népszerű a pusztulásba vezető széles út? Mert széles – mert könnyű. Miért olyan népszerűtlen a keskeny út? Mert keskeny – és nehéz. Senki sem akar nehéz úton járni. Ha Isten választása mindig a legkönnyebb, legkényelmesebb és legélvezetesebb lehetőség lenne, mindenki ezt választaná. Pedig ez önző választás lenne – megkülönböztethetetlen az önző vágyaktól, amelyeken keresztül a bűn megtalál bennünket.

3. Nem ő a legközvetlenebb választás.

Az Úr azt mondja: „Az életet és a halált állítottam elétek. [...] Válasszátok az életet” (5Móz 30:19). Miért kell Istennek egyáltalán ezt mondania: „Válasszátok az életet”? Az élet nyilvánvalóan jobb, mint a halál. Úgy tűnik, hogy ez valódi „Hawaii vagy szemkiszúrás” jellegű választás. De Isten tudja, hogy a mi világunkban a helyes választás nem mindig a nyilvánvaló választás. Azért mondja, hogy „válaszd az életet”, mert ez a választás valójában sokkal nagyobb kihívás elé állít bennünket, mint ahogyan az felszínesen látszik. Nagyon gyakran az értelmes választást aközött kell meghozni, ami rövid távon kellemes, de hosszú távon romboló hatású, vagy ami rövid távon fájdalmas, de hosszú távon kifizetődő. Más szóval, ez a választás az azonnali vagy a késleltetett kielégülés közötti választás. És ennek nem lenne szabad nehéz döntésnek lennie. Szinte minden értelmes döntést az életben aközött kell meghozni, hogy mi az, amitől most jól érezzük magunkat, és mi az, ami a jövőben beteljesülést és jutalmat hoz.

Akkor miért helyez minket Isten egy olyan világba, ahol a választás olyan nehéz? Bizonyára bármilyen módon elrendezhette volna a világot, ahogyan csak akarta. Nem tehette volna könnyebbé, hogy őt válasszuk? Miért keverné önmaga ellen a kártyalapokat?

Nemrégiben megnéztem a *Deal or No Deal* (*Áll az alku?*) című vetélkedőt. A műsorban a versenyzőnek több zárt aktatáskát mutatnak be, amelyek mindegyikében egy bizonyos pénzösszeg van. A legtöbbjük elég kis összegeket tartalmaz. De van néhány nagyobb összeg is, és az egyikben hatalmas főnyereményt rejtettek el. A versenyző célja, hogy megszerezze a jackpotot. Miért nem tesznek minden aktatáskába főnyereményt, hogy megkönnyítsék a dolgát? Mert akkor nyilván értelmetlen lenne a játék.

Ha Isten megadja nekünk a választás képességét, akkor nemcsak a választásnak kell értelmesnek lennie, hanem a következményeknek és a jutalmaknak is. Istent megismerni a legnagyobb kincs az egész világon. Ahogyan Isten mondta Ábrámnak: „Én a te pajzod és a te

igen nagy jutalmad *vagyok*” (1Móz 15:1, a szerző kiemelése). Ezért csak az lehet észszerű, hogy az ő elnyeréséhez értelmes döntést kell hoznunk.

Valószínűleg ez az a pont, ahol meg kell említenünk a pokol fenyegetését és annak helyét ebben a konstrukcióban. Néhányan talán úgy tekintik a menny vagy pokol keresztény ultimátumát, mint ami lényegében ugyanaz, mint az én „Hawaii vagy szemkiszúrás” analógiám. Ők azt mondánák, hogy Isten egyáltalán nem kínál valódi választási lehetőséget.

A legjobb választás túlságosan nyilvánvaló. A „fogadd el Krisztust, vagy égj a pokolban” nem hagy sok teret az árnyalt megközelítésnek. És bizonyos értelemben ez így helyes. A keresztény evangélium valójában ultimátum. Nem kérdés, hogy melyik a jobb választás. Mivel azonban a pokol késleltetett következmény, sokan szívesen kockáztatják azt az azonnali jutalomért – különösen akkor, ha nem biztosak a pokol létezésében. A menny mint jutalom és a pokol mint büntetés kérdései hasonlóak Isten létezésének kérdéséhez. Tagadhatjuk őket, ha akarjuk. Isten úgy rendezte be a világot, hogy ez a két valóság el van rejtve a szemünk előtt, hogy a választásunknak legyen értelme. Más szóval, életünk Isten által elrendezett színtere nem nyomja el természetes érzékeinket oly módon, hogy a választás automatikus legyen. A választás azért marad értelmes, mert a két lehetőség megőrzi választási képességünket.

A valóságban a legtöbb ember egyszerűen azért nem választja Istent, mert nem ő az a lehetőség, amely rövid távon a legvonzóbbnak tűnik. Nem értékelik olyan nagyra Isten eljövendő országának, mint ennek az életnek a jutalmait. Ha őt választjuk, az áldozatot, önmegtagadást és késleltetett beteljesülést követel meg tőlünk ebben a világban. De a jelenlegi beteljesedésről való lemondás az örök beteljesedésért egyszerűen nem vonzó a legtöbb ember számára.

A GONOSZSÁG TERMÉSZETE

Ez a gondolat elkerülhetetlenül elvezet bennünket magának a gonoszság eredetének a vizsgálatához. Korábban idéztem a Jakab 1:13-at, amely szerint: „Istent nem kísérheti meg a gonosz, és senkit sem kísért meg”. Ez azonban felveti a kérdést: miért létezik egyáltalán a gonoszság? Lehet, hogy a választás és a szabad akarat jó és szükséges, de miért nem lehetnek a lehetőségeink kevésbé szélsőségesek? Miért nem választhatunk a jó és a kevésbé jó, vagy akár két alapvetően jó lehetőség között? Miért kell, hogy legyen jó és rossz, és miért teremtett Isten egyáltalán egy olyan világot, amelyben eleve létezik gonoszság?

Egy fiatalember egyszer azt mondta nekem, hogy neki van egy olyan érve, amely egyértelműen bizonyítja, hogy a kereszténység téves. Azt mondta, hogy a kereszténység azt tanítja, hogy Isten teremtett mindent. A kereszténység azt is tanítja, hogy Isten jó. De ha Isten teremtett mindent, akkor Isten teremtette a rosszat is. És ha Isten teremtette a rosszat, akkor Isten nem lehet jó. Ez egyike azoknak az érveknek, amelyek jól hangzanak egy tizenhat éves számára. Ahogy Francis Bacon mondta: „Egy kis filozófia ateizmusra hajlamosítja az embert, de a filozófia mélysége a vallás felé tereli az emberek elméjét”.⁵

A Biblia valójában nem azt tanítja, hogy kivétel nélkül mindent Isten teremtett. János azt mondja: „Nélküle semmi sem teremtett, *ami teremtett*” (Jn 1:3, a szerző kiemelése). De sok minden egyáltalán nem is lett megalkotva. Például Isten nem teremtette önmagát. ő örökkévaló és nem teremtés. Ha Isten nem teremtés, akkor lényegének különböző aspektusai sem teremtés útján jöttek létre. A szeretet például nem teremtett jelenség, mert „Isten maga a szeretet” (1Jn 4:8). A szeretet nem pusztán valami olyasmi, amivel Isten rendelkezik vagy amit ad, hanem lényének örökkévaló aspektusa. Ez Isten természetének különböző más aspektusait is az eszünkbe juttatja, mint például az öröm, a jóság, a szépség és az élet. Ezek az erények magának Istennek nem teremtett kiterjesztései. Következésképpen tehát még az emberi élet lényege sem

teremtés útján jött létre. Igen, Isten megformálta Ádám testét a porból. Ádám *élete* azonban közvetlenül Isten orrlyukaiból fakadt. Isten a saját élő lényegét terjesztette ki az emberiségre, és továbbra is ezt teszi.

Ha kivonod magad Isten uralma alól, akkor azt fogod tapasztalni, hogy minden, ami azon kívül van, ellentétes az ő természetével.

Ahogy a szeretet és az élet nem teremtés útján jött létre, úgy a gonoszság és a halál sem lehet teremtmény. Ezek egyszerűen Isten természetével ellentétes állapotok. A gonoszság és a halál valójában olyan állapot, amelyet Isten szeretetének és életének *hiánya* idéz elő. Nemcsak hogy nem Isten teremtette ezeket, hanem teljesen negatív állapotok is. Ezek az elvonás vagy a hiány eredményei. A sötétséget nem kell megteremteni. Egyszerűen csak lekapcsoljuk a világítást, és a sötétség automatikusan bekövetkezik. A hideget sem kell megteremteni. Egyszerűen megszüntetjük a hőt, és a hideg elkerülhetetlenül beáll. Hasonlóképpen, a gonoszság Isten szerető uralmának hiánya. Pontosabban, a mi céljaink szempontjából a gonoszság a szabad akarat következménye, amely Isten ellen dönt, és ezért híján van az ő igazságosságának.

Ha kivonod magad Isten uralma alól, akkor azt fogod tapasztalni, hogy minden, ami azon kívül van, ellentétes az ő természetével. Ha eltávolítod magad Isten világosságától, sötétség fog körülvenni. Ha eltávolítod magad Isten életétől, akkor megtelsz halállal. Ha eltávolodsz Isten szeretetétől, félelem fog betölteni. Ha eltávolodsz Isten igazságosságától, akkor a gonoszság kerít téged a hatalmába. Számomra ez a pokol legfélelmetesebb vonatkozása. Amikor az emberek a pokolra gondolnak, gyakran tűzre, gyötrelmekre és örök büntetésre asszociálnak. De a pokol egyetlen fontos ok miatt válik mindezen állapotokká. A pokol az Istentől való elszakadás helye. A pokol mindannak a hiánya, ami Isten. Ez azt jelenti, hogy nincs szeretet, nincs öröm, nincs fény, nincs élet, nincs béke és nincs igazság. A pokolban nem lehet részesülni Isten természetéből. Valójában pontosan ez az, ami a poklot pokollá teszi.

Ezért van választásunk két ilyen szélsőséges lehetőség között. Amikor Istent és az ő akaratát választjuk, az definíció szerint jó. Ha rajta kívül *bárm*i mást választunk, az jellegeből fakadóan rossz. Ahogy a sötétség az, ami megmarad, ha lekapcsoljuk a fényt, úgy a gonoszság is az, ami Istenen kívül megmarad. Egyszerűen nincs más alternatíva.

KÍSÉRTÉS

A *szabad akarat* és a *gonoszság* fenti meghatározásainak fényében most a kísértés természetét fogjuk megvizsgálni. Itt estek el őrüléseink, és ugyanez a minta ismétlődik még napjainkban is.

A kígyó volt a legravaszabb az összes vadállat közül, amelyet az Úr Isten teremtett. Egy nap megkérdezte az asszonytól:

– Tényleg azt mondta Isten, hogy ne egyetek a kertben lévő fák egyikének gyümölcséből sem?

– Természetesen ehetünk gyümölcsöt a kert fáiról – válaszolta az asszony. – Csak a kert közepén lévő fáról származó gyümölcsöt nem ehetjük meg. Isten ezt mondta: Nem szabad megennetek, még csak meg sem érinthetitek, de ha mégis megteszitek, meghaltok.

– Nem fogtok meghalni! – válaszolta a kígyó a nőnek. – Isten tudja, hogy amint megeszitek, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten, és megtudjátok, mi a jó és mi a rossz.

És ezzel sikerült is meggyőznie a nőt. Láta, hogy a fa gyönyörű, és a gyümölcse finomnak tűnik, és akarta azt a bölcsességet, amit a fa adhat neki. Így hát szakított a gyümölcsből és megette. Aztán adott belőle a férjének is, aki vele volt, és ő is evett belőle. Abban a pillanatban megnyílt a szemük, és hirtelen szégyenkezni kezdtek meztelenségük miatt. Ezért fügefaleveleket varrtak össze, hogy elfedjék magukat.

-1Móz 3:1-7

Figyeljük meg a Sátán háromlépcsős technikáját:

1. A Sátán ráveszi Évát, hogy megkérdőjelezze Isten szavait („Csakugyan azt mondta Isten, hogy [...]?”).
2. A Sátán ráveszi Évát, hogy megkérdőjelezze Isten megbízhatóságát („Nem fogtok meghalni!”).
3. A Sátán ráveszi Évát, hogy megkérdőjelezze Isten indítékait („Isten tudja, hogy amint esztek a gyümölcsből, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint Isten, és megtudjátok, mi a jó és mi a rossz”).

Ezek az Isten jelleme elleni vádak elültették a kétely magvait Éva elméjében. És a kígyó pontosan ezt teszi. Valójában az ő szerepére utal a „Sátán” név is. Az eredeti héber kifejezés, *a satan*, utalhat akár emberre, akár természetfeletti lényre, amely „ellenfélként”, „ellenállóként” vagy „vádolóként” tevékenykedik.⁶ Idővel a kifejezés az ördög tulajdonnévévé vált. Már a kígyóval való első találkozásnál, a Teremtés könyvében világosan látjuk, hogy mivel érdemelte ki ezt a címet. Az ördög stratégiája, ahogyan az ebben a történetben feltárul, teljes egészében a megtévesztő vádaskodásra épül. Megkérdőjelezi Isten szavát és jellemét.

Ez ugyanaz a stratégia, amelyet az ellenség ma is alkalmaz az emberekkel szemben. Ezt a következő fejezetben mélyebben is meg fogjuk vizsgálni. De már ebben az első találkozásban is láthatjuk, hogyan működik a Sátán, és hogyan győzhetjük le, amikor megkísért minket.

A Sátán először is rávette Évát arra, hogy megkérdőjelezze Isten szavainak valódi tartalmát.

Hogyan csinálta ezt? Úgy, hogy elferdítette Isten szavait, amikor feltette a kérdést Évának. „Tényleg azt mondta Isten, hogy ne egyetek a kertben lévő fák egyikének gyümölcséből sem?” (1Móz 3:1). Isten egyáltalán nem ezt mondta. Voltaképpen Isten éppen az ellenkezőjét mondta. Isten valójában pazarló nagylelkúséget tanúsított Ádámmal és Évával szemben. Azt mondta nekik, hogy *minden* fát és *minden* gyümölcsöt megkaphatnak – bármit, amit csak akarnak –, kivéve egyetlen fa gyümölcsét. A Sátán kérdése egy burkolt vádaskodás volt. (Ne feledjük, ő a

vádló.) Istent zsarnoknak állította be – kapzsi és zsugori személynek, aki megteremti a paradicsomot, tele gyönyörű, ízletes gyümölcsökkel, de csak azért, hogy mindet megtartsa magának. „Isten nem akarja, hogy jól érezzétek magatokat. Nem akarja, hogy élveztétek a kertet. Az itteni életetek szabályok és korlátok között zajlik.” Pedig az igazság pontosan ennek az ellenkezője volt.

Éva eleinte jól reagált, kijavította a kígyó torzítását. De úgy tűnik, hogy a kígyó megtévesztése elég hatásos volt ahhoz, hogy Éva végül maga is betoldjon a történetbe egy kis torzítást. Hozzáadott egy további szabályt. „Isten ezt mondta: 'Ne egyetek belőle, de még csak meg se érintsetek, mert ha megeszitek, meghaltok'” (1Móz 3:3). De Isten megint csak nem ezt mondta nekik. Egy szóval se mondta, hogy nem érinthetik meg a fát. Ez Éva tódítása volt. És itt találjuk a legalizmus kezdetét. A vallás gyakran szabályt szabályra halmoz. Jézus korában a farizeusok különösen ügyesek voltak ebben. Jézus azt mondta, hogy hagyományaikkal semmissé tették Isten szavát (Mk 7:13).

Sátán második lépése az volt, hogy rávette Évát Isten megbízhatóságának megkérdőjelezésére.

Tehát Éva talán tudja, mit is mondott Isten (úgy nagyjából). De most a Sátán elülteti a kétely magvait a nő elméjében Isten őszinteségével kapcsolatban: „Nem fogtok meghalni!” (1Móz 3:4). Más szóval: „Isten hazudik nektek”. Most már két hang szól közvetlenül Évához. Az egyik ezt mondja: „Meg fogtok halni”. A másik hang ezt mondja: „Nem fogtok meghalni”. Mindkettőnek nem lehet igaza. Évának el kell döntenie, hogy melyik hanggal ért egyet és melyikre hallgat. Vajon azzal ért-e egyet, aki teremtette őt? Annak a szavait választja-e, akit olyan jól ismert, akivel együtt sétált a hűvös alkonyatban, és aki mindent megadott neki az életében, amit élvezhetett? Vagy egy sárkány szavaival fog egyetérteni, akinek a tekintélye a torzításban és a vádaskodásban gyökeredzett? Talán már elgondolkodtatok azon, hogy Éva miért is lehetett fogékony egy ilyen cselre. De amint azt mindjárt látni fogjuk, ezek a vádaskodások egy erőteljes stratégia részei, hogy Évát démoni gondolatmintával mérgezzék meg.

Végül a Sátán azzal vádolja Istent, hogy önző indítékai vannak.

„Isten tudja, hogy amint megeszitek, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten, és megtudjátok, mi a jó és mi a rossz” (1Móz 3:5). Más szóval: „Isten csak vissza akar tartani titeket. Megpróbál megakadályozni abban, hogy azzá váljatok, amik lehetnétek. Valamit távol akar tartani tőletek, hogy ne lehessetek olyanok, mint ő. Isten indítéka nem a ti jóléteket, hanem a saját érdeke. Számára fenyegetést jelentenek a ti lehetőségeitek!” Ez nem egyszerűen vád volt Isten jelleme ellen, hanem egy visszautasíthatatlan ajánlattal is együtt járt: „olyanok lesztek, mint Isten”.

A Sátán hatékonyan vetítette ki gondolkodásmódját Évára. Ne feledjük, a Sátán az, akit azért űztek ki a mennyből, mert szemet vetett Isten trónjára. Azt mondta: „Olyanná teszem magam, mint a Magasságos” (Ézs 14:14). Olyan akart lenni, mint Isten. Most pedig átadta a maga kiforgatott gondolkodásmódját Évának – és ő simán hagyta magát rászedni.

Az ember bukása ugyanis nem csupán egyetlen engedetlenségi cselekedetről szólt (bár ez a cselekedet volt a katalizátor). Bűnbeesésük során Ádám és Éva ugyanazt a sátáni gondolkodásmódot fogadta el, amely a Sátán bukásához vezetett. Gondolom, hasonló taktikát alkalmazott a vele együtt bukott mennyei angyalok egyharmadánál is. Lehet, hogy lázadásukban nem szerepelt semmiféle fa, de biztos vagyok abban, hogy az alapkérdések ugyanazok voltak.

Megkérdőjelezték Isten szavát. Megkérdőjelezték Isten szavahihetőségét. És megkérdőjelezték Isten indítékait.

Ennek a démoni gondolkodásmódnak a működését jól szemléltető képet látunk a Máté 16-ban. Jézus elkezdte magyarázni tanítványainak, hogy szenvedés és halál vár rá, majd feltámad a halálból. Ez volt az isteni terv, de nagyon különbözött attól, amit a tanítványok elképzelték. Azt gondolták, hogy Jézus politikai lázadást fog vezetni, hogy megdöntse a Római Birodalmat, és hogy még az ő életükben visszaállítsa Izrael önállóságát. Most rájöttek, hogy Isten terve egészen más volt.

„Péter tehát félrevonta őt, és dorgálni kezdte. 'Soha, Uram!' – mondta. 'Ez soha nem történhet meg veled!'” (Mt 16:22). Péter azt hitte, hogy helyesen cselekszik. Arra próbálta bátorítani Jézust, hogy ilyen szörnyű sors soha nem érheti őt. De Jézus nem felbátorodott – hanem felháborodott. „Távozz tőlem, Sátán! Csak a terhemre vagy, mert nem Isten szempontjait tartod szem előtt, hanem csupán emberi gondolatokat” (23. v.). Láthatunk néhány döntő pontot ebben a megdöbbentő szóváltásban:

- Jézus Sátánnak nevezi Pétert.
- Péter nem úgy gondolkodik, ahogyan Isten gondolkodik.
- Ehelyett Péter emberi módon gondolkodik.

A következtetés ezekből a pontokból világos: Isten gondolkodásmódja ellentétes az ember gondolkodásmódjával. Az ember gondolkodásmódja valójában sátáni. A Sátán átadta gondolkodásmódját az embernek, és pontosan itt térünk vissza a bűn életciklusához, amelyet Jakab leír.

Ha valaki kísértésbe esik, senki ne mondja azt, hogy „Isten kísért engem”. Mert Istent nem kísérheti meg a gonosz, és ő sem kísért senkit; de minden ember megkísértetik, amikor saját gonosz vágya elragadja és elcsábítja. Aztán, miután a vágy megfogant, bűnt szül, és a bűn, amikor már kifejlődött, halált nemz.

-Jakab 1:13-15

A Jakab által leírt folyamat a következőképpen néz ki:

Gonosz vágyak → Kísértés → Bűn → Halál

A folyamat a gonosz vágyakkal kezdődik. De honnan erednek ezek a gonosz vágyak? A kertben Éva látta, hogy a fa szép és a gyümölcse kívánatos. Továbbá a gyümölcs által kapott bölcsességet is akarta. A szépség, a finom íz és a bölcsesség iránti vágy önmagában aligha tűnik gonosznak. És természetesen nem is az. Miért teremtette volna Isten a fákat gyönyörűvé, ha nem az ember élvezetére? Miért tenné Isten a gyümölcsöt ízletesnek, ha nem az ember öröme? Miért adná Isten az embernek a kielégíthetetlen kíváncsiságot, ha nem azt szánná neki, hogy azt a bölcsesség keresésében elégítse ki? Mindezek a vágyak Isten jóakarátát tükrözik az emberiséggel szemben. Miután azonban a Sátán hatékonyan eltorzította Éva gondolkodásmódját, az ő jó vágyai is eltorzultak. Most már az Isten szavával ellentétes lehetőségben kereste a kielégülést. A gyümölcs, amelyre most vágyott, tiltott volt. A jó és a rossz tudása tiltott volt, ezért

mindenképpen meg akarta szerezni. Éva vágyai, amelyek egyébként jók lettek volna, most gonosszá váltak, mert Isten kifejezett parancsán kívül kerestek kielégülést.

Éva sátáni gondolkodásmódja akkor tetőzött, amikor úgy döntött, hogy ő és Ádám olyanok lehetnek, mint Isten. És ez akkor teljesedett ki, amikor leszakította a gyümölcsöt és evett belőle. Az Isten Igéjének való engedetlenségnek az a lényege, hogy a saját akaratainkat és vágyainkat Isten akarata és vágyai fölé emeljük. Istenné tesszük magunkat. Nem csoda, hogy elkerülhetetlenül ilyen szörnyű következményekkel jár.

VÉDEKEZÉS A KÍSÉRTÉS ELLEN

Mindezt szem előtt tartva gondoljuk át egy pillanatra, hogyan védekezhetünk a kísértés és ez ellen a sátáni gondolkodásmód ellen.

Először is ismernünk kell Isten Igéjét

Alaposan tisztában kell lennünk azzal, hogy *ténylegesen* mit mondott Isten. Ellenkező esetben az ellenség képes lesz arra, hogy bármit Isten szájába adjon. A Sátán még arról is megpróbál meggyőzni minket, hogy Isten teljesen az ellenkezőjét mondta annak, mint amit az ő igéje valójában kijelent. Ezt onnan tudjuk, hogy pontosan ezt próbálta megtenni Évával. Még elképesztőbb, hogy a Sátánnak volt képe Isten igéjét maga Jézus ellen használni! A pusztában a Sátán a Szentírást használta fel Jézus megkísértésére. De Jézust nem lehetett becsapni, mert ő ismerte Isten igéjét, és azt használta a Sátán kísértései ellen. Ha Jézus a Szentírást használta a szellemi harcban, akkor azt mondanám, hogy ez ma is kellően szilárd precedenst teremt a számunkra.

Ha van valami, amire minden szellemi harcosnak szüksége van, az a Szentírás szeretete. Isten Igéjét nem véletlenül nevezik a Szellem kardjának. Erős fegyver az ellenséggel szemben. Maga Jézus is használta a pusztában a saját kísértései ellen. Isten Igéje, a Szellem kardja, az egyetlen támadó fegyver, amelyet Pál az Isten teljes fegyverzete között megemlít (Ef 6:14-17). Nem csoda, hogy a Sátán annyira érdekelt abban, hogy már eleve elferdítse és megkérdőjelezze bennünk Isten igéjét. Az Ige nélkül fegyvertelenek vagyunk szellemi küzdelmeinkben. Sok közbenjáró és szellemi harcos sok időt tölt imádsággal, de kevés időt tölt az ige mellett. És bár tisztában vagyok azzal, hogy különböző időszakok, különböző ajándékok és különböző elhívások vannak az emberek életében, ezt az elvet nem lehet megkerülni: ha úgy vágsz bele bármilyen szellemi harcba, hogy nincs ott az ige a kezdedben és a szívedben, akkor alapjában véve fegyvertelen civil vagy egy háborús övezetben – és ez nagyon rossz ötlet.

Másodszor, nemcsak ismernünk kell Isten Igéjét, hanem hinnünk is kell benne

A Sátán kifejezetten ezt mondta Évának: „Biztosan nem fogtok meghalni” (1Móz 3:4). Egy valamiben biztosak lehetünk: a Sátán mindent megtesz azért, hogy kétségbe vonjuk Isten szavainak igazságát. Ez az elv olyannyira létfontosságú a szellemi harcunk és túlélésünk szempontjából, hogy nem lehet túlhangsúlyozni. A Sátán vádja, miszerint Isten igéje nem megbízható, a következő vádjával együtt arra készítette Évát, hogy megkérdőjelezze Isten jellemét, és megnyitotta őt a sátáni gondolkodásmód előtt, amely a bűnbeesést magával hozta.

Harmadszor, bízunk kell Isten indítékaiban

Van egy rendkívül népszerű dicséret, a „Te jó Atya vagy” (Good Good Father), amelynek üzenete annyira egyszerű és nyilvánvaló. Mi az oka annak, hogy az az üzenet, hogy Isten igen jó

Atya, oly sok emberben visszhangra talál? Szerintem ez azért van így, mert az ellenség pontosan ezt az igazságot veszi célba oly sok ember életében. Megpróbálja meggyőzni őket arról, hogy Isten önző és kegyetlen zsarnok. Az ellenség megpróbálja rávenni az embereket annak megkérdőjelezésére, hogy Isten valóban az ő érdekeiket tartja-e szem előtt. Amikor Isten gyermeke e hazug vádak által megviselten meghallja az időtlen igazság egyszerű szavait – hogy Isten jó Atya –, a szívében felugrik és *igent* kiált a Szent Szellem tanúságára!

Az egyik kedvenc szentírási szakaszom így szól: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8:32). Ebben a versben Pál a keresztre mutat Isten irántunk való szeretetének és jóakarátának végső bizonyítékaként. Ez olyasvalami, ami Éva számára nem volt viszonyítási pont. De mi, akik megtapasztaltuk Isten szeretetét a kereszttel, sokkal felkészültebbek vagyunk. Pál tulajdonképpen ezt mondja: „Amikor azt a megsebzett, megcsonkított testet látjátok a fán lógni, emlékezzetek: Isten tette ezt érted! Ha ő odaadta neked az ő egyszülött Fiát – azt az ajándékot, aki a legdrágább volt Istennek és csődbe vitte a mennyet –, akkor biztos lehetsz abban, hogy ő minden mást is meg fog adni neked, amire szükséged van. Ha valaha is megkérdőjelezted Isten indítékait és a veled kapcsolatos szándékait, csak gondoldj a keresztre. Örökre megválaszolták a kérdést.”

Éva nem bízott abban, hogy Isten parancsainak indítékai tiszták. És ez a mulasztás sebezhetővé tette őt. Az Efézus 6:16 azt mondja nekünk, hogy a hit a mi pajzsunk. A keresztyénységben a hit nem egyszerűen hiedelmet vagy vélekedést jelent, bár ez is bizonyosan annak részét alkotja. A *hitet* a legegyszerűbben talán bizalomként lehet meghatározni. Érdekes módon pontosan ez hiányzik Éva szívéből ebben az első kísértésben. Elég baj, hogy *nincs tisztában* teljes mértékben azzal, hogy mit is mondott Isten. De még ennél is rosszabb, hogy nem *bíz* abban, amit ő mondott. Ezért pajzs nélkül az ellenség tüzes nyilai ellenállás nélkül hatolnak be meztelen lelkébe. A nyilak mérge behatol az elméjébe, és megfertőződik a sátáni gondolkodásmóddal.

Ha úgy vágysz bele bármilyen szellemi harcba, hogy nincs ott az ige a kezedben és a szívedben, akkor alapvetően fegyvertelen civil vagy egy háborús övezetben – és ez nagyon rossz ötlet.

A MEZTELEN KÍGYÓ

Nem tudjuk, hogy az első emberek mennyi ideig élvezték az édeni paradicsomot. Egy bizonyos ponton minden megváltozott, mert megláttak egy kígyót az ösvényen. Az elbeszélő minden csinnadratta és magyarázat nélkül elmondja nekünk: „A kígyó volt a legravaszabb a vadállatok között, amelyeket az Úr Isten teremtett. Egy nap megkérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy ne egyél gyümölcsöt a kertben lévő fák egyikéről sem?” (1Móz 3:1).

A héber szó, amelyet „legravaszabbnak” fordítanak, az *arum*. Egy másik, hasonló írásmódú héber szót azonban „meztelennek” fordítanak az 1Móz 2:25-ben.⁷ A szerző itt ügyes szójátékot használ, hogy összekapcsolja ezt a két különböző, de hasonlóan kinézű és hangzó szót. Ennek hatása letaroló.

A férfi és a felesége egyaránt meztelen volt [*arummim* (az *arum* többes száma)], de nem szégyelltek magukat. A kígyó volt a legravaszabb [leginkább *arum*] az összes vadállat közül, amelyet az Úr Isten teremtett. Egy nap megkérdezte az asszonytól: „Csakugyan azt mondta az Isten, hogy ne egyél gyümölcsöt a kertben lévő fák egyikéről sem?”

-1Móz 2:25–3:1

Ádám és Éva meztelen volt, de nem éreztek szégyent. Hasonlóképpen, a szójátékot használva, a kígyó volt a „legmeztelenebb” az összes vadállat közül. A kígyó meztelensége abban különbözik Ádám és Éva meztelenségétől, hogy a vadállatokhoz hasonlítják. Ahogy ma azt mondhatjuk, hogy az okos ember „sima szájú”, úgy a Teremtés könyvének szerzője is összekapcsolja a meztelenséget az intelligenciával. A vadon élő állatokat általában bunda, toll vagy sűrű szőr borítja. A kígyó azonban különbözik a többi vadállattól. Bár a vadállatok kívülről durvák, belülről ártatlanok. Ezzel szemben a kígyó „beszéde megtévesztően elbűvölő és hibátlan, jól elrejtja durva hátsó szándékait”.⁸ Más szóval, ő sima. „Meztelen”.

Az emberi bukás történetének egyik legszomorúbb része, hogy az egész jelenet mennyire szelíd. Ádám, aki ott áll élete szerelmével, mintha csak üresen bámulná az átverés lezajlását. Még csak egy bizarr, magas hangú, félig sipító, félig figyelmeztető gurgulázó hangot sem ad ki, mint a barátom, a fejezet elején szereplő történetben. A kígyó nem rendelkezik semmilyen elképesztő szupererővel. Nem kínál varázslatos trükköket vagy fényjátékkal kísért látványosságokat. Csupán elferdíti Isten szavát, és megkérdőjelezi az ő indítékait. Ahogy Dr. Ed Nelson írja:

Amennyire a Tóra mutatja, a *ha-nachash* [„a kígyó”] retorikája teljesen erőtlen. [...] Hatalma, ha lehet így nevezni, abban rejlik, hogy ellentmond Isten szavának. Alternatív szemléletet kínál ahhoz képest, amit Isten mond, kritikusan szemléli Isten tudását önző tudásként. Teljesen Isten hatalmától függ, nem a sajátjától, hogy átformálja a történelmet és megváltoztassa az emberi sorsot. Isten parancsai, ha megszegik őket, igazságot követelnek. „A kígyó” kikényszeríti, hogy Istennek az ember fölött kimondott ítélete bekövetkezzen. *Jahvé*nek tiszteletben kell tartania a férfinak és a nőnek adott szavát: „Halálnak halálával halsz” – mondta. Köteles gyakorolni végrehajtó hatalmát az ő ígérete alapján, miszerint az élők meghalnak, ha esznek a tiltott gyümölcsből. Hűnek kell maradnia adott szavához. Az ördög erre támaszkodott. Ez az ő cinikus hatalomgyakorlási módja.⁹

A kígyó átverése bevált. Ádám és Éva az önérvényesítést választotta a szeretet helyett. Amikor szakítottak a fa gyümölcséből, nemcsak Isten hozzájuk intézett szavától, hanem magától Istentől is elszakadtak. Az azonnali eredmény az volt, hogy „hirtelen szégyent éreztek meztelenségükben. Ezért fügefaleveleket szaggattak, hogy elfedjék magukat” (1Móz 3:7).

Ádám és Éva lemondott a szégyentől mentes életről, de cserébe csak fájdalmat, küzdelmet, fáradságot és halált kapott. De Isten még mindig irgalmas volt hozzájuk.

Az Úristen így szólt: „Most az emberek olyanok lettek, mint mi, ismerik a jót és a rosszat. Mi lesz, ha kinyújtják a kezüket, és szakítanak az élet fájának gyümölcséből, és esznek belőle? Akkor örökké élni fognak!” Ezért az Úristen száműzte őket az Édenkertből, és kiküldte Ádámot, hogy művelje meg a földet, amelyből megformálták. Miután kiküldte őket, az Úristen hatalmas kerubokat állított az Édenkert keleti oldalára, és oda helyezte a villogó pallos lángját, hogy őrizze az élet fájának útját.

-1Móz 3:22-24

A bűn elválasztotta az embert Istentől. Megszűnt a bensőséges kapcsolat és a közösség, amelyben együtt éltek. A halál belépett, és a paradicsom elveszett. Isten mindenkit kiűzött a kertből, és ki-ki hordozza a maga átkát. Végül Isten kerubokat és lángoló kardot állított az élet fájának útjába, hogy őrizze azt. Istennek ez volt az aggodalma: „Mi lesz, ha kinyújtják a kezüket, és szakítanak az élet fájának gyümölcséből, és esznek belőle? Akkor örökké élni fognak!”

A kígyó nem rendelkezik semmilyen elképesztő szupererővel. Nem kínál varázslatos trükköket vagy fényjátékkal kísért látványosságokat. Csupán elferdíti Isten szavát, és megkérdőjelezi az ő indítékait.

Sokáig úgy gondoltam, hogy ez az utolsó lépés – Ádám és Éva kiűzése a kertből, majd a kerubok és a tüzes kard felállítása, hogy őrizze az élet fájához vezető utat – a büntetés része volt. Úgy láttam, hogy Isten így akarta biztosítani, hogy soha senki ne legyen képes visszafordítani az átkot. De egy nap rájöttem, hogy ez talán Isten kegyelmének az egyik legnagyobb megnyilvánulása volt. Isten tudta, hogy ha Ádám és Éva visszalopakodnak a kertbe, és esznek az élet fájának gyümölcséből, akkor végleg elszakadnak Istentől. Az élet fájának gyümölcse fizikai halhatatlanságot adhatott volna nekik, de nem válhatta volna meg őket bukott állapotukból. Örökké az Istentől való állandó elszakítottság állapotában élni nem örök élet. Valójában – ahogyan azt korábban tárgyaltuk – ez a *pokol* definíciója!

A kerubok és a lángoló kard védte őket. Ugyanakkor úgy hiszem, hogy elirányították őket attól a fától, mintha ezt mondanák: „Ne gyertek ide többé vissza. Ez a fa már nem tud segíteni rajtatok. De ne aggódjatok – Isten majd ad nektek egy másik fát.” Több ezer évvel később Isten egy másik életfát adott az emberiségnek. Ez nem egy gyönyörű fa volt, finom gyümölcsökkel. Egy véres fa volt, ahol Jézus kicsavart, megcsönkített testét keresztre feszítették. De azon a fán Jézus egyazon pillanatban magára vette Ádám és Éva és minden emberi gyermekük bűnét. Bűnné lett értünk, hogy „Isten igazságává válhassunk” (2Kor 5,21).

De a kertben, egyelőre, Isten felöltöztette őket. Elfedte meztelenségüket és szégyenüket, miközben az egész földdel együtt várták a napot, amikor a Megváltó eljön. Ádám és Éva összevarrt fügefaleveleket öltött magára, de Isten elutasította ezeket a nem megfelelő öltözékeket – a saját kezük munkáját (vagyis az önigazságosság képét). Helyette állati bőrbe öltöztette őket – ez volt az ártatlan helyettesítő végső áldozata (ami Krisztus áldozatának előképe). Maga a ruházat az eljövendő megváltás képe volt.

A KÍGYÓTÓL A SÁRKÁNYIG

Amikor a Teremtés könyvét olvassuk, azt látjuk, hogy Isten átadja a földi birodalom feletti uralmat az emberiségnek (1Móz 1:27-29; 2:20). Később azonban az Újszövetségben felfedezzük, hogy a Sátán lett „e világ istene” (2Kor 4:4). Hogyan történhetett ez? Soha nem olvasunk arról, hogy Isten átadta volna a világ feletti hatalmat a Sátánnak. Erre csak egy magyarázat lehet. Tőlünk kapta meg! Bizonyos értelemben Ádám és Éva adta át neki, amikor úgy döntöttek, hogy engednek a kísértésnek, és nem engedelmeskednek Istennek. Másik értelemben az egész emberi faj ezt teszi nap mint nap, amikor továbbra is hagyja, hogy megtévessze az a ravasz kígyó. Hadd mondjam másképp. A Sátán csak úgy kaparinthatja meg a hatalmat, hogy megtéveszt bennünket. Nem csoda, hogy olyan csillapíthatatlan étvágya van az emberiség elpusztítására.

A Sátán nem csak előszeretettel, hanem kényszerűségből is támaszkodik az emberi cselekvésre. Bár már eleve bukott angyal volt, a kertben egy újabb átok alá került, amely örökre összeköti sorsát az emberiség sorsával.

Akkor ezt mondta az Úristen a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden jószág és minden vadállat között: hasadon járj, és port egyél egész életedben! Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.

-1Móz 3:14-15

Ez a második alkalom, amikor a Szentírás említi a port. Korábban a Teremtés könyvében ezt olvassuk: „És megalkotta az Úr Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába, és az ember élőlényé lett” (1Móz 2:7). Biztosak lehetünk abban, hogy az a gondolat, hogy az ember porból van, nem vészett el Isten fejből, amikor megátkozta a kígyót. „[A kígyónak] megparancsolta, hogy abban az anyagban éljen, amelyből az ember lett, a teremtés elemi részecskéiben. Képletesen szólva, ezt a száraz port kell ennie, amelyből az állatokat és az embert Isten megalkotta. Bűnbeesésének és végzettszerű pusztulásának jele, hogy az állatok és az emberiség hamujában lakik.”¹⁰

A vádló azóta is az emberekből – a porból – táplálkozik. Bizonyos értelemben a túlélése az emberi áldozatoktól függ. Az emberiség rothadó hulláival, megtévesztésének áldozataival, az átok áldozataival táplálkozik. Péter apostol erre a képre támaszkodik, amikor figyelmeztet: „Legyetek résen! Vigyázzatok nagy ellenségetekkel, az ördöggel! Úgy járkál, mint ordító

oroszlán, keres valakit, akit felfalhat” (1Pét 5:8). Péternek nyilvánvalóan jó oka volt arra, hogy riadót fűjjön. A kígyó a por iránti állandó, szünni nem akaró lelkesedése miatt olyanná nőtt, amilyennek János apostol leírta: „hatalmas vörös sárkány, hét fejjel, tíz szarvval és hét koronával a fejein” (Jel 12:3). Annak érdekében, hogy még véletlenül se vessük el ezt a rendkívüli és félelmetes képet, mint ami valami egészen mást jelképez, János így folytatja:

Ekkor háború tört ki a mennyben. Mihály és angyalai harcoltak a sárkány ellen, a sárkány és angyalai pedig visszavágtak. De nem volt elég erős, és elvesztették helyüket a mennyben. A nagy sárkányt levetették – azt az ősi kígyót, akit ördögnek vagy Sátánnak hívnak, és aki az egész világot tévútra vezet. A földre taszították, és vele együtt az angyalait is.

-Jelenések könyve 12:7-9

Micsoda félelmetes kép – egy hatalmas kígyószerű szörny, mint amilyeneket évezredek óta a mítoszokban ábrázolnak a világ minden táján. Úgy tűnik, hogy ez a rémület a kollektív emberi tudat legmélyebb bugyraiban lappang – és nem véletlenül. Ez az emberiség nagy nemezise. Egy ólálkodó. Egy vadász. Egy ragadozó.

Közelebbről megvizsgálva azonban furcsa valóságot találunk. A sárkánynak nincsenek fogai – csak ezüst nyelve. Hatalma nem a fizikai erő, hanem a belső megtévesztés ereje. Ha nem engedünk neki, nincs semmi ereje. Sőt mi több, Jézus Krisztus, az „utolsó Ádám” (1Kor 15:45), sikerrel járt ott, ahol az első Ádám elbukott. Krisztus által Isten teljesen új emberi fajt teremtett – afféle hibrideket. Ők is ugyanolyan porból vannak, mint az első Ádám volt, de bennük Isten Szelleme lakozik.

Ők született, tősgyökeres sárkányölők. Az eredeti Ádám gyenge célpont volt. Meztelen teste sebezhetőnek és gyengének bizonyult. Nem tehetett mást, mint hogy a földön toporzékol a lábával, és félig nyöszörgő, félig figyelmeztető gurgulázó hangokat adott ki. De ezek az új emberek a világ összes kígyójának és skorpiójának méltó ellenfelei. Másik dimenzióból származó fegyvereket hordoznak. Nem meztelenek, hanem legyőzhetetlen páncélt viselnek. A Biblia a világosság gyermekeiként írja le őket, akik áthatolnak a sötétségen, bárhová is mennek (pl. Mt 5:14-16; Jn 12:36; Ef 5:8; 1Thessz 5:5-8).

Ők azok a bajnokok, akikért ezt a könyvet írom – a mai sárkányölők!

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Milyen mai képek jutnak eszedbe, ha a Sátánra vagy az ördögre gondolsz?
- Hogyan írják le a kígyót a Teremtés könyvében? A Jelenések könyvében? Hogyan viszonyulnak ezek a képek a Sátán, Lucifer, az ördög és a gonosz modern képéhez/jellemzéséhez?
- Az Édenkertből való száműzetés hogyan bizonyítja Isten irgalmasságát?
- Milyen eszközökkel rendelkezik a Sátán az emberek feletti hatalmának megtartására? Mit gondolsz, mik azok az eszközök, amelyeket Isten adott az embereknek, hogy legyőzzék a Sátán hatalmát?

- Mi a sátáni gondolkodásmód? Hogyan látod ezt érvényesülni a mai világban? Mi a helyzet a te életedben?
- Miért jó a szabad akarat Istentől kapott ajándéka, ha vannak valóban gonosz lehetőségek? Miért jelentenek még mindig kihívást a keresztényeknek az ilyen döntések?

3. FEJEZET

CSAKUGYAN AZT MONDTA AZ ISTEN?

Isten alkalmas eszközöket akar az ő hatalmához – átadott akaratot, bizakodó szíveket, következetes életet és az ő akaratának engedelmes ajkakat; és akkor ő a leggyengébb fegyvereket is felhasználhatja, és Isten által erőssé teheti őket erősségek lerombolására.

-A. B. SIMPSON, A MENNYORSZÁG NAPJAI A FÖLDÖN

A kétely olyan nehézségeket fedez fel, amelyeket soha nem old meg, csak tétovázást, csüggedést, kétségbeesést szül. Előrehaladásával megszűnik a vigasztalás, elhal a béke. A „Higgy!” az a szó, amely életet ad az embernek; de a kétség beszögezi a koporsóját.

-C. H. SPURGEON, A HIT TELJES POMPÁJÁBAN

Szun-ce kínai tábornok *A háború művészete* című könyvében ezt írja: „Ha ismerjük az ellenséget és ismerjük magunkat is, akkor száz csatában sem jutunk veszedelembe” (Tőkei Ferenc fordítása).¹ Pál apostol a korinthusiakhoz szólva leleplezte a Sátán stratégiáit, „hogy a Sátán ne tudjon túljárni az eszünkön. Mert jól ismerjük az ő cselszövéseit” (2Kor 2:11). Ha tudod, mire készül az ellenséged, az nemcsak taktikai előnyhöz juttat, hanem élet-halál kérdése is lehet. Ebben a könyvben leleplezzük a Sátán földi stratégiáját, és megmutatjuk, hogyan lehet őt legyőzni. Az előző fejezetben láttuk, hogy a sárkány honnan meríti a hatalmát. Röviden, csak annyi hatalma van, amennyit mi adunk neki. Hazug, csaló, és ami a legfontosabb: vádló. Istent vádolja nekünk, és minket vádol Isten előtt. Átadta az emberiségnek a maga kiforgatott gondolkodásmódját, és ezen keresztül irányítja a bukott világot. Stratégiájának megértése kulcsfontosságú, ha harcolni akarunk ellene.

Ebben a fejezetben közelebbről megvizsgáljuk a Sátán terveit, és leleplezzük az egyik leghatásosabb fegyverét, amelyet ellenünk felhasznál. Ezt a fegyvert használta Éva ellen is a kertben. Aztán újra használta Jézus ellen a pusztában. Azt állítom, hogy mindannyiunk ellen használja ezt a fegyvert, megpróbálja hitetlenséggel megmérgezni elménket, és átadni gonosz gondolkodásmódját. Ez az, ami gyakran fogékonyá tesz minket a támadásra, és ez az a technika, amit számtalan élet elpusztítására felhasznál.

Javaslom, hogy ezt a fejezetet megszakítás nélkül olvasd el. Ez nem különböző gondolatok gyűjteménye, hanem egyetlen összefüggő kinyilatkoztatás, amely megváltoztathatja az életedet.

KÍGYÓ A KERTBEN

A Teremtés könyvének harmadik fejezetében olvashatjuk Ádám és Éva bukásának történetét.

A kígyó pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén áll, mondta Isten: Ne egyetek abból, ne is érintsetek, hogy meg ne haljatok! A kígyó erre így felelt az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz. Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett.

-1Móz 3:1-6

Ez a történet Isten frissen megteremtett édenkertjének érintetlen paradicsomában játszódik. A Sátán végignézte, ahogy Isten feltúrta az ingujját, és elkezdett egy új, gyönyörű világot teremteni. Az első napokban minden értelmetlennek tűnt. Isten halakat, madarakat, növényeket és fákat teremtett, vagyis semmi igazán jelentőset.

De aztán Isten váratlanul valami bizarr dolgot tett. Ahelyett, hogy egyszerűen csak a szavával életre hívott volna valamit, letérdelt, felkapott egy jó adag földet, és saját kezével kezdte formálni és alakítani egy saját képmása szerinti teremtményé. És aztán, elképesztő módon, Isten lehajolt a teremtmény fölé, a szájához tapasztotta a száját, és elkezdte belé lehelni az élet leheletét, és az ember élő lélekké vált.

A Sátán vérnyomása az egekbe szökhett, amikor meglátta, hogy Isten sétálni viszi az általa alkotott embert a kertben, a hűvös alkonyatkor. Isten személyes és bensőséges kapcsolatot alakított ki védencével. Az emberre szabta a világ céljait, és amikor Isten rábízta a Föld feletti uralmat, a Sátán tudta, hogy az emberiség lesz a legrosszabb rémálma.

Fontos megérteni, hogy a Sátán azért gyűlöli az emberiséget, mert közvetlen fenyegetést jelentünk az ő tervére és hatalmára nézve. Amikor Isten megteremtette az emberiséget, különleges jogállást biztosított a számunkra. Hatalmat és uralmat ruházott ránk e bolygó felett. Ez volt Ádám rendeltetése, és ránk is ezt hagyta örökségül. Mi vagyunk ennek a világnak a kapuőrei! A Sátán gyűlöl minket, mert mi vagyunk az ő legnagyobb ellenségei, és végső fenyegetést jelentünk a világra vonatkozó tervére nézve. Erről bővebben az 5. fejezetben fogunk beszélni.

Mi vagyunk ennek a világnak a kapuőrei! A Sátán gyűlöl minket, mert mi vagyunk az ő legnagyobb ellenségei, és végső fenyegetést jelentünk a világra vonatkozó tervére nézve.

A Sátán a kertben a bokrok mögött leselkedve figyelte Ádámot és Évát, és kidolgozta a stratégiáját a tönkretételükre, és hogy megszerezze tőlük az uralmat, amelyet Isten adott nekik. Egy nap Éva a kertben sétálgatott, és úgy döntött, hogy tesz egy kitérőt a jó és a rossz tudásának fája mellett. Tudta, hogy gyümölcsének fogyasztása tilos, de talán éppen ez a korlátozás tette különösen érdekessé számára a fát. Nem állt szándékában megenni a gyümölcsöt, de abból csak nem lesz baj, ha megnézi.

Amikor a Sátán meglátta Évát a fa felé sétálni, a tiltott gyümölcs bűvöletében, tudta hogy ez az a lehetőség, amire várt. Az emberi faj fiatal, ártatlan és naiv volt, és ebben a pillanatban Éva különösen sebezhető volt. Talán soha többé nem lesz ilyen alkalom. Meg kellett ragadnia a lehetőséget.

A Sátán belenyúlt a trükkök nagy fekete zsákjába, és elővette legcsábítóbb csaliját. Ez nem akármilyen átlagos kísértés lesz. Ebben a legmegfelelőbb pillanatban fegyvertárának leghatásosabb fegyverét veti be. A kísértés nem biztos, hogy az lesz, amire gondoltatok. Sőt, egyenesen gyerekesnek tűnhet, de ebben rejlik a veszély. A Példabeszédek könyve 1:17 ezt mondja: „De hiába feszítik ki a hálót a repdeső madarak elé”. Az ellenségnek azok a legalattomosabb csapdái, amelyeket nem ismerünk fel azonnal. De Isten ígéje miatt „nem vagyunk tudatlanok az ő mesterkedéseiről” (2Kor 2:11). Imádkozom, hogy ha egyszer felismered ezt a csapdát a maga valójában, soha többé ne ess bele, Jézus nevében.

A Sátán titkos fegyvere egy egyszerű, néhány szóból álló kérdés volt: „Csakugyan azt mondta az Isten?” Ez a néhány szó hitetlenséget fecskendezett Éva szívébe, és ez okozta az emberi faj bukását. Minden bűn, minden betegség, minden összetört szív, minden elpusztított élet, minden háború, minden népirtás, minden gyilkosság, minden gyűlölet és a világon tapasztalható minden szenvedés visszavezethető arra az eredeti kísértésre, amely ezekkel a szavakkal kezdődött: „Csakugyan azt mondta az Isten?” És állítom nektek, hogy minden kísértés innen származik. Ha bármilyen vétket visszavezetünk az eredetéig, végül mindig ezt a kérdést találjuk, amely kifejezetten vagy hallgatólagosan ott él a vétkes elméjében: Csakugyan azt mondta az Isten?

- Éva eljátszott ezzel a kérdéssel: „Csakugyan azt mondta az Isten?”. Megette a tiltott gyümölcsöt, és az egész emberi fajra sötétség borult. Ártatlansága megmérgeződött.

- Ábrahám elgondolkodott ezen a kérdésen, és ennek eredményeként megszületett Izmael. Ennek sok-sok generációnyi háború, vérontás és gyűlölet lett a következménye. Családjának békéje megmérgeződött.
- Mózes is foglalkoztatta ez a kérdés, és rácsapott a sziklára, pedig csak meg kellett volna szólítania. Ezért nem léphetett be az Ígéret Földjére. Sorsa megmérgeződött.

Ha tanulmányozod a Szentírást, azt fogod találni, hogy minden alkalommal, amikor az ellenség győzelmet tudott aratni Isten népe felett, az a hitetlenségnek erre az egyszerű befecskendezésére vezethető vissza: Csakugyan azt mondta az Isten?

Talán meglepetten veszed tudomásul, hogy a Sátán még Jézust is megpróbálta megkísérteni ugyanezzel a kísértéssel! Máté evangéliumában találunk két történetet, amelyek összeolvadnak: Jézus megkeresztelésének és megkísértésének leírását. Modern Bibliáinkban ezeket a történeteket fejezethatárok választják el egymástól. A keresztelés története a 3. fejezetben, a megkísértés története pedig a 4. fejezetben található. Az eredeti szövegben azonban nem voltak fejezet- vagy versszakhatárok, és ez a két történet a szerző szándékai szerint összemosódik. Ha szétválasztjuk őket, nem látjuk egyiknek sem a teljes jelentőségét. De együttesen olvasva csodálatos kinyilatkoztatás tárul elénk. A keressztséggel kezdjük.

Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt. János azonban megpróbálta visszatartani őt: Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám? Jézus ezt válaszolta: Engedj most, mert így illik minden igazságot betöltenünk. Akkor engedett neki. Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt az ég, és látta, hogy Isten Szelleme galambként aláereszkedik, és őreá száll. És íme, hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

-Máté 3:13-17

Jézus életének ezen szakaszában még nem kezdődött el földi szolgálata. Még nem tett egyetlen csodát sem, és még nem jelent meg Isten Fiaként. Ez az élmény volt Jézus addigi földi életének csúcspontja. Ez egy új időszak kezdete volt, amikor az ő hatalmának és dicsőségének meg kellett nyilvánulnia a világ előtt. Szeretném, ha különös figyelmet fordítanátok arra, amit az Atya mond neki a keressztség vizében: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”. Nagyon fontos ez a kijelentés, mert a következő fejezetben, amikor Jézust megkísérti az ördög, erről lesz szó. Közvetlenül Jézus keresztelési élménye után ez áll: „Akkor Jézust a Szellem elvezette a pusztába, hogy megkísértse az ördög” (Mt 4:1).

A szellemi megtapasztalások hegycsúcsait gyakran völgyek követik. A nagy kinyilatkoztatást sokszor nagy kísértés követi. Így volt ez Jézus életében, és így történik ez a mi életünkben is. De vegyük észre, hogy ez Isten tervének része volt. A vers nem azt mondja, hogy Jézust az ördög vezette a pusztába. Azt mondja, hogy a Szellem vezette őt a pusztába, hogy az ördög megkísértse.

Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!

-Máté 4:2-3

Régebben azt hittem, hogy az ördög arra próbálja rávenni Jézust, hogy törje meg a böjtjét. Ha valaha is tartottál már hosszabb böjtöt, akkor tudod, milyen erős lehet a kísértés, hogy engedj az evés vágyának. De ennek a bizonyos kísértésnek semmi köze nem volt az evéshez. Sőt, a Szentírás egyértelműen azt mondja, hogy a kísértés a böjt után történt. Az Isten Fia ellen intézett támadás sokkal jelentősebb volt, mint a böjt megtörésének kísértése. Ha közelebről megnézzük, meglepő párhuzamot vehetünk észre Jézus megkísértése, valamint Ádám és Éva édenkerti megkísértése között.

Jézust a Biblia a második Ádámnak nevezi, és sok szentírási párhuzamot látunk Jézus és Ádám élete között. Amit Ádám elrontott, azt Jézus helyrehozta. Ahol Ádám elbukott, ott Jézus sikert aratott. Ádám bukása átkot hozott az utódokra, de Jézus vére egy új faj magva volt, amely áldást, üdvösséget és átoktól való mentességet örökít tovább! Azt tapasztaljuk, hogy ahogyan a Sátán megkísértette az első Ádámot és Évát a kertben, ugyanúgy kísértette meg Jézust is.

A nagy kinyilatkoztatást sokszor nagy kísértés követi. Így volt ez Jézus életében, és így történik ez a mi életünkben is.

Ha a Sátán az első Ádámot fenyegetésnek tekintette, Jézus milliószor veszélyesebb volt, mert Jézus egy személyben Isten és ember volt – a Sátán két rémálma együtt! Halandó emberként Jézus átruházott hatalommal rendelkezett a fizikai világ felett, és isteni lényként a testében lakozott az Istenség teljessége!

De a történetnek volt egy másik oldala is. Isten a történelem során még soha nem tette magát ennyire sebezhetővé. A halhatatlan, láthatatlan, korlátlan hatalmú, mindenható Isten az örökkévalóság végtelen korszakai alatt abszolút hatalomban és teljes legyőzhetetlenségben trónolt, hatalmas angyalok seregeivel körülvéve. A Sátán Isten egyik gyönyörű és hatalmas angyala volt. Saját szemével látta ezt a dicsőséget, és tudta, hogy semmi esélye sincs arra, hogy akár a legcsekélyebb kárt is okozhasson benne. Sőt, amikor a lázadás gondolata megfordult Sátán fejében, a mindentudó Isten olyan erővel taszította ki őt a mennyből, hogy villámként zuhant a földre (Luk 10:18)!

De most Isten a mennyei trónról leereszkedett a föld legalacsonyab helyére. Magára öltötte a gyenge és sebezhető emberi testet. A Sátán figyelte Jézust, amint a földön járt és várta, mikor adódik ugyanolyan remek lehetőség, mint amelyet Évával talált az Édenkertben. Most Jézus elment a pusztába, és negyven napig böjtölt. Fáradt és kimerült volt, éhes volt, és abban a pillanatban gyengébb és sebezhetőbb volt, mint valaha. Amikor Jézus a leggyengébb volt, a Sátán felismerte, hogy itt a nagy alkalom. Ez volt az a pillanat, amire azóta várt, amióta a büszkeség feltámadt a

szívében, és azt mondta: „Fölmegyek az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, odaülök az istenek hegyére a messze északon. Fölmegyek a felhők csúcsára, hasonló leszek a Felségeshez!” (Ézs 14:13-14). „Végre – mondta magában –, a győzelem karnyújtásnyira van tőlem.”

Ahogy az Édenkertben is tette, a Sátán most is belenyúlt trükkjeinek nagy fekete zsákjába, és elővette legcsábítóbb csaliját. Ez nem akármilyen átlagos kísértés volt. Ebben a legmegfelelőbb pillanatban a Sátán a leghatásosabb fegyvert veszi elő a fegyvertárából – ugyanazt a fegyvert, amelyet Évával szemben is bevetett, amikor az asszony ott állt a tiltott gyümölcs előtt, ugyanazt a fegyvert, amelyet évezredek óta sikeresen használt az emberiséggel szemben, a legerősebb és leghatékonyabb fegyverét.

Szeretném, ha emlékeznének arra, hogy Jézus éppen akkor keresztelkedett meg a Jordán folyóban, és emlékeztek arra, hogy mit mondott neki az Atya? „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”. Most a Sátán közeledik Jézushoz, és ezek az első szavak, amelyek elhagyják a száját, ez: „Ha te vagy az Isten Fia...”

Látjátok? Ez lényegében a hitelenségnek ugyanaz az injekciója, mint amit a Sátán Éva ellen alkalmazott a kertben: Csakugyan azt mondta az Isten? A Sátán ezt mondta: „Biztos, hogy Te vagy az Isten Fia? Lássunk valami bizonyítékot. Tégy valami természetfeletti dolgot. Tégy valami csodálatosat.” Körülnézve a pusztában, a sziklák nagy bőségben voltak, míg a táplálék kevés volt. A Sátán rámutatott az egyik földön heverő köre, és azt mondta Jézusnak, hogy tegyen csodát, és változtassa a követ kenyérré (Mt 4:3). A Sátán ezt mondta: „Lássuk, hogy valóban az vagy-e, akinek Isten mond téged”.

Az első csodáról, amelyet Jézus a galileai Kánában tartott esküvőn tett, néhány nappal e kísértés után olvashatunk. Érdekes módon a csoda különös hasonlóságot mutat ezzel az első kísértéssel. A menyegzőn Jézus nem a követet változtatta kenyérré, hanem valami mást tett: a vizet változtatta borrá. János evangéliuma pedig azt mondja, hogy ennek a csodának a hatására tanítványai elhitték, hogy ő a Messiás (Jn 2:11).

Tudjátok, a hitünk sokszor rossz alapokon nyugszik. A tanítványok számára, legalábbis kezdetben, a Jézusba vetett hitük az ő csodáira épült. Azért hitték el, hogy ő a Messiás, mert a vizet borrá változtatta, megszorította a halakat és a kenyereket, meggyógyította a beteget és feltámasztotta a halottakat. A hitük arra alapozódott, amit a szemükkel láthattak. De ha a hited alapja a látás, akkor a hitedet megingathatja az, amit látsz. Amikor Jézust letartóztatták és keresztre feszítették, a tanítványok hite megingott – mert az alapja az volt, amit láthattak, nem pedig Isten ígéje!

A tanítványoknak szükségük volt egy csoda általi megerősítésre, hogy higgyenek Jézusban. Jézusnak azonban nem volt szüksége erre a csodára ahhoz, hogy elhiggye, amit az Atya mondott. Jézus erre az első kísértésre így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4:4). Más szóval Jézus ezt mondta: „Ördög, nincs szükségem csodára, hogy megbizonyítsam, én vagyok az Isten Fia. Az egyetlen bizonyíték, amire szükségem van, az a tény, hogy Atyám szólt. Az én hitem nem a csodákra, hanem az Isten szájából jövő ígére épül. Ő mondta, én elhiszem, és ezzel minden el van intézve!”

A második kísértés ugyanolyan volt, mint az első.

Aztán az ördög elvitte őt a szent városba, és a templom legmagasabb pontjára állította. „Ha te vagy az Isten Fia” – mondta –, „vesd le magad. Mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol majd felőled, és azok a kezükön hordoznak téged, hogy ne üsd a lábadat a kőbe.”

Régebben azt hittem, hogy ez a kísértés az extrém sportok tilalma. Kisfiúként, amikor valami kockázatos vagy veszélyes dolgot csináltam, gyakran hallottam a felnőttektől, hogy „Ne kísértsd az Urat”. Amikor valaki ejtőernyőzni vagy bungee jumpingolni ment, azt mondtuk, hogy ez istenkísértés, mert azt gondoltuk, hogy az ördög erre kísértette Jézust – bázisugrás a templom csúcsáról.¹

Igazából ennek a kísértésnek semmi köze sincs az extrém sportokhoz, szóval nyugodtan menjetek ejtőernyőzni vagy bungee jumpingolni, ha elég örültek vagytok ehhez! Ez nem istenkísértés. A valóságban a kísértés itt ismét a hitetlenség szavai körül összpontosul: „Ha te vagy az Isten Fia...”. Megint ugyanazt látjuk: a hitetlenség ősrégi injekciója a Sátán szájából, ugyanaz a kísértés, amit Éva ellen is sikeresen használt a kertben: Csakugyan azt mondta az Isten?

Ennek a kísértésnek a lényege ismét az volt, hogy kételyeket támasszon Isten Igéjével szemben, de ezúttal kissé más megközelítésben. „Ha Te vagy az Isten Fia” – mondta a Sátán –, „akkor bizonyítsd be. Vess le magad a templom csúcsáról, és tedd próbára Isten ígését.” Jézus válasza elképesztően egyszerű, de rendkívül mélyreható volt: „Az is meg van írva, hogy ne tedd próbára az Urat, a te Istenedet” (Mt 4:7).

Amikor azt a kifejezést látod, hogy „meg van írva”, az azt jelenti, hogy ószövetségi idézet következik. Ha meg akarjuk érteni annak teljes jelentését, amit Jézus mondani akart, akkor meg kell néznünk, hogy hol van megírva.

De ha a hited alapja a látás, akkor a hitedet megingathatja az, amit látsz.

A verset, amelyre Jézus hivatkozott, az 5Móz 6:16-ban találjuk: „Ne tedd próbára az Urat, a te Istened, mint ahogyan Masszában tetted.” Ez a vers egyértelműen a masszai eseményre utal, amely akkor történt, amikor Izrael fiai a pusztában vándoroltak. Az Úr hatalmas kézzel és kinyújtott karral szabadította ki őket Egyiptomból. Szétválasztotta számukra a Vörös-tengert és

¹ A bázisugrás során az ejtőernyős épületről, hídról, magas kiálló szikláról ugrik le. Az első bázisugrást 1978-ban hajtotta végre néhány merész sportoló, akik a 915 méter magas El Capitan szikláról ugrottak, majd néhány vakmerő fiatal tévétornyokról, toronyházakról, hidakról ugrott. A bázisugrás szélsőségesen kockázatos sportág, kiterjedt tapasztalatot és hatalmas bátorságot követel, veszélyessége miatt a legtöbb országban törvény tiltja. Angol elnevezése a B.A.S.E. B=Building (épület), A=Antenna (antenna), S=span (híd), E=Earth (föld-szikla).

elintézte, hogy szárazon juthassanak át rajta. Éjszaka tűzoszlop, nappal pedig felhőoszlop vezette őket. Ő adta nekik a mannáét ételül. Neki köszönhették, hogy a ruhájuk nem kopott el.

Megszabadította őket az ellenséges szomszédos nemzetektől, és évről évre kielégítette minden szükségüket. Aztán egy nap kihívással szembesültek. Ezen a Massa nevű helyen Izrael fiai kifogytak a vízből, és elkezdtek zúgolódni és panaszkodni Mózesnek. Hitetlenséget engedtek a szívükbe, és még azzal is vádolni kezdték Mózeset, hogy meg akarja őket ölni.

És a nép ott szomjazott víz után, és a nép zúgolódott Mózes ellen, és ezt mondta: Miért hoztál ki minket Egyiptomból? Csak azért, hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és jószágainkat?

-2Móz 17:3

Mindazok után, amit Isten értük tett, a csodálatos gondviselés és a meg nem érdemelt hűség után, a baj első jelére azonnal kételkedni kezdtek, sőt azzal vádolták Istent, hogy szomjhalálra akarja ítélni őket. De figyeljük meg, mit mond néhány verssel később. Itt kapcsolódik ez a történet Jézus megkísértéséhez.

Azután elnevezte azt a helyet Massának és Meribának, Izrael fiainak a perlekedése miatt, és mert így kísértették az Urat: Közöttünk van-e az Úr vagy sem?

-2Móz 17:7

Amikor Jézus azt mondta: „Meg van írva: Ne tedd próbára az Urat, a te Istenedet”, akkor ezzel valójában ezt mondta: „Ördög, én nem fogom megkísérteni az Urat, ahogy Izrael fiai megkísértették őt Massában. Istennek nem kell bizonyítania nekem, hogy jó szándékai vannak velem. Teljesen megbízom benne, és hiszem, hogy ő hűséges. Hiszem, hogy ő jó. Még soha nem hagyott cserben, és hiszem, hogy az ő Igéje igaz, nem azért, mert átmegy a próbán, hanem mert ő mondta, én hiszek benne, és ez mindent eldönt!”

Barátom, Jézus megmutatta, hogy milyen az igazi hit. Ez a hit hamisítatlan, mentes minden szennyeződéstől, és nem mérgezi meg a hitetlenség legkisebb jele sem. A hit abszolút, feltétel nélküli bizalom. Az igazi hit bízik Istenben, függetlenül attól, hogy mit tapasztalunk a természetben. Az igazi hit nem azt mondja: „Addig bízom benned, amíg úgy teszed a dolgokat, ahogy én szeretném”. Az igazi hit azt mondja, mint Jób: „Ha megöl engem, akkor is bízom benne” (Jób 13:15).

A harmadik és egyben utolsó kísértés az egyetlen, amelyben a Sátán nem használja kifejezetten a „ha valóban Isten Fia vagy” szavakat. De, mint hamarosan látni fogjátok, a kísértés ugyanaz, mint az első kettő.

Végül az ördög elvitte őt egy nagyon magas hegyre, és megmutatta neki a világ összes királyságát és azok pompáját. „Mindezt neked adom” – mondta –, „ha leborulsz és imádsz engem.”

-Máté 4:8-9

Mindig is csodálkoztam azon, hogy az ördög miért gondolta, hogy van esélye arra, hogy rávegye Jézust, hogy leboruljon és imádjja őt. Miért vesztegette volna az idejét egy ilyen ostoba kísértésre? De itt sokkal többről van szó, mint amit a felületes szemlélő lát, és ennek a kísértésnek a megértéséhez ismét az Ószövetséghez kell fordulnunk, ezúttal a Zsoltárok könyvéhez.

A 2. zoltárt messiási zoltárnak tekintik, mert utalásokat tartalmaz Jézusra, a Messiásra. Valójában a Zsidókhoz írt levél 1:5-ben határozott újszövetségi megerősítést kapunk arra, hogy a következő szakasz valóban Jézusra utal. A Zsoltárok 2:7-ben Isten, az Atya ezt mondja Jézusnak, a Fiúnak: „Te vagy az én Fiam, ma nemzettelek téged”.

Ismerősen hangzik ez neked? Emlékeztet ez téged azokra a szavakra, amelyeket az Atya mondott Jézusnak a Jordán folyó keresztségi vizében? Most nézd meg a következő verset. Az Atya így folytatja: „Kérd tőlem, és neked adom a pogányokat örökségedül, és a föld legvégső részeit birtokodul” (8. v.).

Lényegében az Atya azt mondja Jézusnak: „Te az én Fiam vagy, és mint Fiam, örökséget fogsz kapni – a nemzeteket, a világ országait, a pogányokat és a föld legvégső részeit. Neked fogom adni őket”.

Most a Sátán odamegy Jézushoz a pusztában, és lényegében ezt mondja: „Jézus, én tudom, mit mondott neked Isten a Jordán folyóban. Azt mondta, hogy te az ő Fia vagy. De ne feledd, Jézus, ugyanezt mondta a Zsoltárok 2:7-ben is. És amikor ezen a prófétai zoltáron keresztül azt mondta, hogy te az ő Fia vagy, ugyanazzal a lélegzettel azt is mondta, hogy neked adja a nemzeteket. De nézd, Jézus, ahelyett, hogy neked adta volna azokat a királyságokat, inkább nekem adta őket!” (A második korinthuszi levél 4:4 a Sátánt „e világ isteneként” azonosítja.) „Nos – mondta a Sátán –, ha Isten akkor nem tartotta be az ígétét, hogyan hihetsz neki most? Hogyan lehetsz biztos abban, hogy tényleg az vagy, akinek ő mond téged?”

Látjátok? Ezekbe a baljóslatú szavakba diszkréten bele van rejtve ugyanaz a kísértés: „Ha te vagy az Isten Fia [...]”. A Sátán szavai ugyanazt a hitetlenséget próbálják befecskendezni Jézusba, mint amit Évával szemben sikeresen alkalmazott a kertben: Csakugyan azt mondta az Isten? Ezzel a kísértéssel a Sátán ölni készült. „Jézus – mondta -, úgy tűnik, Istenben nem lehet megbízni. Úgy tűnik, hogy nem volt teljesen őszinte hozzád. Megmondom, mi legyen – kössünk alkut. Te leborulsz és imádsz engem, én pedig neked adom a nemzeteket.”

Az igaz hit bízik Istenben, függetlenül attól, hogy mit tapasztalunk a természetes világban.

Szeretném, ha megpróbálnátok Jézus helyébe képzelni magatokat, amint ott állt a vadonban, fáradtan, éhesen, gyengén és magányosan. Negyven napon keresztül viselte az éhezést, a sivatagi nap perzselő forróságát, és most jönnek ezek a hihetetlenül alattomos kísértések, amelyeket az ördög rázúdított. Ő is ugyanolyan ember volt, mint ti. Voltak érzelmei. Érezte a fájdalmat és a csalódottságot. De szeretném, ha észrevennétek, mit tett Jézus ebben a pillanatban. Nem kezdett bele egy eszkatológiai bibliatanulmányba az ördöggel, és nem magyarázta el, hogy Isten ígérete végül hogyan fog beteljesedni. Sőt, abban a pillanatban, mivel korlátozott képességekkel rendelkező emberként élt, talán nem is ismerte ezeket a részleteket. De nézzétek meg, hogyan reagált.

Jézus így szólt hozzá: Távozz tőlem, Sátán! Mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

-Máté 4:10

Mit kell tehát tenned, amikor a mélypontra vagy, amikor nem értesz semmit, és amikor úgy tűnik, hogy semminek sincs értelme? Elkezdted megkérdőjelezni Istent, kételkedsz a tervében és az igéjében? Barátom, kövesd Jézus példáját. Fordíts hátra az ördögnek, fordítsd tekinteted az ég felé, és kezdj el imádkozni!

KIVEL ÉRTERESZ EGYET?

Érdekes felsorolni azokat a körülményeket, amelyek révén mindaz, amit az imént említettem, valósággá vált számomra. Reinhard Bonnke, a világhírű evangélista utóda vagyok. Az ő szolgálata a történelem egyik legerőteljesebb és legtermékenyebb szolgálata volt. Ő alapította a Christ for all Nations (Krisztus minden nemzetért) szolgálatot, amelyet ma én vezetek., 1987 óta mostanáig több mint hetvennyolcmillió ember fordult Krisztushoz a szolgálatunkon keresztül. Dokumentált megtérésekről beszélek, nem becslésekről. Amikor ennek a szolgálatnak az elnöke és vezérigazgatója lettem, mindössze huszonnyolc éves voltam. Öt kontinensen tíz irodánk volt, évente több nagyszabású evangélizációt tartottunk, amelyek mindegyike közel egymillió dollárba került. Költségvetések, igazgatótanácsok, missziós körutak, konferenciák, adománygyűjtés és még sok minden más hirtelen az én vállamra szakadt. Nem voltam a helyzet magaslatán. Tudtam, és mindenki más is tudta.

Sokszor abból a tényből merítettem bátorságot, hogy nem kértem ezt a megbízatást. Soha nem manipuláltam az eseményeket, hogy ez megtörténjen. Nincs időm itt elmesélni az egész történetet, de biztos voltam benne, hogy Isten hívott el erre a feladatra. Természetfeletti megerősítések történtek az út során, és tudtam, hogy Isten keze rajtam van. Ez nagy vigaszt jelentett. Amikor olyan kérdésekkel szembesültem, amelyek meghaladták a képességeimet, gyakran ezt mondtam: „Nos, Uram, te helyeztél ide engem. Ez a te elképzelésed, ezért biztos vagyok benne, hogy megadod a kegyelmet, hogy átvészeljem.” Újra és újra megdöbbenett az, ahogyan ő bölcsességet és útmutatást adott, éppen akkor, amikor szükségem volt rá.

Egy hozzám közel álló személy akkoriban mindent megtett annak érdekében, hogy elbátortalanítson. A barátom volt, de meg akart győződni arról, hogy a fellegekben járok. Gyakran mondta nekem: „Ugye tudod, hogy ez nem működhet?” Leírta nekem a helyzet lehetetlenségét. Hogyan léphetne egy magamfajta tapasztalatlan, huszonnyolc éves srác egy olyan legenda, mint Reinhard Bonnke nyomdokaiba? „De nem lesz semmi baj” – nyugtatott meg a barátom. – „Soha nem fog sikerülni, de legalább jó tapasztalatokat szerezhetsz.” Kezdetben nem értékeltem a negatív hozzáállását. De idővel rájöttem, hogy csak az elkerülhetetlen csalódásra próbál felkészíteni. Láttam a jó szándékát, és nem vettem magamra, amit mondott. Aztán idővel azon kaptam magam, hogy egyetérték vele, sőt, megismételtem a szavait. „Soha nem fog működni, de legalább jó tapasztalatokat szerzek.” Teljesen a magamévá tettem ezeket a szavakat a szívemben.

Egy nap, amikor vacsora közben beszélgettünk, ismét elmagyarázta nekem, hogy miért nem lehetek sikeres ebben a feladatkörben, és én egyetértettem vele. Utána visszamentem a szállodai szobámba, és hirtelen megszólalt az Úr. „Soha többé ne kérdőjelezd meg a szavam” – mondta. Ez dorgálás volt, de nem zúzott össze. Ehelyett olyan erőt és kegyelmet hordozott magában, amely lánggra lobbantotta a csontjaimat. Egyetlen pillanat alatt a Krisztus pusztában történt megkísértéséről szóló egész kinyilatkoztatás – hogyan kapcsolódott mindez az Atya szavaihoz,

amelyet a Jordánánál mondott, hogyan kapcsolódott a Sátán édenkerti kísértéséhez – úgy hullott a lelkembe, mint egy azonnali letöltés. Le voltam nyugözve. Bűnbánatot tartottam. Ezt mondtam: „Sajnálom, Uram. Mostantól kezdve úgy döntök, hogy csak a te szavaddal értek egyet.” Néhány nappal később az az ember eltűnt az életemből. Rájöttem, hogy bár jó keresztény ember volt, az ellenség arra használta fel, hogy a hitetlenség magvait ültesse el a szívemben, amelyek elpusztítottak volna, ha az Úr dorgálása ezt nem szakítja meg.

Ez Péter történetére emlékeztet, amelyet az előző fejezetben tárgyaltunk. Máté evangéliuma 16. fejezetében Jézus megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?”. Majd megkérdezte tanítványait: „És ti kinek mondotok engem?” (13., 15. v.).

Egyedül Péter volt az, aki megkapta a kinyilatkoztatást: „Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia” (16. v.).

„Boldog vagy, Simon, Jóna fia – mondta Jézus –, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám” (17. v.).

Később ugyanebben a fejezetben Jézus elmagyarázta tanítványainak, hogy meg fogják őt ölni, de fel fog támadni. Amikor Péter ezt meghallotta, félrevonta Jézust, és azt mondta: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!” (22. v.).

Ekkor Jézus megdorgálta Pétert ezekkel a szavakkal: Távozz tőlem, Sátán, csak ártasz nekem, mert nem Isten akaratára ügyelsz, hanem az emberekére.” (23. v.).

Jézus „Sátánnak” nevezte Pétert, az egyik legközelebbi tanítványát és barátját, majd azt mondta Péternek, hogy őt botlókőnek használják. Igen, még az őszinte barátokat – és még hozzá keresztény barátokat is – felhasználhatja a Sátán arra, hogy olyan gondolatokat csempésszen be az elmédbe, amelyek Isten ismerete ellenében magaslanak fel!

De ez még nem minden. Tudjátok, Jézus mond valamit, amire itt nagyon oda kell figyelniük. Ezt már említettem, de a hangsúly kedvéért itt megismétlem. Ez a kérdés újra és újra elő fog kerülni ebben a könyvben. Miután Pétert „Sátánnak” nevezte, ezt mondja: „mert nem Isten akaratára ügyelsz, hanem az emberekére”. Felfogtátok, hogy az ember gondolkodásmódja démoni természetű? A testi elme Isten ellen van beállítva, mert sátáni ihletésű.

Szorgalmasan kell őrizniük elménket és lelkünket, hogy Isten igéjével összhangban maradjunk, és ellenálljunk a földi, érzéki, démoni gondolkodásmódnak, amely ezt a világot uralja.

MEG VAN ÍRVA

Ezen a ponton fontos kiemelni valamit ezzel a történettel kapcsolatban. Jézus soha nem válaszolt az ördög kísértéseire azzal, hogy elmondta neki, mit tapasztalt a Jordán folyóban. Tudod, amikor szellemi értelemben a csúcson vagy és tisztán hallod Isten hangját, az hallatlanul felvillanyozó élmény. De amikor leérsz a völgybe, könnyen megtörténhet, hogy elkezded megkérdőjelezni azt, amit a hegytetőn tapasztaltál.

Amikor vasárnap átütő erejű istentiszteleten veszel részt, a prédikátor prédikál, és a dicsőítő csoport muzsikál, érzed a Szent Szellem kenetét és hallod, hogy Isten beszél. De hétfőn az ellenség támadást intéz ellened a munkahelyeden vagy a családotokban, és megpróbálja megkérdőjelezni a vasárnap reggeli élményedet. És ha hagyod, hogy a hited a tapasztalataidban gyökerezzen, akkor a Sátán könnyedén megrostál téged, mint a búzát. De a jó hír az, hogy Isten szilárd sziklaszirtet adott nekünk a hitünkhöz, amelyet nem lehet megingatni – ez Isten írott igéje! Amikor Jézus válaszolt az ördögnek, minden alkalommal ezt mondta: „Meg van írva...”.

A SZELLEM KARDJA

Az ördög gyűlöli Isten igéjét, hadviselésünk kétélű fegyverét, amellyel miszlikbe apríthatjuk őt! Megingathatatlan és megváltoztathatatlan. Szilárd alapja a hitednek és horgonya a lelkednek. Bízhatasz benne, megállhatasz rajta, és teljes szívedből hihetsz benne, mert Isten tiszteli az ő igéjét! Bármit is tapasztalsz a természetes világban, hangolódj rá az igére, és vadd meg azt az egészséged, a pénzügyeid, a családod, a vállalkozásod, a szolgálatod és az életed minden területe felett!

MEG VAN ÍRVA: „Az én Istenem pedig minden szükségteket kielégíti az ő dicsőségének gazdagsága szerint a Krisztus Jézusban” (Fil 4:19).

MEG VAN ÍRVA: „Ha kiált hozzám, meghallgatom” (Zsolt 91:15).

MEG VAN ÍRVA: „Aki igazságot vet, biztosan megkapja jutalmát” (Péld 11:18).

MEG VAN ÍRVA: „Ha Isten így öltözteti a mező fűvét, amely ma itt van, holnap pedig tűzre vetik, nem öltöztet-e még inkább titeket, ti kishitűek?” (Mt 6:30).

MEG VAN ÍRVA: „Én hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon tapossatok, és legyőzzétek az ellenség minden erejét; semmi sem árthat nektek” (Luk 10:19).

MEG VAN ÍRVA: „Nem ér utol téged semmi baj, nem közeledik sátradhoz semmi veszedelem” (Zsolt 91:10).

MEG VAN ÍRVA: „Az igaz embernek sok baja lehet, de az Úr megszabadítja őt mindezekből” (Zsolt 34:19).

MEG VAN ÍRVA: „És a hittel elmondott ima meggyógyítja a beteget, az Úr felsegíti őt” (Jak 5:15).

MEG VAN ÍRVA: „Vessétek gondjaitokat az Úrra, és ő megtart titeket; az igazat soha nem hagyja megrendülni” (Zsolt 55:22).

MEG VAN ÍRVA: „Az Úr angyala táborát jár az az őt félők körül, és megszabadítja őket” (Zsolt 34:7).

MEG VAN ÍRVA: „Hagyd az Úrra utadat, bizzál benne, mert ő munkálkodik” (Zsolt 37:5).

MEG VAN ÍRVA: „Megengedi, hogy a meddő úgy lakjék a házban, mint fiaknak boldog édesanyja.” (Zsolt 113:9).

MEG VAN ÍRVA: „Az ő irgalma örökké tart” (Zsolt 136:1).

MEG VAN ÍRVA: „Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk.” (2Kor 4:8-9).

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Tapasztaltad már a kísértést, hogy megkérdőjelezz valamit, amit Isten ígért neked?
- Miben hasonlított Jézus megkísértése a pusztában Ádám és Éva megkísértéséhez a kertben?
- Mit gondolsz, miért olyan veszélyes a hitetlenség?
- Hogyan alakíthatjuk át az elménket, hogy jobban igazodjunk Isten Igéjéhez?

z előtt 4. FEJEZET

A KORSZELLEM

Egy hadsereg inváziójának ellen lehet állni, de az eszmék inváziójának lehetetlen.

-VICTOR HUGO, *EGY POLITIKAI GAZTETT TÖRTÉNETE (Fekete Oszkár fordítása)*

A kereszt magasan az emberek véleménye fölött áll, és ez előtt a kereszt előtt kell végül minden véleménynek megállnia, ítéletre.

-A. W. TOZER, *A RADIKÁLIS KERESZT*

A Zeitgeist német szó, amely szó szerint korszellemet jelent. Az idők szellemére vagy a kor szellemére utal. Más szavakkal: egy kultúrának egy adott korszakban uralkodó attitűdje vagy hangulata, amelyből annak egyedi értékei és hiedelmei fakadnak. A gondolatot zsigeri szinten mindannyian értjük, még akkor is, ha valójában soha nem fogalmazzuk meg. Úgy tűnik, ösztönösen tudjuk, hogy számos trend bizonyos korszakok szenvedélyeit vagy szorongásait jellemzi bizonyos helyeken. Például a hatvanas évek ellenkultúrájának korszelleme bizonyos stílusú zenében, az irodalomban, a vallási tapasztalatokban, a tekintélyelvűség elutasításában és a drogokkal való kísérletezésben fejeződött ki.

Amikor a világban kulturális korszakok váltják egymást, úgy érezhetjük, mintha láthatatlan kezek mozgatnák az eseményeket. Ez átvitt és szó szerinti értelemben is a korszellem. A bölcs emberek mindig is érezték ezt. De ma már a legtájékozatlanabb emberek sem tudják letagadni. A világ olyan gyorsan változik, hogy mintha minden új nemzedéknek sajátos kultúrája lenne, amely szinte idegen az előző nemzedék számára. Az eszmék több fronton harcolnak egymással, néha csak a kollektív tudatunk felszíne alatt. Látjuk őket a filmekben, a zenében és más művészeti alkotásokban. Halljuk a prédikátorok, politikusok, szakértők, sportolók, színészek és művészek egymásnak ellentmondó véleményét. Ennek hatására hamarosan változni kezd a közvélemény, törvények születnek, és úgy tűnik, hogy a társadalom az egyik eszmei irányzatot elfogadja, a másikat pedig elutasítja.

Ami egykor tabunak számított, ma már *divatos*. Hogyan történik ez? Hogyan válnak egész országok kommunistává vagy fasisztává? Hogyan válik a homoszexualitás és a transzneműség néhány év alatt társadalmilag elfogadhatatlantól divatossá? Hogyan magyarázhatjuk meg azt a

számos radikális változást, amely a kultúrában – különösen nyugaton – az elmúlt néhány száz évben bekövetkezett, mint például a reneszánsz, a reformáció, a tudományos forradalom és a felvilágosodás? Úgy tűnik, hogy a forradalmak korszakát éljük! Hogyan lehet megmagyarázni azokat a filozófiákat, amelyek egy tanteremben születnek, az értelmiségi lila köd légkörében, de hamarosan a társadalom vezérelvévé válnak, és utat találnak a hétköznapi emberek nyelvébe és gondolkodásába, akiknek fogalmuk sincs, honnan származnak az eszméik? A munkásosztálybeli emberek akaratlanul is hivatkoznak a posztmodernizmus, a marxizmus és a relativizmus eszméire. A gyermekmesék Freud, Maslow, Kant, Jung és Piaget eszméit tükrözik. Úgy tűnik, mintha mindez valami furcsa módon együttműködne, mintha egy kozmikus marketingcég hangszerelné, amely évszázadokon át dolgozott, hogy olyanná formálja az emberek elméjét, mint amit most láthatunk.

A *Merriam-Webster* szótár a következőket írja a *Zeitgeist* szóról: „A tudósok régóta állítják, hogy minden korszaknak van egy egyedi szelleme, egy olyan jellege vagy légköre, amely megkülönbözteti minden más korszaktól. A német nyelvben az ilyen szellemet *Zeitgeist*nek nevezik, amely német *Zeit*, azaz 'idő' és *Geist*, azaz 'szellem' vagy 'fantom' szóból áll össze. Egyes írók és művészek azt állítják, hogy egy korszak igazi korszellemét mindaddig nem lehet megismerni, amíg az le nem zárul, és többen kijelentették, hogy csak művészek vagy filozófusok tudják azt megfelelően megmagyarázni. Nem tudjuk, hogy ez igaz-e, de azt tudjuk, hogy a „*Zeitgeist* szó legalább 1835 óta hasznos kiegészítője az angol nyelvnek.”¹

Bibliai szempontból a korszellem távolról sem absztrakció. A szó szerinti szellemek – hatalmas, démoni szellemek – aktívan terjesztik a saját programjukat a magasságból.

Nyilvánvaló, hogy a történelem bármely korszakát lehetetlen lenne egyetlen széles ecsetvonással lefesteni. Egy árnyaltabb és nagy felbontású elemzés bizonyára sok különböző korszellemet mutatna sok különböző helyen. Például Németországban a második világháború idején más lehetett a korszellem, mint Oroszországban, az Egyesült Királyságban vagy éppen az Egyesült Államokban. Valamely adott korszak és hely korszelleme lehetett jobb vagy rosszabb, mint egy másik kor és hely korszelleme. Mégis érdekes megfigyelni, hogy az egyes korok korszelleme szinte mindig szembeszegül a keresztény világnézettel. Következetes ellenszenvvel viseltetnek Krisztussal és mindazzal szemben, amit ő képvisel. Ez a gyűlölet egyszerre hallgatólagos és kifejezett. Erre gondolt János, amikor „az antikrisztus szelleméről” beszélt, amely [...] „már a világban van” (1Jn 4:3).

Erről beszélt Pál is, amikor ezt mondta: „Mert nem test és vér ellen küzdünk, hanem fejedelemségek ellen, hatalmasságok ellen, e kor sötétségének urai ellen, a gonoszság szellemi seregei ellen, amelyek az egek magasságában tanyáznak” (Ef 6:12). Más szavakkal: bibliai szempontból a korszellem távolról sem absztrakció. A szó szerinti szellemek – hatalmas, démoni szellemek – aktívan terjesztik a saját programjukat a magasságból.

A szellemi harcra gyakran úgy gondolunk, mintha az személyes ügy lenne. És ez igaz is. Az egyének elleni szellemi támadások személyes szinten érik az embert. Ébernek kell lennünk. De döntő fontosságú annak megértése, hogy a démonoknak nem pusztán az a céljuk, hogy az egyes keresztényeket megnyomorítsák. A démonok terve nem arra irányul, hogy tönkretegyék az autodat, vagy rossz napot okozzanak neked a munkahelyeden. A Sátán és az ő angyalai alkotják azt az ősi tömegmarketing vállalatot, amely minden rendelkezésre álló eszközzel dolgozik az emberi elmék befolyásolásán. A démoni gondolkodásmódot akarják ráerőltetni az emberiségre, ahogyan azt az előző két fejezetben tárgyaltuk. Erről szól az igazi háború.

A korszellemnek ez a kérdése egészen az Édenkertig nyúlik vissza. Amikor a kígyó megkísértette Évát, sikeresen átadta neki a gondolkodásmódját. Ez a démoni gondolkodásmód az, ami a bűnbeesés óta természetessé vált az emberek számára. Ma a kollektív emberi tudat – a globális Zeitgeist, a korszellem – még mindig ennek a démoni varázslatnak a bűvöletében vesztegel. Valójában János egészen nyilvánvaló utalást tesz az édenkerti kísértésre, amikor ezt mondja: „Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kérdése, nem az Atyától, hanem a világtól van” (1Jn 2:16). Emlékezzünk vissza: az 1Móz 3:6 szerint Éva „látta, hogy a fa gyümölcse jó eledelül” (a test kívánsága). „Tetszetős a szemnek” (a szemek kívánsága). És „kívánatos a bölcsesség elnyerésére is” (az élet kérdése). János szerint ez a gondolkodásmód, amelyet Éva a Sátántól vett át, ma már „minden, ami a világban van”. Ez a gondolkodásmód, amely „a világból való”, homlokegyenest ellentmond annak, ami „az Atyától való”.

Ma a Sátán az egész világot az uralma alatt tartja a rabszolgasorba taszított elméken keresztül. „E világ istene elvakította a hitetlenek elméjét” (2Kor 4:4). Ez a gondolkodásmód azonban első megközelítésre nem tűnik nyilvánvalóan démoni gondolkodásmódnak. Sőt, egészen természetesnek tűnik. Mégis, ahogyan azt már láttuk abból, amit Jézus mondott Péternek, a Sátán átadta a gondolkodásmódját az embereknek (Mt 16:23). Ma a természetes, testi gondolkodásmód valójában démoni. Ahogy Pál mondta: „a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert Isten törvényének nem engedelmeskedik, és nem is tud engedelmeskedni”. (Róm 8:7).

Ha téged nem üldöznek, akkor talán annyira összehangban vagy a korszellemevel, hogy nem jelentesz rá nézve veszélyt.

Az antikrisztusi szellem szembeszegül Krisztussal. Ellenségként tekint mindenre, amit Jézus tanított és képviselt. És így kerülnek a keresztények a keresztűzbe. Amint már beszéltünk róla, a nagy sárkánynak nincsenek fogai. Csak ezüst nyelve van. Az ő fegyvere a megtévesztés. Az emberek elméjén keresztül működik, hogy befolyásolja a világot. Mi, akik Krisztus gondolkodásmódjával rendelkezünk, szembetaláljuk magunkat ezzel a démoni mozgalommal. Ez az oka annak, hogy az ellenség minket vesz célba.

Jézus ezt mondta: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket.” (Jn 15:18). A világ ugyanazért gyűlöl minket, amiért Jézust is gyűlölte. Az ő élete szöges ellentétben állt a korszellemmel, és neki megvolt a hatalma, hogy legyőzze a kor szellemét. Amikor már úgy gondolkodunk, mint ő, és úgy élünk, mint ő, akkor az antikrisztusi korszellem ellenségeivé válunk. Ezért mondta Pál: „Mindenkit, aki istenfélő életet akar élni Krisztus Jézusban, üldözni fognak” (2Tim 3:12). Ha téged nem üldöznek, akkor talán annyira összhangban vagy a kor szellemével, hogy nem jelentesz rá nézve veszélyt.

Jézus megtestesítette Isten gondolkodásmódját a világban. Ő volt a testté lett ige (Jn 1:14). Egész élete a kor démoni szelleme elleni támadás volt. Ilyen intenzitással és alapossággal ez még soha nem történt meg. Igen, Isten adta a törvényt Mózesnek. De ez egy hiányos kinyilatkoztatás volt – a tanítómester szerepét töltötte be, amíg Krisztus el nem jön az idők teljességében (Gal 3:24-25; 4:1-5). Mózes korszaka után „Jézus Krisztus által a kegyelem és az igazság jött el” (Jn 1:17). Jézus ezt mondta magáról: „Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, soha nem jár sötétségben, hanem az élet világossága van benne” (Jn 8:12). Előtte és nélküle nincs világosság – az egész világ a démoni árnyak sötétségében jár. De amikor Jézus eljött, hirtelen fény gyúlt a sötétségben. Gondolatok bele, milyen erős volt Jézus Krisztus hatása. Egy harminchárom évesen meghalt embernek kétezer évvel később több mint kétmilliárd követője van! Tanításait és életének történetét milliárdok ismerik és szeretik. A sötétség háttérben, amely az emberi történelem horror show-ját jelenti, van egy ember, akinek az élete úgy ragyog fel, mint gyémánt a széndarabok között. Nem csoda, hogy János szerint az ő „élete volt az emberek világossága” (Jn 1:4).

Billy Sunday evangélista mondta:

Amikor a fényes felhő elrejtette őt azok tekintete elől, akik olyan odaadással szerették, hogy még a mártíromságot is vállalták, szavai csak a szívükbe voltak belevésve, de most egész könyvtárakat szentelnek ezeknek a szavaknak a tanulmányozására. Soha egyetlen szó sem volt még olyan jelentőségteljes és olyan súlyú, mint azé, aki olyan szegény volt, hogy nem volt hová lehajtania a fejét. A világ tudósai lehorgasztott fejjel ültek a lábai előtt, és kénytelenek voltak újra és újra kimondani: „Soha senki sem beszélt még úgy, ahogyan ő beszélt”. Az ő szavait minden ismert nyelvre lefordították, és ezek sasszárnyakon hordozták a gyógyulást mindenhol, ahová csak eljutottak. Tizedannyi példányszámban sem jelent meg más könyv amellelt, amely az ő szavait tartalmazza, emellett gondolatai és élettörténete annyira összefonódik az egész irodalommal, hogy ha valaki más könyvek elolvasása mellett soha egy sort sem olvasna a Bibliából, akkor is megtudna sok mindent Krisztusról.²

Jézus közvetlenül és erőteljesen befolyásolta a világ korszellemét nemcsak a saját korában, hanem azóta is. Gondoljuk meg, mennyire figyelemre méltó ez. Soha egyetlen más embernek sem volt ekkora befolyása. De nem csak az a lenyűgöző, hogy Jézus ilyen nagy befolyással bírt. Ami még ennél is figyelemre méltóbb, az annak valószínűtlensége, hogy ilyen eszmék a

történelem során ennyi ember fejében érvényesülhettek, egy teljesen ellentétes korszellemmel telített világban. Isten gondolatai egyszerűen nem a mi gondolataink. Szembe mennek mindennel, ami az emberi természetben rejlik.

Jézus élete minden napján szellemi hadviselést folytatott. Ezt nem úgy tette, hogy zászlókat lengetett, sófárokot fújt és céltalanul hadakozott, hanem az életmódján, a tanításain, valamint cselekedetein, halálán és feltámadásán keresztül bemutatta Isten országát ezen a földön.

Ezt szem előtt tartva, Jézus szolgálatában a szellemi hadviselés nem mindig olyan, mint amire számítanánk. Vegyük például a hegyi beszédet (Mt 5-7). A legtöbb keresztény ismeri és szereti az üzenetét. Mégis annyira megszoktuk, hogy gyakran nem is látjuk a jelentőségét. Jézusnak ez a tanítása egy teljesen új gondolkodásmódra nyitja fel a szemünket. Nehéz átadni, hogy ez mennyire teljesen forradalmi, sőt botrányos lehetett első címzettjei számára. Ne feledjük, Jézus ezt olyan embereknek tanította, akik az ókori Római Birodalomban éltek. Abban az időben a római társadalomban a hatalom volt a legfőbb erény. Az irgalom gyengeséget jelentett, amit mélyen megvetettek. Az erkölcstelenséget, a kicsapongást, a hedonizmust és az erőszakot ünnepezték.

Aztán jött Jézus, és azt mondta, hogy áldottak a szellemi értelemben szegények, a szomorúak, a szelídek, az irgalmasok, a tiszták, az üldözöttek, a békeszeretők és az igazak.

A szelídek öröklik a földet? Micsoda képtelenség. Nem az erősek és erőszakosak hódítják meg a nemzeteket és uralják a világot? A kéjvágy házasságtörés? A gyűlölet gyilkosság? Az üldöztetés öröme ad okot? Meg kell bocsátanunk ellenségeinknek – sőt szeretnünk kell őket? Törődünk a rászorulókkal? Adakozunk, imádkozunk és bőjtölünk, de csak titokban, hogy senki ezen a Földön ne tudja meg és ne vegyen minket komolyan? Kincseinket a föld helyett a mennybe fektessük? Utasítsuk el a szorongást? Szeressük Istent jobban, mint a saját életünket? Megtagadjuk, hogy mások felett ítélkezzünk? Járjunk a keskeny és legkevésbé népszerű úton?

Ismétlem, nehéz megértenünk, hogy ezek az eszmék mennyire forradalmiak lehettek Jézus idejében. Olyan korban élünk, amikor a kétezer éves keresztény befolyás mélyen és pozitívan befolyásolta a világ korszellemét olyan módon, amelynek nem mindig vagyunk tudatában. Például hajlamosak vagyunk arra, hogy irgalmasságot mutassunk a szegények, a gyengék, a betegek, az árvák és az özvegyek iránt. De ez régen nem így volt. A pogány kultúrák, amelyekben a kereszténység megjelent, az erőseket és a büszkéket értékelték. Az emberi jogok eszméje keresztény eszme. Az egyéni választás szabadságának eszméje keresztény eszme. A természetjog eszméje keresztény eszme. A szólásszabadság, az egyház és az állam szétválasztása, sőt még a tudományos módszer is a kereszténység terméke.

A nyugati kultúrára olyan nagy hatást gyakoroltak Jézus és a Biblia tanításai, hogy az emberek gyakran ismerik a bibliai témákat és történeteket, még akkor is, ha soha nem olvasták a Bibliát. És ha magukat a történeteket nem is ismerik, akkor is hatással van rájuk azoknak morálja. Még a híres és nyíltan ateista Richard Dawkins is ír arról, hogy milyen fontos a Biblia szerepe az angol nyelv tekintetében. Felsorol 129 olyan bibliai kifejezést, amelyet minden művelt angolul beszélő használ és megért, még akkor is, ha soha nem olvasta a Bibliát. Ezek közé tartozik a „föld sója”, „menj el vele még egy mérföldre”, „mosom kezeimet”, „piszkos pénz”, „tükör által, homályosan”, „báránnyőrbe bújt farkas”, „véka alá tett lámpás”, „a bűnösnek nincs nyugalma”, „így buknak el a hatalmasok”, és sok más.³ Dawkins ezt mondja: „Az az angol anyanyelvű ember, aki soha egy szót sem olvasott a King James Bibliából, a barbárság határát súrolja”.⁴ Gondoljunk csak bele, milyen hatást gyakorolt a társadalomra az a tény, hogy az olyan történeteknek, mint az irgalmas samaritánus és a tékozló fiú példázatának kétezer éve volt arra, hogy átítassa a közgondolkodást. Még az Ószövetség is a kereszténység átható befolyása miatt vált a nyugati gondolkodás részévé (gondoljunk csak Dávid és Góliát történetére vagy a Tízparancsolatra).

Sok tekintetben, sokkal inkább, mint azt világi ellenzőink hajlandóak lennének beismerni, a nyugati emberek mai békés, kifinomult és szelíd társadalma a keresztény befolyásnak köszönheti létét. Mégis több száz éve támadásoknak van kitéve. Az emberiség valaha épített legnagyobb társadalmát éppen azok támadják, akik hasznot húznak belőle. És éppen azt támadják a legnagyobb vehemenciával, ami naggyá tette. Miért? Ahogy Dosztojevszkij mondja: „Mert ostoba az ember, elképesztően ostoba! Azaz egyáltalán nem is ostoba, de annyira hálátlan, hogy keresve sem találod párját.” (Makai Imre fordítása).⁵ Vagy talán van még egy másik magyarázat is. Lehetséges, hogy ez az átható ellenségesség Krisztussal és mindazzal szemben, amit ő képvisel, a már a világban lévő sátáni, antikrisztusi szellemből ered.

A KERESZT, AZ ISTENI BÖLCSESSÉG

Az isteni gondolkodásmód annyira ellentétes a sátáni gondolkodásmóddal, hogy amikor Isten megtette legragyogóbb lépését, a Sátán nem is látta előre. És persze azok sem, akik úgy gondolkodnak, mint a Sátán. Pál ezt mondja az isteni bölcsességről: „Ezt e világ fejedelmei közül senki sem ismerte fel, mert ha felismerték volna, akkor nem feszítették volna meg a dicsőség Urát” (1Kor 2:8). Tehát nemcsak a Sátán csapja be az embereket, hanem őt magát is átverték! Gonosz gondolkodásmódja a keresztet gyengeségnek és kudarcnak látta, holott valójában Isten ereje és bölcsessége jelent meg rajta keresztül.

Ezt mindenképpen fel kell ismernünk. Isten bölcsessége nem hasonlít az emberi bölcsességhez. Önálló kategóriát alkot, teljesen elkülönül a világ gondolkodásmódjától, és csak a Krisztus Jézusba vetett hit által érhető el az emberek számára. Ha a szellemi csatákat a testben megszokott technikákkal próbáljuk megvívni, nem fogjuk tudni legyőzni a Sátánt, sőt azon kapjuk magunkat, hogy az ő oldalán harcolunk. Egy fizikai harcban például a harag, a düh és a gyűlölet a barátaid. Tüzet gyújtanak benned, amely miatt halálos fegyverként veted magad az ellenségedre. De a szellemi csatákat nem így vívják. A gyűlölet, a harag és a bosszúállás az ellenség módszere, így akar igazságot szerezni. Hogyan használhatnánk az ellenség módszereit az ellenség legyőzésére? Abban a pillanatban, hogy ezeket felvesszük, elveszítjük a csatát, és az ellenséghez igazodunk. Jakab és János tüzet akart lehozni a samáriaiakra, amikor azok tiszteletlenül viselkedtek Jézussal szemben. Jézus azonban megdorgálta őket ezekkel a szavakkal: „Nem tudjátok, milyen szellem van bennetek” (Lk 9:55). A testi reakciójuk miatt egy olyan szellemhez igazodtak, amely teljesen ellentétes Krisztussal. Jézus nem gyűlöli emberi ellenségeit. Szereti őket. Nem öngyilkos merénylőként hal meg, nem robbantja fel magát, hogy árthasson ellenségeinek, hanem leteszi az életét ellenségeiért, életét adja, hogy megmentse az ő életüket. Szinte lehetetlen felfogni ezt a gondolkodásmódot. Valójában nem is érthetjük meg Krisztus gondolkodása nélkül. De az evangélium szerint *ez az az isteni bölcsesség* – a krisztusi, áldozatos szeretet útja –, amely legyőzi a sötétség erőit.

Jézus ezt mondta tanítványainak: „Úgy küldelek ki titeket, mint juhokat a farkasok közé” (Mt 10:16). Be kell vallanom, hogy ez nekem egyáltalán nem tetszik. Nem akarok birka lenni. Én ember vagyok. Erős vagyok. Képes vagyok megvédeni magam. Bárcsak ezt mondaná: „úgy küldelek ki titeket, mint *oroszlánokat* a farkasok közé”. Inkább vadásznék ragadozókra, minthogy én legyek az ebédjük. De ez a bukott, testi elme beszéde. Természetes szempontból a farkasok ragadozók, a juhok pedig zsákmányok. De Isten bölcsességében a juhok végül legyőzik a farkasokat. A Jelenések könyvében, amikor a Júda törzséből való oroszlán úgy jelenik meg mint

aki győzedelmeskedik, János megfordult és egy *Bárányt* látott – egy *Bárányt*, mint amelyet megöltek (Jel 5:6). Az Oroszlán áldozati *Bárányként* aratott győzelmet szellemi ellenségei felett.

„A szelídek [...] öröklék a földet” (Mt 5:5). Igaz, rövid távon nem mindig győzünk, és néha szenvedünk ebben a démonok által irányított világban. Még Jézust is „Básán erős bikái” vették körül, amikor a kereszten függött. Fogaikkal tépték a húsát, mint az oroszlánok (Zsolt 22:12-13). Mégis abban a pillanatban legyőzte ezeket a bikákat. Csak a halál által tudta legyőzni a halál hatalmát. Úgy támadt fel a halálból, hogy örökre teljes győzelmet aratott ellenségei felett!

Hogyan használhatnánk az ellenség módszereit az ellenség legyőzésére? Abban a pillanatban, hogy ezeket felvesszük, elveszítjük a csatát, és az ellenséghez igazodunk.

Krisztus élete olyan éles ellentétben állt a kor démoni szellemével, hogy halálos küzdelmet vívtak egymással. Ez nem pusztán retorikai vita volt két ideológia között. Jézus nem egy moderált vitán keresztül harcolt a sátáni gondolkodásmóddal. Ez háború volt – a végső szellemi háború, amely meghatározta az örökkévalóságot. Más rabbik is tanítottak ahhoz hasonló dolgokat, mint amit Jézus tanított, de senki sem testesítette meg a bölcsességet, és nem modellezte azt tökéletesen. Jézus fizikailag is végigélte Isten bölcsességét egészen a végsőig, amikor véres holttestként és szétroncsolt hússal hidegen és mozdulatlanul feküdt egy kölcsönzött sírban. És mindazok számára, akik természetes szemmel nézték, nyilvánvalónak tűnhetett, hogy ki győzött. A római katonák diadalmasan álltak a szeretet halott teste felett. Három nappal később azonban megremegett a föld, amikor Isten bölcsessége áttörte a démoni gondolkodás több ezer éves kérgét, amely vastag burokként borította be a bolygót.

TI VAGYTOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Korábban már említettem, hogy Jézus a világ világosságának nyilvánította magát. De ezzel még nem ért véget a történet. Jézus ezután a tanítványaihoz (és hozzánk) fordult, és ezt mondta: „*Ti* vagytok a világ világossága” (Mt 5:14, a szerző kiemelése). Amikor beteljesedünk a Szent Szellemmel, és ezért megkapjuk Krisztus gondolkodásmódját, az ő világosságának tükörképei leszünk! Az ő gondolkodás- és életmódja a miénkké válik. Amikor ez megtörténik, áthatolunk a sötétségen, bárhová is megyünk. Isten országának két lábon járó kiterjesztései vagyunk! Ez az igazi szellemi hadviselés!

Keresztényként nem csupán az a feladatunk, hogy imával és közbenjárással vívjunk meg szellemi csatákat. Azzal küzdünk a sötétség ellen, hogy úgy élünk, mint Jézus – az ő radikális, az

ő országára jellemző gondolkodásmódját követve. Mindennapi viselkedésünknek Isten gondolatait és útjait kell megtestesítenie. Ez talán nem hangozik a legizgalmasabb módszernek a démoni szellemek elleni harcra, de rendkívül erőteljes. Gondoljatok rá így. Hogyan tudnánk harcolni a démoni korszellem ellen, ha azzal összhangban gondolkodunk és élünk?

Pál kijelenti, hogy a démoni korszellem hogyan fog megnyilvánulni az utolsó napokban. „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárák lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek, szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féltelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak lesznek, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől.”

Biztosak lehetnek abban, hogy az utolsó idők embereinek ez a leírása ellenkezik mindennel, ami az Atyától való. És nekünk, akik a világosság gyermekei vagyunk, szembe kell fordulnunk mindazzal, ami a világban van.

Egy olyan világban, ahol a legtöbb ember démoni bűvölet alatt él, Jézus követői teljesen másként gondolkodnak és élnek. A világ emberei szeretik önmagukat, mi nem szeretjük a saját életünket. Ők a pénzt szeretik, mi az áldozatot. Ők büszkék és fennhéjázók, mi szelídek és alázatosak vagyunk. Ők káromkodnak, mi imádjuk Istent. Ők törvénytelenek, mi engedelmesek vagyunk. Hálátlanok, tisztátalanok és szeretetlenek, mi hálásak és tiszták vagyunk, és telve vagyunk krisztusi könyörületességgel. Ők keserűek; mi megbocsátunk. Ők rágalmaznak, mi dicsérünk. Ők brutálisak, mi gyengédek vagyunk. Ők megvetik a jót, mi küzdünk érte. Ők az élvezeteket szeretik, mi Istent.

Pál újra meg újra szembeállítja ezt az újfajta gondolkodás- és életmódot a démoni korszellem uralma alatt álló régi életmódunkkal. „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a szellemhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.” (Ef 2,1-2). „Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istentől való Szellemet, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk” (1Kor 2:12).

Keresztényként nem csupán az a feladatunk, hogy imával és közbenjárással vívjunk meg szellemi csatákat. Azzal küzdünk a sötétség ellen, hogy úgy élünk, mint Jézus – az ő radikális, az ő országára jellemző gondolkodásmódját követve.

Megkockáztatom, hogy a Szellem gyümölcseit soha nem tekintették szellemi fegyvereknek. De ezek az erények, amelyek a Szent Szellemnek az életünkben végzett munkája által fejlődnek ki, természetfeletti erények. Mennyeiek. Fentről jönnek, Isten bölcsességét tükrözik és isteni befolyást gyakorolnak. Ez azt jelenti, hogy közvetlenül ellentmondanak a világban működő démoni korszellemnek. A hit például nem a látottak, hanem Isten ígéje alapján működik. A hit krisztusi gondolkodásmód, nem pedig testi gondolkodásmód. Isten gondolkodásához igazít bennünket, amelyen keresztül az ő ereje áramlik a földre.

Hallottam már olyan dalokat keresztény rock- és rapegyüttesektől, amelyek a démonok meggyilkolásáról vagy a Sátán királyságának felrobbantásáról szólnak. Ezek az elképzelések mindig is elég ostobának tűntek számomra. A Sátán nem aggódik a golyók vagy a bombák miatt. Ami rendkívül veszélyes a sátáni rendszerre, az az erények bőséges tárháza, amely a Szent Szellem egyedi gondolkodásmódjából fakad: szeretet, áldozatvállalás, alázat, türelem, hit, megszentelődés, önfegyelem, szentség, öröm, szelídség és még sok más.

CSATÁK ÉS ÉPÍTŐK

Korábban a Hegyi beszédre szellemi hadviselésként hivatkoztam. Azt az isteni gondolkodási mintát képviseli, amely közvetlenül ellentmond a démoni korszellemnek, és ezért támadja azt. A birodalmaknak erről az összecsapásáról szól a kozmikus háború. Ha a Bárány oldalán akarunk harcolni, akkor ezt csak egyetlen egy módon tehetjük meg. Meg kell szerezni azt, amit Pál „Krisztus értelmének” nevez (1Kor 2:16). Gondolatainknak, meggyőződésünknek, cselekedeteinknek és életmódunknak teljes mértékben Krisztushoz kell igazodnia. Pál pontosan erre gondol, amikor ezt mondja: „ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes” (Róm 12:2). E világ mintájához igazodni annyit jelent, mint az antikrisztusi szellem befolyása alá kerülni – akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Rossz gondolkodásmóddal még Isten gyermekeivel is megtörténhet, hogy a rossz oldalon harcolnak. Ne felejtjük el, hogy Jézus „Sátánnak” nevezte Pétert, tanítványát és jó barátját, mert „nem Isten érdekeit *tartotta szem előtt, hanem az emberekét*” (Mt 16:23, a szerző kiemelése). Amikor elfogadjuk a világ gondolkodásmódját, akkor beengedjük annak korszellemét az elménkbe, a szájunkba és a minket körülvevő atmoszférába. Így egy sátáni rendszert támogatunk és mozdítunk elő. Ez az oka annak, hogy Jézus olyan intenzíven szólít fel minket arra, hogy kövessük őt.

Jézus tanítása fekete-fehér. Nincs sok árnyalat az álláspontjaiban. „Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az tékozol” (Mt 12:30). Jézus képi megjelenítése itt a juhok összegyűjtésére és szétszórására utal. Ki gyűjti össze a juhokat? A pásztor. Mi szórja szét a juhokat? A ragadozó. Vagy pásztor vagy farkas. Nincs köztes állapot. Kifejezetten ezt mondja: „Ha nem vagy velem, akkor ellenem vagy!”. Nincsenek semleges lelkek és nincsenek semleges zónák. A szellemi világban nincs Svájc. Csak két csapat van. Harcolhatsz Istenért, vagy harcolhatsz az ördögért. Kizárólag e két lehetőség közül választhatsz. És könnyű megállapítani, hogy melyik csapatban állsz. Ha nem hoztál tudatos döntést, hogy Istent szolgálod, akkor alapértelmezés szerint a másik oldalon harcolsz – Isten ellen!

Sok más szakasz is kifejezi ugyanezt az érzést. Például: „Senki sem szolgálhat két úrnak. Vagy az egyiket gyűlölitek, a másikat pedig szeretitek, vagy az egyikhez ragaszkodtok, a másikat pedig megvetitek” (Mt 6,24). Vegyük észre, nincs lehetőség arra, hogy az egyiket szeressük, és a másikkal csak jól érezzük magunkat. A választás nem aszerint történik, hogy melyiket szereted jobban, és melyiket kevésbé. A szeretet és a gyűlölet között kell választani.

A választási lehetőség, amelyet Jézus elénk tár, olyan egyértelmű, hogy nem korlátozza a szeretet és a gyűlölet közötti választást két úrra, hanem még tovább megy. „Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli a saját apját és anyját, feleségét, gyermekeit és testvéreit, sőt, még a saját életét is, az nem lehet az én tanítványom. Ha valaki úgy akar engem követni, hogy nem veszi fel a saját keresztyét, az nem lehet az én tanítványom” (Lk 14:26-27). Ez minden mércével mérve radikális. De nem akarom kimazsolázni ezeket az igeszakaszokat, hogy igazoljam az álláspontomat. Jézus tanításának nagy részét ez a pusztá radikalizmus teszi ki. Egyértelműen kijelenti, hogy milyen követelményeket kell teljesíteni ahhoz, hogy követhessük őt. Az ő országa nem engedheti meg magának azokat az embereket, akik teljes önátadás nélkül szolgálják Jézust. Ezek az emberek nemhogy nem hasznosak, hanem kifejezetten károsak.

Ismernék Jézus történetét a fügefáról, amely nem hozott gyümölcsöt, ezért a gazda elrendelte, hogy vágják ki. Azt mondta, hogy csak feleslegesen foglalja a helyet (Lk 13:7). Más szóval, ez a fa távolról sem volt ártalmatlan. Csak foglalta a helyet, a tápanyagokat és a napfényt. Gyengítette a talajt, és kárt okozott a kert többi fájának. Nem létezik semlegesség. Ez a fa kategorikusan veszélyes volt. A gazda a szőlő javára akarta kivágni, nem csak rosszindulatból. Ismétlem, vagy hasznosak vagyunk, vagy ártalmasak – nincs középút.

Ha valaki kereszténynek vallja magát, de továbbra is a démoni korszellem bűvöletében él, akkor gyakorlati szinten nem képviseli Krisztust. A Sátánt képviseli. Csak két fő szellem van a világban. Van a krisztusi szellem és az antikrisztusi szellem. Ha az egyikhez igazodunk, azzal elutasítjuk a másikat. Ahogy Jézus látja, ha nem kapcsolódunk aktívan hozzá és nem teremjük meg a Szellem gyümölcseit, akkor kártékonyak vagyunk – akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Az ördög használ minket, akár tudunk róla, akár nem.

Jézus másik példázatot is mondott:

Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni [az őreinek], és nem ül le előbb, és nem számítja ki a költséget, hogy telik-e mindenre a befejezésig? Nehogy – miután alapot vetett, de nem tudta befejezni – gúnyolni kezdje mindenki, aki látja, és ezt mondja: Ez az ember építkezni kezdett, de nem tudta befejezni.”

-Lukács 14:28-30

Ezt gyakran láttam Afrikában. Egy szegény faluban felnőtt emberre rámosolyog a szerencse, és gazdag üzletember vagy politikus lesz belőle. Gazdagsága jeléül kastélyt építtet a szülővárosában. Néha ez a legnagyobb és legimpozánsabb épület, amit valaha is építettek abban a városban. De valamilyen oknál fogva, mielőtt az épület elkészülne, elfogy a pénze. Afrikában nem jellemző, hogy hitelből építenének házakat (ahogy Jézus idejében sem volt szokásos). Aki valamit építeni akar, az készpénzből építkezik. De ha elfogy a készpénz, az építkezés leáll. Ez ilyen egyszerű.

Sok félkész kastélyt láttam Afrikában, amelyeknek az építése szemmel láthatólag jó harminc éve leállt. Gyomok, sőt még fák is nőttek bennük. Beköltöztek csavargók, felraktak néhány deszkát, és ott éltek. Amit hatalmas műnek szántak, csak zavarták a városképet, és az a „nagy ember” az egész város gúnyolódásának céltáblájává vált. Jézus átveszi ezt a „dicsőség vagy szégyen” képet, és felhasználja a teljes önátadás szemléltetésére. Minden vagy semmi. Minden, ami a kettő között van, kudarccá és szégyenné válik.

Amikor Krisztust megvalljátok, a létező legmagasztosabb nevet valljátok meg. Mintha egy hatalmas tornyot vagy kastélyt építenél, az emberek felfigyelnek hatalmas bejelentésedre. Ha felveszed Krisztus nevét, de nem vagy képes befejezni, amit elkezdted, szégyent hozol a nevedre és az övére. „Ne vedd fel hiába az Úrnak, a te Istenednek nevét” (2Móz 20:7). Ez nem kizárólag

arról szól, hogy az „Isten” szót káromkodásként használod. Arról van szó, hogy gyalázatot hozol az Úr nevére azzal, hogy hiába kiejted vagy használod. Ha kereszténynek nevezed magad, akkor magadra vetted Jézus nevét, ezt a minden más név fölött álló nevet. Ez azt jelenti, hogy az ő hírve a tiédhez kötődik. Jobb, ha ezt komolyan veszed.

Langyos keresztény, te vagy az ördög egyik legerősebb fegyvere az evangélium ellen. Amikor az emberek rád néznek, látják az életedet, és rájönnek, hogy az életed nem különbözik az övéktől, akkor meggyőződnek arról, hogy nincs szükségük Jézusra. Emlékezz a Gandhinak tulajdonított híres idézetre: „Szeretem a te Krisztusodat, de nem szeretem a te keresztényeidet”. Más szavakkal: a keresztények élete összeegyeztethetetlen volt azzal a Krisztussal, akit állításuk szerint szolgáltak. A keresztények krisztusi mivoltának ez a hiánya az egyik legnagyobb visszatartó erő az emberek számára, hogy elfogadják az evangéliumot. Háborúban állunk. Nem tehetjük meg, hogy egyszerűen magunkra öltjük Isten országának egyenruháját, miközben félszívvvel harcolunk mindkét oldalon. Ez becstelen, veszélyes és áruló magatartás.

Mindezek fényében mit kellene tennünk?

Nézzük meg Jézus következő példázatát, amely a befejezetlen toronyról szóló története után szerepel. A két történet mintha könyvtámaszt képezne a Krisztus követése mellett szóló érvelésnek. Egyrészt a toronyról szóló illusztráció azt üzeni, hogy számoljuk ki, mennyibe kerül Jézus követése, és arra is felhívja a figyelmünket, hogy ne hozzuk meg ezt a döntést könnyelműen. Másrészt azonban a következő történet azt mondja, hogy számoljuk ki, mennyibe kerül, ha *nem* követjük őt, majd pontosan megmondja, hogy mit kell tennünk.

Vagy ha egy király elmegy, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül le előbb, és nem tart tanácsot arról, hogy szembeszállhat-e tízezer élén azzal, aki húszezerrel jön ellene? Mert ha nem, akkor követséget küld, amikor az még távol van, és megkérdezi a békefeltételeket. Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, az nem lehet az én tanítványom.

-Lukács 14:31-33

Ebben a történetben a háborúzó király kétszeres túlerővel néz szembe. Nincs esélye a győzelemre egy sokkal erősebb király ellen. Ezért gyorsan küldöttséget meneszt a támadókhoz, és megadja magát. Az ókori világban, amikor egy király megadta magát, általában jóindulatúan bántak vele, és gyakran megengedték, hogy a hódító birodalom helyetteseként hatalmon maradjon. De ha ellenállt, nem volt kegyelem.

Isten országa nagyobb minden földi országnál, és végtelenül nagyobb minden személyes ambíciónál. A bölcs ember felismeri, hogy hiábavaló és veszélyes „az ösztöke ellen rúgódozni”, ahogyan Isten mondta Saulnak a damaszkuszi úton (ApCsel 26:14). A gyors megadás a legészszerűbb dolog.

Ez a könyv a szellemi hadviselésről szól. Arról beszélünk, hogy Isten seregének részei vagyunk. A keresztény élet valójában szellemi értelemben harcos élet. De itt Jézus egy sokkal pontosabb metaforát ad nekünk. Az Úr hadseregéhez való csatlakozás nem egyszerűen arról szól, hogy lemegyünk egy toborzóirodába és jelentkezünk. Nem vagyunk természetünkönél fogva ennek az országnak a polgárai. Isten természetes ellenségei vagyunk. Nem kezdhetjük pusztán azzal, hogy csatlakozunk Krisztushoz. Előbb meg kell adnunk magunkat!

Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk természetünkönél fogva, éppen úgy, mint a többiek.

-Efézus 2:3

Egykor elidegenedtetek Istentől, és gonosz viselkedésetek miatt ellenségek voltatok a gondolkodásotokban.

-Kolossé 1:21

Figyeljük meg Pál nyelvezetét. A „test kívánságairól”, „vágyairól és gondolatairól” beszél, és arról, hogy „ellenségek voltunk [a] gondolkodásunkban”. Arra a démoni korszellemre utal, amelyet leírtam. Ahhoz, hogy Isten seregének részei lehessünk, le kell mondanunk erről a régi gondolkodás- és életmódról. Ezért van szükségünk a megtérésre az üdvösséghez. A bűnbánat azt jelenti, hogy forradalmasítjuk a gondolkodásmódunkat és ezáltal az életünket!

VEDD FEL A KERESZTEDET

Ebben a fejezetben számos metaforát használtam. Engedjétek meg, hogy még egyet segítségül hívjak. Ez nem az én metaforám, hanem maga Jézus használta. Ő mondta, hogy ha követni akarjuk őt, meg kell tagadnunk magunkat, fel kell vennünk a keresztünket, és követnünk kell őt (Mt 16:24). Korábban beszéltünk a kereszt bölcsességéről – hogyan mondott ellent minden világi bölcsességnek, és hogyan mért végzetes csapást a démoni korszellemre. Itt Jézus arra utasít minket, hogy ha az ő tanítványai akarunk lenni, akkor ugyanezt a keresztet kell hordoznunk. De mit jelent a keresztet felvenni?

A kereszt a szenvedés és a halál szimbóluma. Aki keresztet hordoz, az a keresztre feszítés felé tart. Élő halott. A régi, testi, démoni gondolkodásmódot nem lehet egyszerűen megváltoztatni. Meg kell ölni.

Jézus megköveteli tőlünk, hogy tegyük le azt a személyt, aki voltunk, és vegyünk fel egy új identitást, egy új gondolkodási mintát és egy új életmódot. Lehet, hogy ugyanabban a fizikai testben élünk, de a régi énünk halott. Elménk megújulása által átalakultunk. Pontosan ez az, ami a hatékony szellemi hadviseléshez szükséges. Minden olyan katona, akinek nincs kereszt a hátán, a Sátán oldalán harcol. A harc nemcsak a világban, hanem bennünk is dúl. Mi vagyunk azok, ahol a változásnak el kell kezdődnie.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Melyek azok a dolgok, amelyek jellemzik a te világod/kultúrad jelenlegi korszellemét?
- Milyen módon állnak ellentétben a kultúra és a társadalom irányzatai Krisztus szellemével?
- Milyen filozófiákat vagy hitrendszereket fogadtál el, amelyek ellentétesek lehetnek Jézus tanításaival?
- Hogyan védjük meg szívünket a korszellem átható befolyása ellen?

5. FEJEZET

A KOZMIKUS CSATA

Minden egyes katonának tudnia kell, mielőtt csatába indul, hogy az a kis csata, amelyet meg kell vívnia, hogyan illeszkedik a nagyobb képbe, és hogy harcának sikere hogyan befolyásolja a csata egészét.

-BERNARD MONTGOMERY TÁBORNAGY

Egy halott dolog csak az árral sodródhat, csakis élő dolog haladhat ár ellenében. (Radnai Ferenc fordítása)

-G. K. CHESTERTON: AZ ÖRÖK EMBER

Az előző fejezetben írtam a démoni korszellemről, a jelenlegi kor szelleméről, amely a természetes ember gondolkodását irányítja. Ez ugyanaz a démoni gondolkodásmód, amelyet a Sátán átadott Évának az Édenkertben. Jézus a világ világosságaként jött el. Isten bölcsességével áttörte ennek a démoni megtévesztésnek a sötétségét. Ez a bölcsesség teljesen ellentétes a világ bölcsességével, és végső kifejeződése a kereszt volt. Most Jézus ezt mondja nekünk: „*Ti vagytok a világ világossága*” (Mt 5:14, a szerző kiemelése). Amikor elnyerjük az üdvösséget, akkor újjászületünk, belülről kifelé átalakulunk, új szívvel és új elmével. Most már az ő világosságát tükrözzük azáltal, hogy új módon gondolkodunk és élünk a világban – úgy gondolkodunk és élünk, mint Krisztus. „Nekünk is ugyanaz a szerepünk ebben a világban, mint neki” (1Jn 4:17).

Azért mutattam be ezt a nézetet, mert gyakran nárcisztikusan tekintünk a szellemi hadviselésre. Azt hisszük, hogy amikor lerobban az autónk, vagy a templom előtt összeveszünk egy családtagunkkal, az azért van, mert az egész pokol el akarja rontani a napunkat. A mindennapi életünkben valóban szembesülünk szellemi ellenállással; ezt a valóságot egyáltalán nem akarom lekicsinyelni. De van egy nagy kép, amivel tisztában kell lennünk. A Sátánnak az a célja, hogy a világot az ő gondolkodásmódja által megbabonázott emberek elméjén keresztül irányítsa. Amikor a keresztünk hordozásával, Krisztus követésével és az ő bölcsességének a világ felé való képviselésével harcolunk az ő tervei ellen, az aztán a szellemi hadviselés a javából!

De mindez kissé földhözragadtnak tűnhet. Csak jó kis keresztényeknek kell lennünk, amíg Jézus visszajön? Csak ennyiből áll a szellemi hadviselés? Természetesen nem! Még nem beszéltünk a többi aspektusról, de erre az alapvető nagy képre szükségünk van, mielőtt a többi kérdést a megfelelő kontextusba helyezhetnénk.

Ebben a fejezetben madártávlatból fogjuk vizsgálni az összképet. A szellemi hadviselést beillesztjük nem egyszerűen a keresztény élet, hanem általában az élet nagy összefüggéseibe. Mint látni fogjuk, ez nem mellékes kérdés. Amiről most beszélni fogunk, az pontosan eljut ahhoz a célhoz, amire az embert teremtették. Látni fogjuk, hogy a Sátán miért akarta annyira becsapni az embert az Édenkertben, és mi a szerepünk Isten arra irányuló tervében, hogy mindezt visszafordítsa.

AZ ÉLET ÉRTELME

Volt egy briliáns tizenhét éves lány, aki tökéletes eredményt ért el az iskolai teljesítményteszten, és maximális pontszámot ért el a Kaliforniai Egyetem felvételi indexén – ez korábban soha senkinek sem sikerült. Igazi zseni volt. De amikor egy riporter megkérdezte tőle: „Mi az élet értelme?”. Így válaszolt: „Fogalmam sincs. Magam is kíváncsi lennék rá.”¹

Az élet értelme a történelem nagy egzisztenciális kérdése – az emberiség filozófiai küzdelmének tárgya az idők kezdete óta. A kérdés a legzseniálisabb gondolkodókat is megakasztotta, és továbbra is foglalkoztat bűnöst és szentet egyaránt. Igen, még a keresztények is birkózhatnak az élet értelmének kérdésével. De ők sokkal pontosabban fogalmazzák meg a kérdést, valójában két kérdést tesznek fel: Miért lettem teremtve? És miért lettem megmentve?

Ahogy kutatjuk a Szentírást, azt találjuk, hogy a válasz mindkét kérdésre ugyanaz. Ha megtaláljuk a választ az egyikre, akkor mindkettőre megtaláltuk a választ – és így magára az élet értelmére is.

Az első kérdés megválaszolásához – Miért teremtettek engem? – még egyszer vissza kell térnünk a kezdet kezdetéhez. A Biblia első fejezeteiben találunk egy témát, amely a Teremtés könyvétől a Jelenések könyvéig tart. Mint már láttuk, amikor Isten megteremtette Ádámot és kiegészítette őt Évával, konkrét célt adott nekik mint embereknek: hajtsátok uralmatok alá a földet, és uralkodjatok rajta (1Móz 1:26-28). Más szóval: Isten az embert nem azért teremtette, hogy egy legyen a sok millió teremtménye között, mint amilyenek a növények és az állatok, hanem különleges segítőjének szánta a világ feletti uralkodásban. Ahogyan Évát Ádám számára, úgy az emberiséget is Isten számára alkalmas segítőnek teremtette.

Ahogyan Évát Ádám számára, úgy az emberiséget is Isten számára alkalmas segítőnek teremtette.

Isten ajándékai és elhívásai megbánhatatlanok (Róm 11:29), és ez az elv továbbra is érvényes az emberiség uralkodással kapcsolatos elhívására. Ádám bukása a kertben nem változtatta meg

ezt az elhívást, ezt Isten továbbra is tiszteletben tartja. Valójában ez Isten örökkévaló terve. Akkor dicsőítjük meg leginkább Istent, amikor beteljesítjük azt a célt, amelyre teremtett minket. Ezért korlátozta magát oly módon, hogy nélkülünk nem fog cselekedni a földön. Mi vagyunk az ő ügynökei, az ő képviselői, az ő kapuőrei ebben a világban.

Isten nem fog nélkülünk tevékenykedni. Hasonlóképpen nélkülünk a Sátán *sem tud* semmit sem tenni. Minden gonoszság, ami a világban történik, gonosz embereken keresztül valósul meg. Minden Isten szerinti eseményre, ami ebben a világban megtörténik, istenfélő emberek által kerül sor. Ezért csábítja a Sátán az embereket bűnre. Nincs igazi hatalma ebben a világban, kivéve azt, amit mi, a kapuőrök adunk neki. Ez az oka annak is, hogy a Kivonulás könyvének történetében Isten Mózesen keresztül működött, míg a Sátán a fáraón keresztül. Természetes szemmel a leszámolás két ember összecsapásának tűnt. De ez a harc Isten és a Sátán között zajlott – mindkettő a saját emberén keresztül működött. És ezért van az, hogy a Jelenések könyvében a Sátánnak szüksége van az antikrisztusra, míg Isten a prófétákon, az ő szolgálóin keresztül működik (Jel 1:1-3; 10:7; 11:10; vö. Ámós 3:7).

Ezt az elvet isteni partnerségnek nevezem. Ha egyszer észrevesszük, az egész Szentírásban ezt látjuk. Amikor Isten meg akarta mutatni igazságosságát és üdvösségét az özönvíz ítéletének idején, társult Noéval, aki megépítette a bárkát. Később társult Ábrahámmal, hogy létrehozzon egy különleges nemzetet, Izraelt, hogy megáldja a világ összes többi nemzetét. Isten társult Mózesrel, hogy kiszabadítsa Izrael gyermekeit Egyiptomból, és Józsuéval, hogy bevezesse őket az Ígéret Földjére. Akár Dávidot, akár Salamont, Illést, Ézsaiást, Jeremiást vagy Ezékielt használta Isten, az isteni partnerség működését látjuk. Olyan sok példa van erre az elvre, hogy gyakorlatilag a Biblia bármelyik oldalát fellapozhatjuk, és találhatunk egyet. Valójában maga a Szentírás is az isteni partnerség terméke – voltak emberek, akik úgy beszéltek és írtak, „ahogyan a Szent Szellem készítette őket” (2Pét 1:21).

JÉZUS: AZ ISTENI PARTNERSÉG VÉGSŐ KIFEJEZŐDÉSE

De mint minden nagy igazság esetében, ennek az elvnek a legerőteljesebb példáját is magában Krisztusban találjuk meg. Amikor Isten meg akarta mutatni dicsőségének legnagyobb kifejeződését és üdvösséget akart szerezni az elveszett emberiségnek, elküldte saját Fiát a világba (Zsid 1). De Isten Fia nem úgy jelent meg, mint egy távoli galaxisból érkező idegen, egy másik dimenzióból érkező szellem, vagy akár mint egy dicsőségtől ragyogó angyal. Ő emberi csecsemőként jött egy emberi anyától. Ő volt a végső ember, a második Ádám, és ebben a minőségében Jézus az isteni partnerség végső példája lett.

De ez a Krisztus eljövételével kapcsolatos partnerség az emberrel nem abban a pillanatban kezdődött, amikor a Szent Szellem beárnyékolta a Mária nevű érintetlen lányt. Valójában Isten már a kezdetektől fogva azon munkálkodott, hogy Krisztus megtestesüljön! Máté evangéliuma Jézus hosszú, Ábrahámmal visszanyúló genealógiájával kezdődik (Mt 1). Lukács evangéliuma egészen Ádámig követi vissza a nemzetségtábláját (Luk 3)! Amit ezek a genealógiák bizonyítanak, az Krisztus származása, pedigéje, öröksége – Krisztus jogos igénye, hogy ő Dávid örök trónjának jogos örököse és az egész emberi nem Megváltója. Ő nem csak úgy a semmiből bukkant fel és mentett meg minket, hanem a megfelelő csatornákon keresztül érkezett hozzánk. Isten kezdetől fogva társult bizonyos emberekkel az emberiség megmentése érdekében. Ábrahám magván keresztül, Dávid vonalán keresztül, Mária méhén keresztül a Megváltó hús-vér emberként született meg.

Látjuk, hogy Jézus az Isten és az ember közötti partnerség végső kifejeződése. De ő egyben az ember Istennel való tervezett partnerségének végső kifejeződése is. Az emberi társat, akire Isten kezdettől fogva vágyott – az emberi Fiút, akit mindig is akart – Jézusban találta meg. Onnan kezdve Jézus a legmélyebb és legteljesebb módon járta végig ezt a partnerséget. Megmutatta nekünk, hogy milyen az igazi uralom, és hogy mi volt mindvégig Isten akarata: hogy az ő uralma kiterjedjen a mennyből a földre az ő népén keresztül. És pontosan ezt mondja a Szentírás, amikor Isten országáról beszél.

Mielőtt Jézus megjelent, hiányos képünk volt erről az országról. A próféták, tanítók, elbeszélők és királyok az egész Ószövetségben részleteket, darabkákat és villanásokat adtak nekünk Isten országáról. Útjelzőként szolgáltak, és mutatták az Isten országa felé vezető utat. De nem ők voltak maga a cél. Ezért nem tudták kinyilatkoztatni Isten uralmának teljességét a földön.

Dávid az Ószövetségben Krisztus legerőteljesebb típusaként uralkodott Izraelben. De a bűn bebizonyította alkalmatlanságát, és a halál bebizonyította korlátait. Dániel látomásokat látott az eljövendő királyságról. De a látomások – bár természetfeletti és elsöprő erejűek voltak – mégis olyanok voltak, mint a fátyol apró lyukain át világító fénypontok. A teljes fény a fátyol mögött világított, de a fátyol még nem szakadt el. A végső királyság még mindig a lepel mögött rejtőzött.

Mózes, Illés és Elizeus jeleket és csodákat vitt véghez és nagy tetteket hajtott végre. Egyértelmű, hogy rajtuk keresztül betört Isten uralma ebbe a világba. Még halottakat is feltámasztottak. Olyan emberek voltak, akikre a világ nem volt méltó. De mégsem „nyerték el az ígéretet” (Zsid 11:39). A teljes királyság a fátyol mögött maradt. Isten átfogó, korlátlan királysága még nem volt látható mindaddig, amíg az a názáreti fiatalember el nem jött a Jordán folyóhoz, hogy megkeresztelkedjen.

A KIRÁLYSÁG

Jézus Isten országáról szóló tanítása áthatja az evangéliumokat. Prédikációi, példabeszédei és a tanítványokkal folytatott magánjellegű beszélgetései mind az ő országát mutatják be. Évekig folyamatosan tanított az országról, egészen keresztre feszítésének napjáig. De még azután is, hogy feltámadt a halálból, a Szentírás szerint negyven napon át beszélt nekik „az Isten országára vonatkozó dolgokról”, mielőtt elment volna a mennybe (ApCsel 1:3). Az ország volt Krisztus tanításának fő témája, elejétől a végéig. Az országról tanított. És az ország az, amit megmutatott. Erről szól a világban folyó szellemi hadviselés – az ország előrehaladásáról. Nem önkényesen és szubjektív módon harcolunk démoni szellemek, fejedelemségek, hatalmasságok és e világ sötétségének urai ellen. Mi Isten országának előrehaladásáért harcolunk! Jézus pontosan ezt példázta nekünk földi életében.

A nyugati világban gyakran vannak olyan tanáraink, akik olyan tárgyakat tanítanak, amelyeket csak tudományos szempontból értenek. Erről eszembe jut egy professzorom, aki a főiskolán a vállalkozói szellemről tartott órát. Azzal kezdte a félévet, hogy bejelentette, ő még soha nem indított vállalkozást, de meg fogja tanítani nekünk, hogyan kell csinálni. Jézus nem ilyen tanár volt. Valójában Jézusnál a demonstráció nem a tanítás után következett, hanem a bemutatás volt az első!²

A Lukács 24:19 azt mondja, hogy Jézus „cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt”. Nyugati fülnek furcsán hangzik a szavaknak ez a sorrendje. Mi a „szó és tett” kifejezést használnánk. Lukács evangéliuma azonban egyértelműen a tetteket helyezi a szavak elé. Az ApCsel 1:1-ben Lukács beszél „mindarról, amit Jézus elkezdett tenni és tanítani”. Ismét a szemléltetés áll az első helyen, és a magyarázat csak utána következik. Jézus azért tanította a tanítványait, hogy segítsen nekik megérteni azt, amit már láttak tőle. De a szomorú igazság az,

hogy a legtöbben ezt szem elől tévesztették – ahogyan ma is. A legtöbben egyenesen Jézusra néztek, és teljesen félreértelmezték mindazt, amit tett és amit mondott.

És pontosan mit is csinált? Az Apostolok Cselekedetei 10:38 világosan kijelenti: „Az Isten felkente a názáreti Jézust Szent Szellemmel és hatalommal: [ő] vándorlásai során sok jót cselekedett, és meggyógyított mindenkit, akit az ördög elnyomott, mert az Isten vele volt”. Ez a tökéletes szellemi hadviselés.

Hasonlóképpen Jézus is ezzel a megbízatással küldte ki a tanítványokat a Máté 10:7-8-ban: „Menjete el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa! Gyógyítsatok betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!” Ugyanarra a szellemi hadviselésre kaptunk elhívást, mint amelyet Jézus szemléltetett. Ez nem valamiféle önkényes háború általánosságban a gonosz ellen – ez Isten országának előmozdítása a földön!

Nem szabad figyelmen kívül hagynunk ezt a kristálytisza igazságot. Amikor Isten országa eljön, az minden bizonnyal valami nagyon jelentőségteljes esemény lesz. Kézzelfogható bizonyítékokkal fog rendelkezni. Isten uralma nem valami éteri, elméleti tanítás, amelynek nincsenek valós következményei. Amikor a mennyek országa összeütközik a természeti világgal, akkor Isten uralmának látható, kimutatható bizonyítékai vannak. Például a betegek meggyógyulnak, a leprások megtisztulnak, a halottak feltámadnak, a Sátán hatalma megtörik, és az elnyomottak megszabadulnak!

Jézus csodái szemléltették az ő uralmát. Azzal, hogy a Szent Szellem ereje által élénk tárta Isten országát, Jézus megmutatta, milyen az, amikor egy ember betölti a rendeltetését Isten országának kiterjesztéseként erre a bukott világra. Jézus megmutatta, mire képes egy ember a Szent Szellem ereje alatt. Megmutatta nekünk, hogyan néz ki egy igazi harcos, egy sárkányölő. Most mi is követhetjük az ő példáját.

Az ország volt Krisztus tanításának fő témája elejétől a végéig. Az országról tanított. És az országot szemléltette.

Egyesek tévesen azt gondolják, hogy Jézus csodái egyszerűen azt bizonyítják, hogy ő a Messiás. Milyen kényelmes lenne ez a számunkra! Ha Jézus csodái csupán messiási küldetésének bizonyítékai, akkor mi megúsztuk, nincs semmi tennivalónk. De ez tényszerűen nem így van. Jézus csodái nem egyszerűen az ő szerepét bizonyítják, hanem valójában a mi szerepünket szemléltetik.

Jézus például hatalmas csodákat tett a Máté 12. fejezetében. Meggyógyított egy embert, akinek elszáradt a keze (13. v.). Aztán meggyógyított egy démonizált, vak és néma embert, aki utána képes volt beszélni és látni (22. v.). Sőt, a 15. vers azt mondja, hogy „nagy sokaság követte őt, és ő mindnyájukat meggyógyította” (a szerző kiemelése). Mégis ugyanebben a fejezetben, csak

néhány verssel később, az írástudók és a farizeusok még mindig ugyanazt követelték: „Jelet akarunk látni tőled” (38. v.)! El tudjátok képzelni ezt az arcátlanságot? Éppen az imént látták, hogy egy nagy tömegben minden betegség, minden rendellenesség és minden fogyatékoság meggyógyult! Nem ismerem a történelemben ennél nagyobb csodatételt. De a kritikusok nem voltak lenyűgözve, sem meggyőzve.

A kételkedők nem ilyen csodákra vártak. Valami látványosabbat, grandiózusabbat akartak. Arra áhítottak, hogy Jézus szétválassza a tengert, mint Mózes, vagy hívjon le tüzet az égből, mint Illés. Jézus végül ilyen jelet is adott nekik – a halálból való feltámadását –, de ők még azután sem hittek (Mt 12:39-40). De eközben az ő gyógyításai és csodái nem arra irányultak, hogy bármit is bebizonyítson a szkeptikusoknak. Inkább annak demonstrációi voltak, hogy milyen az, amikor egy ember a királyság uralmában jár. Más szóval Jézus nem azért tett csodákat, hogy bebizonyítsa, hogy képes rá. Azért tett csodákat, hogy bebizonyítsa, hogy *mi is* képesek vagyunk rá! Ezt mondta: „Nézzétek! Ez az az ország, amiről beszéltem nektek! Így néz ki, amikor eljön a földre! Ezt várom el tőletek!”

De van itt egy probléma. A bukott emberek nem járhatnak az ország uralmában. Halottak vagyunk vétkeinkben és bűneinkben. Átok alatt vagyunk, és a levegőbeli hatalmasság erői irányítanak minket. Hipnotizál bennünket a démoni korszellem, amellyel a Sátán irányítja a világot. Ezért Jézus nemcsak megmutatta és tanította az országot, hanem meg is halt azért, hogy az országot átadja azoknak, akik hisznek (Lk 12:32). Nem egyszerűen azért halt meg a kereszten, hogy megmenten minket a pokoltól, hanem azért is, hogy visszaadja azt az uralmat, amelyet a kertben elvesztettünk – és még sok minden másért is. Ne feledjük, mit mondott Jézus: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, *ami* elveszett” (Mt 18:11, a szerző kiemelése). A legtöbb ember helytelenül idézi ezt a verset, és azt állítja, hogy Jézus azért jött, hogy „megmentse *azokat*, akik elveszettek”, de Ő azért jött, hogy „megmentse *azt*, *ami* elveszett”.

Jézus azért halt meg, hogy az emberiséget visszaállítsa isteni rendeltetésébe, hogy visszaállítsa azt a célt és hivatást, amelyet Isten az idők kezdete óta az emberi fajnak szánt. Azért halt meg, hogy Isten királyai és papjai legyünk. Újra arra hív minket, hogy fennhatóságunk alá hajtsuk a földet, és uralmat szerezzünk – nem egyszerűen a növények és állatok felett, hanem „a kígyók és skorpiók felett és az ellenség minden hatalma felett” (Lk 10:19). Jézus azért halt meg, hogy mi is úgy élhessünk, ahogyan ő élt. Azért halt meg, hogy hozzá hasonlóan mi is sárkányölők lehessünk. Jézus nem csak azért halt meg, hogy mi a mennybe jussunk. Azért halt meg, hogy elhozza a mennyet hozzánk és rajtunk keresztül a világba!

AZ ÜDVÖSSÉG CÉLJA

Itt találjuk tehát a választ a második kérdésünkre: Miért lettem megváltva? Azért részesültünk megváltásban, hogy Isten országa eljöjjön általunk, és az ő akarata ugyanúgy teljesüljön a földön, mint ahogyan a mennyben is végbemegy!

De Isten megváltó munkája nem ért véget a kereszttel. Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy menjenek be a „felházba”, és várjanak, amíg nem kapnak erőt a magasságból. Tíz nappal később eljött a Szent Szellem, hogy örökre velünk maradjon. Ez újfajta megtestesülés volt. Amikor Jézus a világra jött, Isten emberi testet öltött magára, aki „elszülött lett sok testvér között” (Róm 8:29). Most a Szent Szellem által Isten egy új faj testébe költözött, aki nem „ember akaratából, hanem Istentől” született újjá (Jn 1:13).

Jézus nem azért tett csodákat, hogy bizonyítsa, hogy képes rá. Azért tett csodákat, hogy bizonyítsa, hogy *mi is* képesek vagyunk rá!

A *Westminsteri Rövid Katekizmus* így fogalmaz: „Az ember legfőbb célja, hogy Istent dicsőítse, és örökké élvezze a jelenlétét”.³ Ezzel a kijelentéssel teljesen egyetértek, de van egy problémám azzal, ahogyan gyakran értelmezik. Egyesek számára ez azt jelenti, hogy az örökkévalóságot végtelen dicsőítéssel és istentisztelettel tervezik tölteni. Még azt is elképzelik, hogy örökkön-örökké együtt énekelnek egy angyali dicsőítő zenekarral. Számukra *Isten dicsőítése* csupán azt jelenti, hogy szöveges dallamokat énekelünk. Ők csak így értik az istentiszteletet. De Isten dicsőítése sokkal többet jelent a szavainknál vagy a zenéknél. Istent olyan engedelmes életen keresztül dicsőíthetjük, amely megfelel Jézus Krisztus képmásának. Ez azt jelenti, hogy követként képviseljük őt azáltal, hogy együttműködünk vele az ő céljai érdekében, uralomban járunk, és az ő országának kiterjesztéseivé válunk. Ezért lettünk teremtve. Ezért lettünk megmentve. És ez az élet értelme!

Végző soron a szellemi háború már eldőlt a kereszten. Mégis olyan világban élünk, ahol az emberek még mindig a bűn és az ördög rabszolgái. Az elménk még mindig a kor démoni szellemének az uralma alatt áll. Arra kaptunk elhívást, hogy felszabadítsuk őket. Hirdetjük a jó hírt, majd pedig Isten országát demonstráljuk azáltal, hogy érvényre juttatjuk annak erejét. Ahol démonok vannak, ott kiűzzük őket. Ahol betegség van, ott meggyógyítjuk. Ahol rabság van, ott megtörjük azt. Ahol erődök vannak, azokat leromboljuk. Mindezt az összes eszközzel tesszük, amit Isten adott nekünk – prédikálás, ima, hit, prófétai szavak, jelek, csodák, szeretet, áldozatvállalás, szolgálatok és így tovább.

Azért hangsúlyozom ezeket a dolgokat, mert amikor az emberek a szellemi hadviselésre gondolnak, akkor gyakran annak egydimenziós aspektusa lebeg a szemük előtt – általában a hangos imádkozás. De a szellemi hadviselés nem korlátozódik az imádságra. Jézus példát adott arra, hogyan vívjuk meg a sötétség elleni háborút. Jézus a sárkányölő, akinek a példáját követnünk kell.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- E fejezet alapján hogyan magyaráznád az életed értelmét?
- Hogyan magyaráznád meg a fentebb tárgyalt *isteni partnerség* fogalmát?

- Hogyan használhatod a tehetségedet, a munkádat és a befolyásodat Isten országának előmozdítására?
- Milyen módon imádkozhatjuk Istent ének és zene nélkül?

6. FEJEZET

A SZELLEMI HADVISELÉS A MAGA VALÓJÁBAN

A világon semmi sem helyettesítheti a kitartást. Sem a tehetség, mert semmi sem gyakoribb, mint a tehetséges, sikertelen emberek. A zsenialitás sem: az el nem ismert zsenialitás szinte közmondásos. A nevelés sem: a világ tele van tanult csődtömegekkel. A kitartás és az elszántság mindenható.¹

-ISMERETLEN

A taktika legelső jellemzője az, hogy tudd, hogyan kell szilárdan állni, és sok minden függ ettől.

-KRIZOSZTOMOSZ (Aranyszájú Szent János): *HOMÍLIÁK AZ EFEZUSIAKHOZ ÍRT LEVÉLRŐL*

Ha már ültél valaha kerékpáron, akkor valószínűleg tudod, hogy a dombot akkor is *érezed*, ha nem látod. Néhány emelkedő túl finom ahhoz, hogy észrevegyük, különösen akkor, ha az út mentén sok zavaró tényező van – fák, ismeretlen járókelők, ugató kutyák –, amelyek mind a figyelmünkért versengenek. De a lábad nem hazudik. Pontosan tudja, mikor nehéz és mikor könnyű a haladás. Értzi a legkisebb emelkedőt is, amely ellenáll az erőfeszítésének.

Ahogy létezik fizikai ellenállás, ugyanúgy létezik szellemi ellenállás is. Pál apostol ezt mondja az efézusiaknak: „A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem a fejedelmek ellen, a hatalmasságok ellen, e sötét világ hatalmai ellen és a gonoszság szellemi erői ellen, amelyek a mennyei birodalmakban tanyáznak” (Ef 6:12). A fenti igeversből az az egyik nyilvánvaló tanulság, hogy bár a harc láthatatlan, mégis valós. Mint ahogyan biciklizéskor egy alig észrevehető, de határozott lejtőn felfelé, általában nem látjuk a tényleges erőket, amelyek visszafogják a haladásunkat. Mégis érezzük őket. A szellemi lábaink nem hazudnak. Ezen a ponton úgy kell döntenünk, hogy beássuk magunkat, ellenállunk és kitartunk mindaddig, amíg meg nem futjuk pályánkat.

A láthatatlan ellenállásnak ezt az érzését a keresztények gyakran szellemi hadviselésként azonosítják. Talán éppen egy missziós útra készülnek, és egyik dolog a másik után rosszul sül el. Úgy érzik, mintha valaki valóban *megpróbálná* sabotálni a terveiket. Vagy talán szokatlan kihívásokat tapasztalnak a gyermekeikkel vagy a házasságukkal kapcsolatban, amelyek baljóslatúnak tűnnek.

Az érintettek nem önmagukhoz hasonlóan viselkednek. Úgy tűnik, mintha egyfajta spirituális hatás alá kerültek volna. Vagy talán furcsa betegségek bukkannak fel folyamatosan valakinek a testében vagy a szereteteinél. Esetleg a vállalkozásuk vagy a pénzügyeik könyörtelen támadásnak vannak kitéve. Mindez az ellenállás olyan, mintha a semmiből jönne, és határozottan az a benyomásunk, hogy a természetes világon túlról érkezik. Nem mindig nyilvánvaló, hogy mit kell tenni az élet ilyen időszakában. Ebben a fejezetben megvitatjuk, hogy mi is valójában a szellemi hadviselés, és megosztok az olvasóval néhány tanácsot arra vonatkozóan, hogyan készüljünk fel minderre.

A TERMINOLÓGIA

Mint sok más hasznos kifejezés, a *szellemi hadviselés* sem szerepel ebben a formában a Szentírásban. A megfogalmazás inkább a szentírási katonai hasonlatok használatában gyökerezik, amikor leírja, hogy Krisztus követőinek fel kell készülniük a gonosz támadásainak elhárítására, amelyek mind igazságtalanság, mind kísértés formájában jelentkezhetnek. A leghíresebb példát talán Pál apostol egyik levelének a végén találjuk, amelyet az efézusi hívők gyülekezetéhez írt.

Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság szellemei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére. Vegyétek fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Szellem kardját, amely Isten beszéde. Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Szent Szellem által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért.

-Efézus 6:10-18

Az ókori Római Birodalom katonái a teljes harci felszerelésüket felvették, mielőtt megütköztek volna az ellenséggel. Hasonlóképpen, mondja Pál, nekünk is hiánytalanul magunkra kell öltöznünk a teljes *szellemi* fegyverzetünket – a védekező és a támadó fegyvereket egyaránt –, amelynek az a rendeltetése, hogy megvédje és előmozdítsa szellemi életünket. A tapasztalt harcos megérti, hogy felszerelésének minden egyes darabja konkrét védelemről gondoskodik a számára. Ha akár csak egy zoknit is elfelejtünk, az végzetes hibának bizonyulhat. Mivel olyan ellenséggel állunk szemben, aki mindenáron el akar minket pusztítani, a gonosz elleni harcot élet-halál kérdésnek kell tekintenünk – és ennek megfelelően kell öltözködnünk.

ÖLTÖZZ FEL

Most talán arra számíthatok, hogy pontról pontra elmagyarázom Isten fegyverzetét, hogy megmutassam, hogyan működnek az egyes darabok szellemi értelemben. Például az emberek gyakran mondják, hogy az igazságosság a mellvért, mert az őrzi a szívünket. Vagy az üdvösség egy sisak, mert megvédi az elménket stb. Ám én nem hiszem, hogy Pál ezt akarná mondani. Inkább az egész fegyverzetet használja metaforaként annak érzékeltetéséhez, hogy általánosságban véve hogyan zajlanak a szellemi csaták. Ahogyan a fizikai csatákat fizikai fegyverekkel vívják, a szellemi csatákhoz szellemi eszközök tartoznak. Ez Pál fő mondanivalója. Nem arról van szó, hogy az igazságosság csak a szívünket védi, míg az üdvösség csak az elménket. Ez a fajta értelmezés nagyon eltúlozza ennek a metaforának az értelmezését.

Ezt onnan tudjuk, hogy Pál máshol is használ hasonló metaforákat, más-más módon. Például, bár a hit az Efézusi levélben pajzs, más összefüggésekben más képeket alkalmaz. Az ApCsel 14:27-ben ajtó, az 1Thesszalonia 5:8-ban pedig mellvért. Emellett a Szentírás a pajzsokat a hiten kívül más erények metaforájaként is használja. Dávid a pajzs képét használja az üdvösség (2Sám 22:36), a kegyelem (Zsolt 5:12) és magának az Úrnak a jelképeként (Zsolt 33:20). A nyelvezet rugalmas. Nem szabad túlságosan szigorúan értelmeznünk, mert ez elvonja a figyelmünket a lényegről.

Pál értelmezése szerint ezek azok a fajta gondoskodások, amelyeket Isten a mi védelmünkért a rendelkezésünkre bocsátott a szellemi életünkben. A szellemi harc megköveteli, hogy a Szellem életét ültessük át a tényleges jellemünkbe. Ez azt jelenti, hogy az igazság, az igazságosság, a békesség, a hit és az üdvösség nem egyszerűen isteni erény. *Ezek a szellemi harc eszközei.* Szükségünk van ezekre az erényekre ahhoz, hogy jó tanúságtevők legyünk, de ahhoz is, hogy hatékonyak lehessünk katonaként. Ezért úgymond be kell burkolóznunk ezekbe a szellemi védőfelszerelésekbe, hogy felkészültek legyünk a szellemi küzdelemre mindenféle gonoszsággal szemben.

Isten gyermekei vagyunk a békében; ugyanígy az ő gyermekei vagyunk a háborúban is.

Mi több, Pál metaforáját a maga tágabb szentírás keretében kell értelmezni. Bár a metaforát saját céljaira adaptálta, nem Pál találta ki. Egy zsidó hallgatóság azonnal felismerte volna az Isten fegyverzetét tartalmazó részt, mint utalást Ézsaiás leírására Jahvéről, aki felövezi magát a szellemi ellenségei elleni harcra.

Odalett a hűség, és aki a rosszat kerüli, zsákmányul esik. Látta ezt az Úr, és rossznak ítélte, hogy nincs törvényes rend. Amikor látta, hogy nincs ott senki, és elámult, hogy nincs, aki közbelépjen,

saját karja segítette őt, saját igazsága támogatta. Felöltötte az igazságot mint páncélt, a szabadítás sisakja volt a fején. A bosszúállás ruháit öltötte magára, felindulása mint köpeny borul rá. Amilyenek voltak a tettek, aszerint fog megfizetni. Haraggal fizet ellenfeleinek, tetteik szerint ellenségeinek, tetteik szerint fizet meg a szigeteknek.

-Ézsaiás 59:15-18

Ismétlem, ha az üdvösség sisakja azt jelenti, hogy az üdvösség megvédelmezi a keresztyén elméjét, akkor miért teszi fel *Isten* ebben a szakaszban? Neki nincs szüksége üdvösségre, és az elméjének sincs szüksége védelemre. Ezek az erények inkább Isten jellemének olyan tulajdonságaira utalnak, amelyek a szellemi harc kontextusában egészen új értelmet nyernek. Ezért nem szabad túl szigorúan értelmeznünk a fegyverzet egyes darabjait. Azonban – és ez a lényeg – a fegyverzet metaforája valójában arról beszél, hogy viselője a gonoszság és az igazságtalanság legyőzésére törekszik, mégpedig a totális háborúhoz illő szenvedéllyel. Azáltal, hogy Ézsaiás az Istennel kapcsolatos képeket kölcsönveszi és a keresztyényekre alkalmazza, Pál azt üzeni olvasóinak, hogy ugyanúgy kell bánniuk a gonosszal, ahogyan az Úr teszi: mint ellenséggel, akit teljesen le kell győzni. Isten gyermekei vagyunk békében; ugyanígy az ő gyermekei vagyunk a háborúban is. Azért öltözzünk üdvösségbe, igazságosságba és hitbe, hogy szilárdan meg tudjunk állni az ördög stratégiáival szemben, amikor a láthatatlan világ gonosz uralkodói és hatalmai ellen harcolunk.

A SZELLEMI HADVISELÉS RADIKÁLIS NORMALITÁSA

Az eddigiekben mindent megtettem azért, hogy a szellemi hadviselést kozmikus összefüggésbe helyezzem. Beszéltünk arról, hogy a Sátán, a levegőég erőinek fejedelme hogyan próbálta megmérgezni az emberi gondolkodásmódot. A démoni korszellem, az antikrisztusi szellem, amely már a világban van, teljes mértékben szembehelyezkedik Istennel és az ő útjaival. A valóságban tehát kizárólag a szellemi hadviselés képes aláásni a Sátán fojtogató hatalmát ebben a világban. A mindennapi életünkben is folytathatunk és folytatnunk is kell a háborút, nem csak különleges imaórákon vagy konferenciákon. Erőfeszítéseink nem mindig tűnnek hősiességnek vagy világrengetőnek. De képzeljük el, mi történne, ha minden keresztyén minden nap kivágna a Sátán birodalmának falából egy-egy darabkát.

Sok keresztyén – különösen a karizmatikusok és a pünkösdielők – számára a szellemi hadviselés eszméje gyakran fizikai módon jelenik meg. Néha láthatunk olyan imaösszejöveteleket, ahol a közbenjárók zászlókat lengetnek, sófárokat fújnak, prófétikus táncokat lejtenek, vagy akár olyan fizikai gesztusokat tesznek, amelyek egy láthatatlan ellenféllel való fizikai küzdelemre emlékeztetnek. Ám feltétlenül meg kell értenünk, hogy a szellemi háborúkat a legtöbbször egyáltalán nem így vívják. A szellemi hadviselés gyakran a leghétköznapibb formában jelenik meg. Azzal végezhetjük a legpusztítóbb támadásokat a Sátán sötét birodalmával szemben, ha megjelenik az életünkben a tisztaság, a jóság, a krisztusi megbocsátás, az alázat és az önfeláldozás.

Ám hiába válik a szellemi hadviselés külsőleg is drámaivá és fizikaivá, gyakran minden másnak tűnik, csak lenyűgöző győzelemnek nem. Vegyük például a végső szellemi fegyvert: *Jézus vére* a szellemi hadviselés termonukleáris bombája, amely örökre megváltoztatta a játszmat, és máris legyőzött ellenséggé tette a Sátánt. Krisztus keresztyéje a szellemi hadviselés végső tette volt. Mégis aligha tűnt az örökkévaló katonai hatalom drámai megjelenítésének.

Éppen ellenkezőleg, teljes gyengeségnek, teljes veszteségnek és teljes kudarcnak tűnt. Ami a hús-vér testben erősnek és hatékonynak tűnik, az gyakran teljesen tehetetlen a szellemi világban. Hasonlóképpen, ami emberi szemmel gyengének és kicsinek tűnik, az megremegteti a sötétség birodalmait. A leghatékonyabb szellemi harc a felszín alatt zajlik, jellemünk, istenfélelmünk és áldozatvállalásunk mélyén.

Mindez nem jelenti azt, hogy a szellemi hadviselésnek nincsenek külső megnyilvánulásai. Később ebben a fejezetben meg fogom védeni azokat, akik a szellemi hadviselést fizikai és demonstratív módon gyakorolják, különösen a közbenjárás során. Most azonban ezt az alapvetőbb szempontot szeretném hangsúlyozni. A sófárok és a zászlók sehol sem szerepelnek a Szentírásban a szellemi hadviselés fegyvereiként. Sőt, a szellemi hadviselés gyakorlatias jellegének kihangsúlyozása érdekében gondoljunk az Efézusi levélben felsorolt fegyverzetre: igazság, üdvösség, igazságosság, a békesség evangéliuma, hit és Isten ígéje. Ezek mind láthatatlan tulajdonságok, amelyeket csak a keresztyén életmód tesz láthatóvá. Továbbá minden itt említett elem közvetlenül ellentmond a kor szellemének – a démoni antikrisztusi szellemnek, amelyről korábban beszéltünk. Ennek meg kell erősítenie azt az igazságot, hogy az Istenhez való belső igazodásunk és az ebből az igazodásból fakadó viselkedésünk létfontosságú a szellemi hadviselés során. Valójában ezek jelentik a győzelem gyökerét minden szellemi csatában. Ha Pál apostol Efézusbeliekhez írt üzenete nem lenne elég világos erről a szempontról, gondoljunk arra, ahogyan a szellemi fegyverzetet a Római levélben megfogalmazza.

Ezenfelül tudjátok, hogy az idő sürget: ideje már az álomból felébrednetek, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk. Az éjszaka múlik, a nappal pedig már közel van. Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal illik, tisztességben éljünk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem bujálkodásban és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, hanem öltétek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne kényeztessétek úgy, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.

-Róma 13:11-14

Vegyük észre, hogy Pál ezt a katonai terminológiát a bűn elleni személyes háborúnkra használja. Ezt azért hangsúlyozom, mert néhány olvasó úgy érezheti, hogy visszaélek a *szellemi hadviselés* terminológiának a használatával, és lekicsinylem a jelentőségét azzal, hogy a belső küzdelmeinkre alkalmazom. Azt akarom, hogy ez világos legyen – a bibliai szellemi harc bennünk kezdődik. Pál itt kifejezetten hangsúlyozza, hogy a szellemi fegyverzetünk nem csupán a külső gonosz hatalmak ellen véd, hanem a bűn belső, személyes gyakorlása ellen is. Pál mindkét szakaszban arra inti olvasóit, hogy úgymond a helyes gondolkodás, a tiszta cselekedetek és Isten tényleges jelenlétének viselésével védekezzenek a gonosz és a bűn ellen.

Pál erős katonai nyelvezetet használ, mert mélyen aggódik hallgatósága személyes szentségéért (amelybe mi is beletartozunk). Nem akarja látni, hogy a gyülekezeteket – azokat a drága embereket, akikért az egész életét feláldozta – a gonosszággal szembeni könnyelmű hozzáállás bármilyen formája lerombolja. Arra bátorítja őket, hogy készüljenek fel a kísértésekkel szembeni harcra. És miután mindent megtettek a felkészülés érdekében, arra bátorítja őket, hogy álljanak fel, és valóban *vívják meg* a csatát.

KÉSZÜLJ FEL, MARADJ KÉSZENLÉTBEN

A harcra való öltözködés nem kis feladat. A modern amerikai katonák több mint hatvan kilónyi felszerelést cipelnek, és a hosszabb járőrözések során ez a mennyiség több mint kétszeresére nőhet! Fejadagok, orvosi felszerelés, fegyverek, lőszer, kommunikációs technológia és különféle kütyük töltenek meg minden külső és belső zsebet. Mondanom sem kell, hogy az emberek csak akkor veszik a fáradságot, hogy így felkészüljenek, ha háborúba mennek. Ez igaz ma is, és igaz volt kétezer évvel ezelőtt is, amikor Pál az efézusiaknak írt. Senki sem készül fel így, ha bevásárolni indul. A háborús öltözet a harci szándékot jelzi. Ézsaiás így használta a fenti szakaszban a fegyverzet metaforáját, és Pál is ugyanerről beszél a keresztényeknek. Felszerelkezünk, mert megértjük, hogy szellemi csatában veszünk részt. Ezért nem járkalunk naivan fegyvertelenül és önfeledten, mint a komótos civilek. A harcos gondolkodásmódja más, mint egy civilé. Pál erre a harcos mentalitásra utal, amikor ezt mondja Timóteusnak: „Csatlakozz hozzám a szenvedésben, mint Krisztus Jézus jó harcosa. Senki, aki katonaként szolgál, nem keveredik bele polgári ügyekbe, hanem inkább igyekszik parancsnoka kedvében járni” (2Tim 2:3-4).

A katonai készenlét témája áthatja a hadviselésről szóló részt az Efézus 6-ban. Pál beszél arról, hogy képeseknek kell lennünk megállni az ördög stratégiáival szemben (11. v.). Beszél arról, hogy képeseknek kell lennünk ellenállni az ellenségnek a gonosz időkben (13. v.). Beszél arról, hogy saruzzuk fel lábunkat, hogy teljesen felkészültek legyünk (15. v.). Aztán arról is beszél, hogy mindig és minden alkalommal imádkozzunk a Szent Szellemben. „Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Szellem által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért” (18. v.). Valójában ebben a szövegekörnyezetben az egész fegyverzet a felkészülés és a készenlét kérdésének tűnik.

Észrevehetitek, hogy Pál ebben a szakaszban nem határozza meg a szellemi harc pontos módszereit. Inkább azt hangsúlyozza, hogy fel kell készülnünk és készen kell állnunk. Pál még azt sem mondja meg, hogy mit kell tennünk a karddal; csak azt mondja, hogy legyen kardunk. Pál konkrét stratégiákat sem ad a harchoz. Valójában egyáltalán nem sokat beszél a harcról. Alapvető utasítása az, hogy öltözzünk fel és maradjunk felöltözve Isten fegyverzetébe, majd álljunk fel és harcoljunk.

A háborús öltözet a harci szándékot jelzi.

Az egyik legrosszabb dolog, ami egy katonával történhet, ha az éjszaka közepén rajtakapják, hogy pizsamában alszik. A háborúban sosem tudhatjuk, mikor jön a támadás. Az ellenség mindig meglepetésszerűen szeret támadni. De gyakran vannak jelei annak, hogy valami nincs rendben. Néha a zsigereinkben érezzük. Gyakran olyan érzés, mint amit korábban leírtam. Normálisnak

túnó úton kerékpározunk, de aztán mintha valami láthatatlan erő szembeszegülne velünk. Amikor ezt az ellenállást érezzük, legfőbb ideje meggyőződünk arról, hogy fel vagyunk-e öltözve. Valójában már most is mindig felöltözve kell várakoznunk és készen kell állnunk.

Nagyon fontos, hogy mindig készen álljunk, mert nem mindig tudjuk, hogy mikor jön egy szellemi támadás. Az is előfordulhat, hogy kezdetben nem tudjuk megkülönböztetni a szellemi támadást a normális élet nehézségeitől. De aki készen áll a harcra, képes kezelni mindent, ami az útjába kerül. „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok neki ellen a hitben szilárdan, tudva, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban.” (1Pét 5:8-9).

Anélkül, hogy babonássá vagy félélnké válnánk, készen állunk a harcra azért, hogy szívünket és elménket Krisztushoz igazítsuk. Néha démoni támadásnak leszünk kitéve, máskor pedig egyszerűen csak az élet változékonyságait kell kezelnünk. Nem mindig fogjuk tudni, hogy melyikkel állunk szemben, de a felkészültségünk biztosítja, hogy minden helyzetben „felettebb diadalmaskodjunk” (Róm 8:37).

ÁLLJ MEG ÉS HARCOLJ

Pál érdekes kijelentést tesz az Efézusi levél 6. fejezetében, a hadviseléssel foglalkozó szakaszban. Miután „mindent megtettetek, hogy megálljatok”, ezt mondja: „Álljatok meg (13-14. v.). Miután felvettük Isten fegyverzetét, és minden előkészületet megtettünk a harcra, még mindig van valami, amit meg kell tennünk – el kell határoznunk, hogy megállunk és megvívjuk a csatát, amikor az eljön.

Mindenünk megvan ahhoz, hogy győzelmet arassunk a szellemi harcban. Krisztus által Isten saját harci felszerelésével rendelkezünk, ami a legjobb az egész világegyetemben. Semmilyen szellemi fegyver nem hasonlítható azokhoz, amelyeket a mennyben kovácsoltak, és amelyeket a Szent Szellem rajtunk keresztül használ. A fegyverzetet valójában ajándékként kaptuk. Nekünk csak fel kell vennünk. De a harcra való elszántságnak belülről kell jönnie. Még a legjobban felszerelt katona is vereséget szenved, ha nem harcol.

Ez talán nyilvánvalónak hangzik, és talán felesleges is kimondani, de elképesztő, hogy milyen sok ember adja fel, ha szellemi ellenállásba ütközik. A frusztrációtól és félelemtől elárasztva leülnek és sírnak. A könnyeiken keresztül nézik, ahogy az ellenség tönkreteszi az életüket, és azt kérdezik: „Miért, Istenem?”

Meg kell megvívnod némi küzdelmet önmagadban! El kell határoznod, hogy nem hagyod, hogy az ördögé legyen az életed, a gyermekeid és a házasságod. El kell határoznod, hogy az ellenség nem fog tönkretenni téged betegséggel, pénzügyi problémákkal, félelemmel, függőséggel, bujasággal és hazugsággal. Győződj meg arról, hogy magadra öltöttesd Isten fegyverzetét – és aztán harcolj!

Amikor a Mindenható az Ézsaiás 59. fejezetében felveszi a páncélját, az olyan, mintha egy akciófilmből származna. Szinte hallani a filmzenét, amelynek hangereje erőteljes crescendóban fülsiketítőre emelkedik. Lassított felvételen meghúzza az övét, és hüvelyébe taszítja kardját. Szinte elképzelhetjük Isten izzó, félelmetes tekintetét, amint kilép, hogy legyőzze ellenségeit. Ézsaiás ezt akarja látni, és azt hiszem, Pál is ezt próbálja érzékeltetni az Úr fegyverzetéről szóló szakaszában. Nem annyira az egyes eszközökről van szó, mint inkább a harcos szívéről, aki felövezi magát a csatára, és kilép, hogy legyőzze ellenségeit. A szellemi harcban égő szívre és a tigris tekintetére van szükség – arra a vad elszántságra, hogy győzni akarsz, és soha nem hátrálsz meg.

Ahogy a második fejezetben említettem, szálnalmas látvány lehetett, amikor Évát megkísértették a kertben. Valami megmagyarázhatatlan okból Ádám csak állt ott, és nézte az egész jelenetet. Meg kellett volna ragadnia a kígyót a fejénél fogva, a sarka alá kellett volna szorítania, és teljes súlyával be kellett volna taposnia a földre. Ehelyett hagyta, hogy a felesége a szájába vegye azt a gyümölcsöt, jól tudva, hogy mit is mondott Isten.

Ádámhoz hasonlóan ma is sok férfi tétlenül nézi, ahogy a Sátán tönkreteszi a családját. Túlságosan lefoglalja őket, hogy egy sörrel a kanapén ülve focit nézzenek vagy videojátékokkal játsszanak, és észre sem veszik, hogy kígyó van a házban. Jézus nevében, kelj fel a te nyoszolyádról, tedd le a távirányítót, ragadd meg a kardodat és harcolj! Talán össze kell hívnod a családodat, és családi áhítatokat kell tartanod, Bibliát kell olvasnotok és együtt kell imádkoznotok. Talán le kell ülnöd a fiaddal, a lányoddal vagy a házastársaddal egy kis beszélgetésre, meghallgatni őket, imádkozni velük, és vezető szerepet kell vállalnod otthonodban. Talán be kell zárkóznod a belső szobádba, és imádkoznod kell az Istentől kapott teljes kegyelemmel, amíg meg nem mutatja, hol rejtőzik az a kígyó. Talán böjtölnöd kell. Ezerféleképpen érezheted magad arra készítve, hogy visszavágj az ellenségnek – túl sok ahhoz, hogy itt felsoroljam. De egy valamit biztosan állíthatunk: készülj fel a harcra azáltal, hogy magadra öltöd Isten fegyverzetét. Aztán amikor eljön a csata, állj ki és harcolj! Szellemi háborúban állunk!

A TERMÉSZETES VILÁG HATÁSSAL VAN A SZELLEMIRE

Ebben a fejezetben a belső, személyes felkészülés fontosságát és a szellemi hadviselés kevésbé drámai aspektusait hangsúlyoztam. Az egész könyvben ugyanezt teszem, sokkal inkább a személyes életünkkel foglalkozom, mint a külső megnyilvánulásainkkal. Szeretnék azonban mondani valamit azok számára, akik demonstratívan és fizikailag közbenjárnak a szellemi háborúban. Tévedés azt hinni, hogy a levegőbe csapkodva kiüthetjük a démonokat (nem mintha ezt bárki is elhinné; csak néha így tűnik). A szellemi csatákat nem tudjuk fizikai fegyverekkel megvívni. Ez magától értetődik. De ez nem vonja kétségbe azt a tényt, hogy a természetes cselekedetek hatással vannak a szellemi világra. A Szentírásban számos példát látunk olyan külső cselekedetekre, amelyek óriási szellemi jelentőséggel bírnak.

Mielőtt néhány bibliai példát említenék, azt hiszem, érdemes elmondani, hogy ez egyszerű józan ész kérdése is. A szellemi világ minden történése kölcsönhatásban áll a fizikai világgal, és fordítva. A természeti világban élünk. Tehát még ha a *szellemi* hadviselés *szellemi is*, mégis mindig találkozik a fizikai világgal. A két szféra összekapcsolódik, ha emberekről van szó. Az ember test, lélek és szellem. A természetes és a szellemi világ találkozik bennünk. És bár ezek a valóságok (a fizikai és a szellemi) elkülönülnek egymástól, sőt néha ellentétesek is egymással, bennünk úgy ütköznek, hogy gyakran nehéz megmondani, hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik. Az ima például magában foglalja az agyunkat, a hangunkat és a testünket. Ezek a testünkhöz tartoznak, de szellemi hatékonysággal rendelkeznek. A böjt, ahogyan azt később mélyebben is meg fogjuk tárgyalni, szintén olyan fizikai fegyverkezési mód, amely hatást gyakorol a szellemi világra.

Jézus nevében, kelj fel a te nyoszolyádról, tedd le a távirányítót, ragadd meg a kardodat és harcolj.

Egy különös történet illusztrálja a mondanivalómat. Jóás, Izrael királya felkereste Elizeus prófétát, mielőtt a próféta meghalt (2Kir 13:14-19). Elizeus azt mondta Jóásnak, hogy fogjon nyilakat és lőjön a földbe, de nem adott neki magyarázatot vagy további utasításokat. Jóás háromszor belelőtt a földbe, majd abbahagyta. Elizeus megharagudott rá, és azt mondta: „Ötször vagy hatszor kellett volna a földbe lőnöd; akkor legyőzted volna Arámot, és teljesen elpusztítottad volna. De így csak háromszor fogod őt legyőzni” (19. v.).

A felszínen nem nyilvánvaló, hogy mi történik ebben a szakaszban. De Elizeus próféta megértette, hogy a király fizikai cselekedeteinek nagyon is valós szellemi következményei lesznek. Jóás testi reakciója hatást gyakorol a szellemi térben, és közvetlenül befolyásolja Izrael Arám elleni katonai hadjáratait. Isten nyilvánvalóan úgy látta, hogy az a buzgalom, amellyel Jóás a földbe lőtt, a király szívére utal. Talán Jóás lelkesedésének hiánya felfedte a szívét, és megmutatta, hogy hol rejlik a legmélyebb motivációja. Talán ez annak a jele volt, hogy nem bízott az Úrban. Akárhogy is volt, Elizeus tudta, hogy Jóásnak valamit fizikailag is meg kell tennie. A külső cselekedetek nélkül nem létezik szellemi hatás. A lövések számától függetlenül Jóás fizikai teljesítményének komoly, valós következményei voltak.

Egy másik, hasonló történetben az izraeliták az amálekítákkal harcoltak. Amíg Mózes felemelve tartotta kezét – Isten botjával – a hegytetőn, addig Izrael győzedelmeskedett az alatt fekvő völgyben Amálek ellen. Amint azonban Mózes leeresztette a kezét, Amálek győzedelmeskedett (2Móz 17:9-13). Ismét azt látjuk, hogy egy külső cselekedet közvetlenül befolyásolta Isten természetfeletti beavatkozását. Ugyanez történt Jerikóban is. Valahogy az izraelitáknak a városfalak körüli vonulása közvetlenül befolyásolta a falak természetfeletti összeomlását (Józs 6). Illés azt mondta Naámánnak, hogy hétszer mártózzon meg a Jordán folyóban (2Kir 5:1-14). Jézus sarat tett egy vak ember szemére (Jn 9:6), máskor pedig azt mondta a tanítványoknak, hogy vessék ki a hálóikat a hajó másik oldalán (Jn 21:6).

A Szentírásban sok ilyen példa található. Természetesen a legnagyobb példa Krisztus keresztre. Semmi sem lehetett volna kézzelfoghatóbb annál, ahogyan Jézus meghalt. Fizikai vért ontott egy fizikai kereszten. Emberi testben szenvedett, amelyet a felismerhetetlenségig összeszurkáltak és összeroncsoltak. Aztán megtapasztalta a testi halált. Mindez, bár teljes egészében a természetes világon belül történt, megrázta a szellemi világot a menny csúcsától a pokol mélyéig. Sem előtte, sem azóta nem történt soha ilyen jelentős szellemi esemény. Pedig teljes egészében a fizikai világban valósult meg.

A GNOSZTIKUS ERETNEKSÉG

Pontosan ez a kérdés áll annak a gnosztikus eretnekségnek a középpontjában, amellyel első levelében János foglalkozik. A gnosztikusok többek között azt tanították, hogy a fizikai világ eredendően gonosz. Csak a szellem birodalma jó. Így az „üdvösség” akkor következik be, amikor

az ember szelleme a tudás, vagyis *a gnōsis* révén kiszabadul a testi világból. Ez a filozófiai rendszer arra készítette az eretnekeket, hogy tagadják Jézus emberségét, és elutasítsák a szó szerinti, fizikai halálát és feltámadását. De ez az eretnekség még mindig be tud férközni a mai egyházi gondolkodásmódunkba. Néha kifejezetten, máskor viszont körmönfont módon próbáljuk elválasztani a fizikai és a szellemi világot. Az egyik rossz, a másik pedig jó.

Mivel a *test* szót gyakran használják a bűnös természetre (vö. Róm 7:18), azt gondolhatjuk, hogy a fizikai, emberi világban minden gonosz. Igen, a *test* utalhat a testi (érzéki, démoni) természetre, valamint a Krisztussal ellentétes gondolkodásmódra (ahogyan azt ebben a könyvben hosszasan tárgyaltam). De Isten kezdetben megteremtette a fizikai világot, beleértve a mi testünket is. És aztán „az ige testté lett” (Jn 1:14). „Az Úr a föld és minden, ami benne van” (Zsolt 24:1). Egyszerűen nincs bibliai igazolása annak a gondolkodásmódnak, amely a fizikai világot eredendően gonosznak tekinti. Éppen ellenkezőleg: az Újszövetség nagy erővel hangsúlyozza, hogy szellemi hitünknek fizikai testünkben kell megnyilvánulnia, különben nem legitim. (Lásd például 1Kor 6:12-20.) A fizikai világ pontosan az a hely, ahol a szellemi királyságnak meg kell jelennie. „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” (Mt 6:10, a szerző kiemelése). Ezért van az, hogy a fizikai cselekedetek is olyan mélyreható hatással lehetnek a szellemi világra.

E miatt a hatalmas igazság miatt a Biblia számos példát tartalmaz arra, hogy a fizikai cselekedetek hatást gyakorolnak a szellemi valóságra. Rejtély, hogy a fizikai gesztusok valójában hogyan képesek változást elérni a szellemi világban. De ez is része a mondanivalónak. Nem mindig tudjuk, hogy Isten mit tesz, miért vagy hogyan vezeti az embereket, és bizonyára nem értjük a szellemi világ működését sem a legapróbb részletekig. Ha valaki közbenjár és valami külsőleg furcsának tűnő dolgot tesz, ne ítélkezzünk elhamarkodottan. A kettő jól összefér, amint azt ezekből a bibliai példákból láttuk. Nagyon is lehetséges, hogy valaki óriási szellemi áttörést tapasztalhat valami olyasminél az eredményeként, ami egy alkalmi szemlélő számára ostobaságnak tűnik – különösen akkor, ha ez a tevékenység a Szent Szellem iránti engedelmességből fakad.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Hogyan működhetnek fegyverekként a Sátán sötét birodalma ellen az olyan erények, mint a hit, a remény és a szeretet?
- Hogyan vívott Jézus szellemi háborút földi élete során?
- Érzed-e, hogy az életed valamelyik területét támadás érte az utóbbi időben?
- Hogyan jellemeznéd jelenlegi lelkiállapotodat? Készen állsz-e a szellemi csatára, vagy civil üzemmódban vagy?

7. FEJEZET

FEGYELEM, ODASZENTELÉS ÉS SZELLEMI TEKINTÉLY

Az önuralom az önbecsülés, az önbecsülés pedig a bátorság legfőbb eleme.

-THUKÜDIDÉSZ: A PELOPONNÉSZOSZI HÁBORÚ

Miért fontos a fegyelem? A fegyelem megtanít minket arra, hogy elvek alapján működünk, ne pedig vágyak alapján. Ha nemet mondunk a bennünk jelentkező ösztönzésekre (még azokra is, amelyek eredendően nem bűnösek), akkor mi irányíthatjuk az étvágyunkat, és nem fordítva. Elűzi a vágyainkat, és megengedi, hogy inkább az igazság, az erény és a tisztesség uralja a gondolkodásunkat.

-JOHN F. MACARTHUR: AZ IGAZSÁG PILLANATAI

Isten álmom által elküldte Pált és Silást Makedóniába. Egy nap imádkozni menet találkoztak „egy rabszolganővel, akiben a jövendőmondás szelleme volt” (ApCsel 16:16). Zaklatni kezdte őket, árnyékként ment utánuk, bárhova is mentek, és folyamatosan ezt kiabálta: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgái, akik hirdetik nektek az üdvözülés útját” (17. v.). Néhány nap után Pálnak elege lett. „Megfordult, és így szólt a szellemhez: „Jézus Krisztus nevében megparancsolom neked, hogy menj ki belőle! Abban a pillanatban a szellem elhagyta őt” (18. v.).

Ez a szakasz sok érdekes tanulságot tartalmaz, de itt az egyiket szeretném kihangsúlyozni: minden démon, amit eltűrsz, veled marad. Túl sok embert gyötörnek olyan szellemek, amelyek valójában elmennének, ha nem látnák őket többé szívesen. Jézus megdorgálta a tiatirai gyülekezetet, amiért megtűrték egy jézabeli szellemet (Jel 2:20-21), amely így rávette őket mindenféle szexuális erkölcstelenségre és más bűnökre. Ez a szellem félrevezette és megtévesztette őket, de nem azért, mert túl erős volt hozzájuk képest, hanem azért, mert hagyták, hogy ellenállás nélkül uralkodjon közöttük.

SZELLEMI TEKINTÉLY

Már megállapítottuk, hogy a Sátánnak csak annyi hatalma van felettünk, amennyit mi adunk neki. De hogyan gyakorolhatunk hatalmat azok felett a szellemek felett, amelyeket eltűrünk, vagy ami még rosszabb, amelyeknek alávetjük magunkat? Ha valakit megkötöz a vágy, akkor nem lesz

hatalma az adott szellem felett. Ha valakit megkötoznek a függőségek, nem lesz hatalma arra, hogy leválassa azokat másokról. Ha valaki tele van féltékenységgel vagy büszkeséggel, akkor ezek a szellemek megkérdőjelezhetetlenül fognak uralkodni a jelenlétében.

Jézus ezt mondta: „Ezután nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, de bennem nincs semmije” (Jn 14:30). Semmi démoni eredetű nem lakott Jézusban. Nem engedett a démoni gondolkodásmódnak. Nem engedett a kísértésnek. A Sátánnak nem volt benne semmije. Ezért nem volt az ördögnek hatalma fölötte. Még maga a halál sem tudta őt megtartani. Nem csoda tehát, hogy Jézusnak ilyen teljes hatalma volt a démonok felett. Az ördögűzés e drámai esetei csak annak voltak látható demonstrációi, ahogyan Jézus a nap minden pillanatában teljes hatalommal rendelkezett a sárkány felett.

Lehetséges, hogy nem mindig járunk tökéletes győzelemben a bűn, önmagunk és az ördög felett, ahogyan Jézus tette. De Isten gyermekeiként arra kaptunk elhívást, hogy következetesen növekedjünk Krisztus tekintélye alatt. Mindennapi életünkben „az ő hatalma növekedésének nem lesz vége” (Ézs 9:7). Jézusnak a sötétség erői felett aratott győzelme nem maradhat pusztán teológiai igazság vagy pusztán vélemény. Kézzelfogható valósággá kell válnia. Életmóddá kell válnia. Valóban hatalomban kell járnunk a bűn és az ördög felett, ahogy keresztény jellemünk Krisztus képmására növekedik. A lényeg: arra kaptunk elhívást, hogy a fegyelem és a szentség életét éljük.

Ha ez megvalósul, akkor ez a sötétség feletti hatalom, amellyel a saját gyakorlati életünkben rendelkezünk, ki fog terjedni a körülöttünk lévő világra is. Amikor másokban démonokkal szembesülünk, hatalmunk lesz felettük is. De ha engedünk a Sátánnak az életünkben, akkor rendkívül nehéz lesz hatalmat szerezni a mások életére gyakorolt befolyása felett. Ez egyszerre szellemi és gyakorlati kérdés. Ha engedünk valaminek, akkor egyetértünk vele. Ez az egyetértés aztán megnyilvánul a tetteinkben, még akkor is, ha a szavaink Isten igazságát hirdetik. A szavaink és az életünk közötti eltérés miatt súlytalanok leszünk a sátáni erőkkal szemben.

De feltétlenül meg kell értenünk azt a megkülönböztetést, amit itt teszek. Nem azt mondom, hogy saját erőnkől van hatalmunk a démonok felett – ha elég jók vagy elég fegyelmezettek vagyunk. A hatalmunk nem a megfelelő mennyiségű vallásos cselekedetből vagy az önfegyelem véletlenszerű cselekedeteiből származik. Tekintélyünk az Isten hatalmának való alávetettségünkből származik. Valójában az Istennek való alávetettség ellentmond az emberi büszkeségnek, önbizalomnak és vallásos cselekedeteknek. Az Istennek való alávetettség elismeri, hogy mély és kétségbeejtő szükségünk van az ő kegyelmére. De ennek az Istennek való alázatos önátadásnak még mindig a gyakorlatban kell megtörténnie. Ezért, ha életvitelünkben *nem* engedelmessékedünk Istennek, akkor valójában *ellenállunk* az ő tekintélyének. Hogyan birtokolhatjuk Isten tekintélyét, miközben egyidejűleg ellenállunk neki? Megalázkodás nélkül nincs tekintélyünk a sátáni erőkkal való szembeszálláshoz. Amikor alávetjük magunkat Istennek, megkapjuk az ő tekintélyét, ami ezért lehetővé teszi számunkra, hogy ezt mások életében is felszabadítsuk.

Ahogy a századosnak az emberei feletti hatalma abból fakadt, hogy alávetette magát felettesei hatalmának, úgy a mi bűn és démonok feletti szellemi hatalmunk is abból fakad, hogy alávetjük magunkat Krisztusnak.

„Engedelmeskedjete tehát Istennek. Álljatok ellen az ördögnek, és elmenekül tőletek” (Jak 4:7). Az, hogy képesek vagyunk-e ellenállni a Sátánnak, az Istennek való alávetettségünkön múlik, méghozzá jó okkal: minden szellemi hatalom Istentől származik. Önmagunkban nincs hatalmunk a Sátán felett. Ahhoz, hogy felszabadítsuk *Isten* tekintélyét, alá kell vetnünk magunkat neki. Sőt, Júdás azt mondja nekünk, hogy még Mihály, a nagy arkangyal is azt mondta a Sátánnal folytatott vitában: „Dorgáljon meg téged az Úr!” (9. v.). Még a hatalmas harcok angyalok sem rendelkeznek önmagukban hatalommal a démoni erők felett. Ez a hatalom egyedül Istentől származik. Hasonlóképpen a mi tekintélyünk is abból származik, hogy az ő tekintélye alatt állunk.

A kapernaumi százados jól megértette ezt a döntő dinamikát. „A százados így válaszolt: Uram, nem érdemlem meg, hogy a házamba jöjj. De csak szólj egy szót, és a szolgálóm meggyógyul. Hiszen én magam is hatalom alatt álló ember vagyok, és katonák szolgálnak alattam. Ha az egyiknek azt mondom: 'Menj el', akkor elmegy; a másikat pedig azt, hogy 'Gyere ide', akkor odajön hozzám. Azt mondom szolgálómnak: 'Tedd meg ezt', és ő megteszi” (Mt 8:8-9). Ahogy a századosnak az emberei feletti hatalma abból fakadt, hogy alávetette magát felettesei hatalmának, úgy a mi bűn és démonok feletti szellemi hatalmunk is abból fakad, hogy alávetjük magunkat Krisztusnak. Nem csoda, hogy Pál Krisztus szolgálójának nevezi magát (Róm 1:1). Majd máshol azt mondja, hogy önmaga rabszolgájává teszi a testét (1Kor 9:27). Pál teste Pál rabszolgája volt, aki Krisztus rabszolgája volt. Ezt jelenti hatalom alatt állni. Jézus világossá tette, hogy nem szolgálhatunk két úrnak. Vagy az egyiket, vagy a másikat kell választanunk (Mt 6:24). Ha nem vagyunk alávetve Krisztusnak, akkor a bűn rabszolgái vagyunk (Róm 6:16-23). A kép világos: az Istennek való szentségben és megszentelődésben való alávetettség nélkül nem rendelkezünk szellemi hatalommal.

FEGYELEM

A győzelmes szellemi élet egyik gyakran figyelmen kívül hagyott titka a Krisztus iránti egyszerű engedelmesség és a fegyelem. Néhányan úgy tekintenek a keresztyénségre, mint valami olyasmire, ami egyszerűen csak megtörténik, miután elmondtad a bűnösök megtérő imáját. Azt gondolják, hogy a *cselekedetek* nagyon csúnya szó, és hogy minden, ami elszántságot és erőfeszítést követel, ellentétes a kegyelemmel. A Biblia azonban nem ezt tanítja.

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Ef 2:8-9). Ez egy jól ismert és gyakran idézett igevers. De kevesen idézik a következő verset: „Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk” (10. v.). Más szóval, bár nem jó cselekedetek *által* nyertük el a megváltást, de jó cselekedetekre lettünk megmentve. Nem tagadhatjuk a cselekedetek fontosságát. Az üdvösség tekintetében a cselekedeteknek nincs jelentősége. De ha már egyszer üdvözültünk és beteltünk Szent Szellemmel, Isten elvárja tőlünk, hogy jó gyümölcsöt teremjünk.

Sok keresztény szem elől téveszti ezt a forradalmi gondolatot. Megvan a képességed, hogy azt tedd, ami helyes! Nem kell vétkezned. Nem kell elbuknod. Lehetsz fegyelmezett. Nemet mondhatsz a bűnre és igent az igazságra. Sőt, Isten ezt várja el tőled. Ha azt gondolod, hogy ez a törvény betűjéhez való ragaszkodás, vagy valamilyen módon ellentétes a kegyelemmel, emlékezz arra, amit Pál mond Titusznak a kegyelemről: „Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és istenfélő módon éljünk e világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését” (Tit 2:11-13).

Susanna Wesley erre tanította az ifjú John Wesleyt: „Megtélnéd az élvezetek törvényességét vagy törvénytelenességét, a tettek ártatlanságát vagy rosszindulatúságát? Fogadd meg ezt a szabályt: Bármí, ami gyengíti értelmeket, rontja lelkiismereted érzékenységét, elhomályosítja benned Isten érzékelését, vagy elveszi a szellemi dolgok szeretetét, vagyis bármí, ami növeli *tested* erejét és hatalmát az *elméd* felett, az a dolog bűn a *számodra*, bármennyire ártatlan is legyen önmagában.”¹

Itt az ideje egy kis diagnosztikai tesztnek. Mi az, ami gyengíti a józan értelmeket? Mi az, ami gyengíti a lelkiismereted érzékenységét? Mi az, ami elhomályosítja benned Isten érzékelését? Mi az, ami elveszi a szellemi dolgok élvezetét? Talán a videojátékok. Talán a pornográfia. Talán csak az időpocsékolás vagy a családdal szembeni kötelességeid elhanyagolása. Talán az, hogy nem vagy hűséges a gyülekezethez. Talán elhanyagolod, hogy időt tölts Jézussal imádságban és igeolvasásban. Nem azért mondom mindezt, hogy a Biblián túlmutató szabályokat alkossak. Azt kérem tőled, hogy engedd meg a Szent Szellemnek, hogy megmutassa neked az életed azon területeit, ahol kompromisszumot kötöttél. Amikor megmutatja neked, hogy teszel valamit, ami nem tetszik neki, akkor azonnal HAGYD ABBA Ha harcolni akarsz az ördög ellen, és meg akarod dönteni a királyságát, kezd azzal, hogy rendet teszel a saját házádban.

BÖJT

A keresztény ember arzenáljában sokféle fontos szellemi fegyelemnek kell szerepelnie. A fejezet későbbi részében röviden ismertetek néhányat ezek közül. Először azonban részletesebben foglalkozom az egyik legerőteljesebb szellemi fegyelmezési móddal, a böjtöléssel. A böjt az a szándékos döntés, hogy egy bizonyos ideig tartózkodunk az ételtől és/vagy italtól. Manapság sokan használják a kifejezést a csokoládétól vagy a videojátékoktól való tartózkodásra. Akár kizárólag az ételre vagy italra, akár tágabb értelemben a kevésbé szükséges tevékenységekre alkalmazzák, a böjt önfeláldozást jelent. Amikor böjtölünk, lemondunk valamiről, amit akarunk vagy amire szükségünk van, hogy több helyet készítsünk Istennek az életünkben. És ezen a szemüvegen keresztül nézve, ez a szellemi hadviselés tökéletes kiegészítője. Amikor böjtölünk, megtagadjuk önmagunkat.

Ez már önmagában is megőrjíti az ördögöt. Elvégre neki az a célja, hogy rászédjen bennünket arra, hogy neki engedelmessédjünk azáltal, hogy vágyainkat, előmenetelünket és önmagunkat

Isten fölé helyezzük. Emlékezzünk az eredeti kísértésére a kertben: „Olyanok lesztek, mint az Isten” (1Móz 3:5). Amikor alapvető szükségleteinket ideiglenesen félretesszük, hogy jobban megismerjük és szolgáljuk Istent, az közvetlenül meghiúsítja a Sátánnak azt a tervét, hogy önmagunkat helyezzük előtérbe. Ez azt is jelzi, hogy nem sok sikerrel fog járnunk szemben.

A böjt és az imádság együttesen hihetetlenül hatékony szellemi újralibrálási technikát alkot. Ha úgy érzed, hogy a szíved kezd megkeményedni, a büszkeség beszivárog, vagy a lelked kezd igazodni a testhez, akkor a böjt és az ima olyan gyors újrendeződést fog okozni, mint kevés más cselekedet. Ahogy megtagadod magadat, és bensőséges kapcsolatba kerülsz saját gyengeségeddel, úgy fogsz a tudatára ébredni annak, hogy milyen messzire sodródtál, mintha egy álomból ébrednél. Már néhány napos böjtölés után gyakran nem is érted majd, miért nem tetted meg hamarabb. Furcsának és idegennek fogod találni a korábbi gondolkodásmódodat. A böjt és az imádság olyan szellemi fegyverezési módot képvisel, amelynek minden hívő számára kéznél kell lennie.

A böjt érdekes szerepet játszik több kulcsfontosságú bibliai történetben. Mózes negyven napig böjtöl, amikor felmegy a Sínai-hegyre, hogy átvegye Istentől a törvényt (2Móz 34:28). Dávid böjtöl, amikor beteg újszülött fiáért imádkozik, hogy életben maradjon (2Sám 12:16, 21-22). Eszter böjtöl, mielőtt a királyhoz fordul a zsidó népre kiszabott halálos ítélete miatt (Eszter 4:16). És Dániel próféta története különösen lenyűgöző és fontos.

Dánielnek rendkívüli rálátása volt az álmokra, látomásokra, sőt még a természetes világ ügyeire is. A babiloni inváziós sereg sok zsidó társával együtt fogságba vitte őt Júdeából. Fogoly helyzete ellenére képességei miatt Dániel királyi tanácsadó lett. Olyannyira kedvelték, hogy még azután is, hogy Babilont egy másik birodalom, Perzsia elfoglalta, az új király úgy döntött, hogy Dánielt ő is a szolgálatába fogadja.

Körülbelül akkor, amikor Dániel már három éve állt a perzsa király szolgálatában, Isten olyan látomást adott Dánielnek, amely mélyen megrázta őt. Dániel tudta, hogy az üzenet igaz, és hogy egy nagy háborúra vonatkozik. De sem a jelentését nem tudta megfejtetni, sem a vészjósló hangnemét nem tudta magáról lerázni. Dániel Istent kereste, hogy megértse a látomást (Dán 10:1-12). Dániel elmondja, hogy amellet, hogy imádkozott: „ízletes ételt nem ettem, húst és bort nem vettem a számba, olajjal sem kentem meg magamat, míg el nem telt a három hét” (3. v.).

A perzsa birodalom udvari embereként és a király magas rangú személyes tanácsadójaként Dániel hozzáférhetett mindenből a legjobbhoz. Nem kellett minden nap a saját mogoróvajaskváros szendvicsét magával vinnie a munkahelyére. Ennek a munkának az egyik előnye az volt, hogy hozzáférhetett a legkülönlegesebb ínycsiklogásokhoz, amelyek bárhol is elérhetőek voltak. A nemzetek gazdagsága Perzsiába ömlött, mert az övék volt az egész ismert világ. A palota volt a gazdagság epicentruma, és Dániel a palota epicentrumában élt. Nyugodtan mondhatjuk, hogy általában jól táplálkozott.

Mindezek ellenére felismerte, hogy saját erejéből nem tudja megszerezni a szükséges válaszokat. Ettől kezdve nem önmagára figyelt. Nem kényeztette hiúságát választékos, illatos testápolókkal. Nem elégtette ki a kívánatos ételek iránti sóvárgását. A király továbbra is igényt tartott az idejére, de Dániel csak annyit tett meg, ami feladatainak ellátásához szükséges volt. Egyébként minden figyelmét Istenre összpontosította. Az volt számára a legfontosabb, hogy Isten igéje áttörjön aktuális helyzetében. Huszonegy nap önmegtagadás után Dániel rendkívüli üzenetet kapott a mennyből. Dániel egy folyó mellett állt, amikor mindez megtörtént.

Felnéztem, és egy vászonruhába öltözött férfit láttam, derekán tiszta aranyból készült övvel. A teste olyan volt, mint egy drágakő. Az arca villogott, mint a villám, és a szeme fátylaként lángolt.

Karja és lába úgy ragyogott, mint a csiszolt bronz, és a hangja úgy zúgott, mint egy hatalmas embertömeg...

És a férfi így szólt hozzám: Dániel, te nagyon értékes vagy Isten számára, ezért jól figyelj arra, amit mondani akarok neked. [...] Attól a naptól fogva, hogy elkezdted megértésért imádkozni, és megalázkodtál Istened előtt, kérésed meghallgatásra talált a mennyben. Én az imádságodra adott válaszként jöttem. De Perzsia Királyságának szellemi fejedelme huszonegy napon keresztül az utamat állta. Akkor Mihály, az arkangyalok egyike eljött, hogy segítsen nekem, és én ott hagytam őt Perzsia Királyságának szellemi fejedelmével. Most azért vagyok itt, hogy elmagyarázzam neked, mi fog történni a népeddel a jövőben, mert ez a látomás a jövőre vonatkozik.

-Dániel 10:5-6, 11-14

Isten abban a pillanatban elküldte hírnökét, amikor Dániel hozzá fordult a kérésével. Útközben azonban az angyal találkozott „a perzsa királyság szellemi fejedelmével”. Perzsia szellemi fejedelme a trón mögött rejtőzködő hatalom volt, az a démoni attasé, aki meghatározta a birodalom kultúrájának alaphangját, és befolyásolta az emberi király döntéseit. Ez a fejedelem megakadályozta Isten angyali küldöttjét rendeltetési helyének, vagyis Dánielnek az elérésében. Isten elküldte egyik saját harcoló angyalát – „Mihályt, az egyik arkangyalt” –, hogy harcoljon Perzsia szellemi fejedelme ellen, és lehetővé tegye, hogy a hírnök átadhassa az üzenetét.

Dániel könyvének 10. fejezete tele van olyan jelentőségteljes részletekkel, amelyek csodálatos betekintést nyújtanak nekünk.

Először is, Istennek a barátai iránt érzett aggodalma kiemelkedő szerepet játszik a történetben. Abban a pillanatban, amikor Dániel imádkozni kezdett, Isten azonnal válaszolt. Bár a válasz megérkezése késett a szellemi ellenállás miatt, maga a válasz azonnali volt. Isten nem tartja vissza magát tőlünk.

Másodszor, amikor olyan tényezők kerülnek az utunkba, amelyeket nem értünk teljesen, biztosak lehetünk abban, hogy Atyánk már gondoskodott mindenről, amire szükségünk van. A böjtölés nem arra szolgál, hogy kényszerítsük Istent, hogy cselekedjen helyettünk. Inkább a türelmes meggyőződés kifejezése, hogy Isten már cselekedett. Ez az Istenbe vetett bizalom kifejeződése. Emlékeztet bennünket arra, hogy Isten ereje munkálkodik, és az áttörés küszöbön áll, és arra kényszeríti fizikai testünket, hogy elfogadja ezt az igazságot.

Harmadszor, cselekedeteink befolyásolhatják a sokkal nagyobb képet. Dániel döntései egy egész birodalom felett érvényesítik Isten örökkévaló tervét – sok nemzet és nép képviselteti magát a perzsa fejedelem szelleme alatt. Más szóval, ebben az esetben Dániel böjtje a szellemi hadviselés olyan cselekedete volt, amely jelentős hatást gyakorolt egy mennyei konfliktusra és egy földi áttörésre. Gondolataink és cselekedeteink messzemenő, kozmikus hatásai nem mindig nyilvánvalóak az utca szintjéről. A mindennapi élet általában nem nyújt számunkra ilyen teljes rálátást. Mindazonáltal, bármennyire is homályosnak tűnik földi életünk, az Istennel való kapcsolatunknak rendkívül szerteágazó következményei vannak. Nem szabad alábecsülnünk harcunk jelentőségét. Az egyháznak nincs juniorcsapata; minden Krisztus-követő az NB1-ben játszik.

Negyedszer, a böjt egyik előnye, hogy fizikai testünket is bevonjuk a szellemi válaszok keresésébe. A fizikai testünk bevonása azért fontos, mert nemcsak szellemi lények vagyunk, hanem fizikaiak is. Életünket az anyagi síkon éljük meg, vagyis a létezésnek azon a területén, amelyet öt fizikai érzékszervünkkel érzékelhetünk és értelmezhetünk. Fizikai testünket azonban az a szellem élteti, amelyet maga Isten lehelt belénk (1Móz 2:7). A testet és a szellemet viszont az értelmünk, érzelmeink, és akaratunkból álló lélek hidalja át. Pál apostol megerősíti ezt

az emberi felépítést, amikor azért imádkozik, hogy „maga a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, hogy a ti szellemetek, lelketek és testetek maradjon meg épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére” (1Thessz 5:23).²

Részben porból, részben szellemből állunk. Lényünk minden egyes eleme egyedülálló módon járul hozzá emberi tapasztalatainkhoz, de a legbiztosabban a testünkön keresztül kapcsolhatjuk össze a világot Istennel. „Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szent Szellem temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben!” (1Kor 6:19-20). Isten nem csak a szellemünket váltotta meg, és nem csak azt parancsolta, hogy újítsuk meg az elménket. Megvásárolta a testünket is, hogy lakhelyet és kifejeződést adjon Isten Szellemének bennünk.

C. S. Lewis leírja a test szellemi hadviselésbe való bevonásának értékét a *Csúrcsavar levelei* című klasszikus fikciós szemléltetésében. Ebben a rövid könyvben Lewis egy Csúrcsavar nevű tapasztalt démon levelezését képzei el, amelyet unokaöccsével és tanítványával, Örömvölgyivel folytat. Csúrcsavar éppen arra készíti fel a tanoncot, hogy milyen módszerekkel lehet megkaparintani a kereszténységre nemrég áttért ember lelkét. Az egyik ilyen feljegyzésben Csúrcsavar egy paradoxonnal állítja szembe Örömvölgyit.

Legalább annyiról meg lehet őket győzni, hogy a testhelyzetük semmiféle hatást nem gyakorol az imádságaikra; mert állandóan elfelejtik azt, amit neked mindig észben kell tartanod, hogy ők állatok, és hogy bármit tesz a testük, az hatással van a lelkükre.³

A test rövid ideig tartó éheztetése ugyanúgy erősíti a szellemet, mint ahogyan a fa is több gyümölcsöt terem, ha megmetszik. Amikor vállaljuk az éhséget, Isten megelégti minket. Dániel szellemi válaszokra éhezett – olyan válaszokra, amelyeket nem tudott egyedül megfogalmazni. Ezért mindaddig éhezett, amíg a válaszok meg nem érkeztek. De Isten nem azért válaszolt Dánielnek, mert böjtölt. Isten abban a pillanatban elküldte válaszát, amikor Dániel imádkozni kezdett. Istent nem hatja meg az éhségsztrájk. Dániel böjtje fizikailag is kifejezte, hogy szüksége van Istenre. Istennel való közelsége megtanította őt arra, hogy saját erejéből nem találhat válaszokat. A böjt formát adott ennek a leckének – elhozta a való világba az igazságot. Bölcsen járunk el, ha ugyanezt tesszük.

Ha ezzel kapcsolatban felmerülne bármilyen félreértés, szeretnék tisztázni valamit. Nem a hatalomért böjtölünk. Így böjtölnek a boszorkánydoktorok, akik megpróbálják a szellemvilágot a saját előnyüknek megfelelően manipulálni. Én nem ezt a fajta böjtölést bátorítom. Nem hiszem, hogy ez helyes vagy akár hatékony lenne. Az evangéliumokban is van egy történet, amelyben Jézus a jelek szerint arra utal, hogy szükség van böjtölésre bizonyos démonok kiűzéséhez. Ezzel a 10. fejezetben részletesebben is foglalkozom majd. De most elég, ha annyit mondok, hogy ez az értelmezés nem feltétlenül pontos.

A böjt az alávetettség szélsőséges megtestesülése. A testet a lélek (az akarat) radikális alávetettségbe helyezi, és a lélek aláveti magát Istennek.

Hogyan kapcsolódik tehát a böjt a szellemi hadviseléshez? Ebben a könyvben hosszasan beszéltünk arról, hogy a szellemi hadviselésben milyen fontos a belső összhang Isten szívével és akaratával. Ez a Jakab 4:7-ben tanított elv: „Engedelmeskedjete tehát Istennek. Álljatok ellen az ördögnek, és ő elmenekül tőletek”. Amint korábban említettük, ez az Istennek való alávetettség (a hatalom alatt állás) ad nekünk hatalmat a démoni világ felett. Ezért fontos kérdés mindenfajta szellemi fegyelem. A böjt az alávetettség szélsőséges megtestesülése. A testet a lélek (az akarat) radikális alávetettségbe helyezi, és a lélek aláveti magát Istennek. Ezen a ponton szinte erőfeszítés nélkül összhangba lehet hozni az ember egész lényét. Különös ironia, hogy ahogy a test gyengül, úgy kezdjük érezni a szellem nagyobb erejét és hatalmát.

EGYÉB SZELLEMI FEGYELMEZÉSI MÓDOK

A böjt a szellemi fegyelem egyik példája. Ezek olyan magatartásformák, amelyek a gyakorlatba ültetve az énünket háttérbe szorítják, és Istent helyezik előtérbe az életünkben. A Biblia számos ilyen tevékenységet megemlít. De kezdetnek felsorolok tizenkét általánosan elismert fegyelmezési módot, amelyeket beleszőhetsz az életed mintáiba. Mindegyik életünk egy bizonyos aspektusát célozza meg. Amint letérünk a saját utunkról, könnyebbé tesszük önmagunk számára Isten meglátását. A konkrét fegyelmezési módokat úgy értelmezhetjük, mint amelyek jobban megvilágíthatják Isten konkrét aspektusait. Ahogy megismerjük az ő jellemét egy adott szempontból, szabadabbnak találjuk magunkat azoktól a kísértésektől, amelyek azon a területen zavarnak minket.

A szellemi fegyelmezési módok két csoportra oszthatók: az önmegtagadás fegyelmére és az elköteleződés fegyelmére.⁴ Az alábbiakban felsorolunk néhányat az egyes csoportokba tartozó fegyelmezési módok közül.

Az önmegtagadás fegyelme

Magány – az a gyakorlat, hogy megvonjuk az időnkét másoktól azzal a céllal, hogy egyedül legyünk Istennel. Az egyedüllét által kizárjuk azokat a zavaró tényezőket, amelyek megakadályozzák, hogy meghalljuk az Urat. A magány által Isten társaságán kívül minden társaságot megtagadunk magunktól.

Csend – a magány természetes társa. Amikor csendben vagyunk mind a környezetünkben, mind az elménkben, tisztábban halljuk a „halk és szelíd hangot”, amelyet a Szellem gyakran választ, amikor szólni akar hozzánk. (Lásd 1 Kir 19:11-13.) A csend által megtagadunk magunktól minden más hangot, Isten hangját kivéve.

Böjt – az étel és/vagy ital tudatos elutasítása valamennyi ideig. Ez lehet tartózkodás is olyan tevékenységektől, mint például a szex (lásd 1Kor 7:5), a különböző médiumoktól vagy valamilyen más kikapcsolódástól. Amikor böjtölünk, megtagadunk magunktól minden (testi vagy mentális) táplálékot, kivéve azt, amit jelenlétével és igéjével Isten biztosít a számunkra.

Áldozat – az időnk, tehetségünk vagy kincsünk feláldozásának gyakorlata, amikor mi magunk már nem rendelkezünk azzal, amire alapvető szükségleteink kielégítéséhez szükségünk van. Az áldozathozatal, legyen az anyagi vagy más jellegű, megköveteli, hogy bízzunk Istenben, hogy pótolja a különbözetet. És ez olyan kihívás, amelyet ő készségesen elfogad.

Titoktartás – az a gyakorlat, hogy visszatartjuk mások elől a szellemi életünkkel vagy nagylelkőségünkkel kapcsolatos információkat (lásd Mt 6:3.). Összefügg a magányossággal (magányosan imádkozni vagy névtelenül adakozni). A titoktartás révén fokozzuk az Istennel való intimitást, mivel életünknek van egy olyan (igaz) része, amelybe csak őt engedjük be. A titkolózással megtagadunk magunktól minden elismerést valamilyen tevékenységért, kivéve azt, amit Isten adományoz nekünk.

Alávetettség – saját akaratunk önkéntes feladása azzal a konkrét szándékkal, hogy Isten akaratát teljesítsük. Az alárendeléssel megtagadjuk magunktól minden más vágyunk kielégítését, az Isten iránti vágy kivételével.

Az elköteleződés területei

A Szentírás tanulmányozása – a Biblia olvasása a konkrét szakaszok összefüggéseinek megértése, a szerző szándékának megismerése, az általános témák feltárása és a különböző versek memorizálása céljából. A Szentírás tanulmányozásával Isten ihletett igéjével foglalkozunk, és megújítjuk elménket, hogy Krisztuséhoz hasonlóvá váljon.

Istentisztelet – hálaadás és imádat Istennek az ő isteni tulajdonságaiért (szeretet, jóság, szépség stb.) Az istentisztelet történhet éneklés, liturgia vagy akár csend formájában, és történhet egyedül vagy csoportosan. Az istentisztelet gyakran magában foglalja az önátadás fizikai kifejezését, mint például a kezek felemelése, térdre ereszkedés vagy arccal a földre borulás. Az istentisztelettel belépünk Isten jelenlétébe.

Imádkozás – beszélgetés Istennel, különösen annak tudatában, hogy szellemi, mentális, fizikai, szociális és pénzügyi szükségleteink kielégítésében tőle függünk. Imádkozással összekapcsolódunk Isten személyiségével, akaratával és képességeivel.

Elmélyedés – Pál ezt úgy írta le, hogy gondolatainkat a fenti kérdésekre irányítjuk. Valószínűleg a leggyakoribb módja a Szentíráson való elmélkedés – mélyen elgondolkodunk Isten igéjén, és hagyjuk, hogy Isten beszéljen hozzánk általa.

Közösség – találkozás más hívőkkel közösségben, istentiszteleten, imában, prófétálásban és az úrvacsorában (ApCsel 2:42; 1Kor 11:17, 14:40). Családi szintű kapcsolatokra van szükségünk más hívőkkel mind a bátorítás, mind az elszámoltathatóság miatt. A Biblia azt parancsolja, hogy törekedjünk a vendégszeretetre (Róm 12:13), engedelmeskedjünk egymásnak (Ef 5:21), és valljuk meg egymásnak a bűneinket (Jak 5:16; lásd még 1Ján 1:9). Az igazi közösség gyakorlása ma az egyik legnagyobb szükséglet az egyház szellemi életében, és a szellemi hadviselés egyik leghatékonyabb fegyvere (Róm 16:20; Ef 4:7-16).

Elmélkedés – belső énként szemlélése, hogy felismerjük és értékeljük a Szent Szellem munkáját az életünkben. Gondolhatunk egy olyan szentírási szakaszra, amelyet meglepő módon azonnal alkalmazni tudtunk, egy anekdotára egy hívő társunktól, vagy egy benyomásra, amely arra készítetett minket, hogy megosszuk hitünket. Bármelyik tapasztalat releváns lehet arra nézve, hogy Isten mit cselekszik bennünk. Az elmélkedés által bekapcsolódunk Isten személyes megváltásának szüntelen folyamatába.

Szolgálat – időnk, tehetségünk és kincsünk felajánlása mások szükségleteinek kielégítésére. A szolgálat magában foglalhatja a szegények ételmezésére, a hajléktalanok segítésére, vagy az istentiszteletek előkészítésére és utána a rendrakásra irányuló önkéntes munkát, a tizedfizetést; vagy egyszerűen csak az ebéd megosztását egy kollégával. A szolgálat által Isten aláztos, önzetlen természetét és a világgal való érintkezési módját vesszük igénybe.

A testi fegyelemhez hasonlóan a szellemi fegyelem is eleinte kimerítő lehet. Értelemszerűen lassan kell kezdeni és fokozatosan építeni. Öt perc ima sokkal jobb, mint ha egyetlen percet sem töltenénk imával. A Szentírás egy versének elolvasása sokkal jobb, mintha egyáltalán nem olvasnánk a Bibliát. Ha leülünk a hátsó sorban az istentiszteleten, miután húsz perc késéssel megérkeztünk, az sokkal jobb, mintha semmilyen istentiszteleten nem vennénk részt! Valahol el kell kezdeni. Amint a New York Yankees legendás fogójának, Yogi Berra-nak tévesen ezeket a szavakat adták a szájába: „Elméletben nincs különbség az elmélet és a gyakorlat között, de a gyakorlatban van”.⁵

Más szóval, a legfontosabb lépés az, amely a fegyelmet pusztán ötletből valós cselekvéssé alakítja át. Rajta, kezd el! Ha egyszer meglátod a gyümölcsét annak, hogy naponta egy vagy két étkezést kihagysz böjtölés céljából, vagy elolvasol néhány szentírási részt, azt fogod majd tapasztalni, hogy többet akarsz majd. Isten a kis erőfeszítéset az ő hatalmas kegyelmével fogja megválaszolni, és az eredmények lenyűgözőek lesznek.⁶

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Ha a böjt nem készíti Istent arra, hogy imáinkat meghallgassa, akkor mire jó?
- Az önfegyelem nem mindig tűnik szórakoztatónak. Hogyan bátorítaná másokat, hogy tartsák meg?
- Milyen kísértésektől hozhatnak szabadságot az ebben a fejezetben felsorolt különböző fegyelmelési módok? (Példa: Az áldozatvállalás a kapzsiság ellenszere.)
- Mi a fizikai testünk szerepe a szellemi hadviselésben?

8. FEJEZET

A HÁZI KEDVENCKÉNT TARTOTT SÁRKÁNY ELPUSZTÍTÁSA

Üdvösségünk teljes célja az, hogy mi is élvezhessük Isten nyilvánvaló, tudatos jelenlétét, ahogyan ő is élvezi a mi jelenlétiünket. Amikor élvezzük Isten tudatos jelenlétét, akkor teljesítjük üdvösségünk alapelveit.

-A. W. TOZER, *ISTEN JELENLÉTÉNEK MEGTAPASZTALÁSA*

Csak Krisztus jelenlétének élvezete tarthat bennünket helyes kapcsolatban Istennel.

-ERIC GILMOUR

Jack Kent írta a *There's No Such Thing as a Dragon (Sárkányok pedig nem léteznek)* című gyermekkönyvet. A történet egy Billy Bixbee nevű kisfiúról szól, aki egy reggel arra ébredt, hogy sárkányt talált a szobájában. Kedves kis sárkány volt – körülbelül akkora, mint egy kiscica. Barátságos volt, és még azt is megengedte Billynek, hogy megsimogassa a fejét. Billy persze alig várta, hogy mesélhessen valakinek az új kis barátjáról, de amikor elmondta az édesanyjának, ő határozottan így válaszolt: „Sárkányok pedig nem léteznek!” A sárkány hamarosan lement a földszintre, és még a konyhaasztalra is felült. De Billy anyja nem vett róla tudomást. Ő már kijelentette, hogy semmiféle sárkány nem létezik. Hogyan mondhatta volna most a sárkánynak, hogy takarodjon le az asztalról? A történet a továbbiakban elmeséli, hogyan vált a sárkány kellemetlenné, és nőtt akkorára, hogy végül megtöltötte a házat. De mindenki figyelmen kívül hagyta. Billy anyja továbbra is azt mondta: „Sárkányok pedig nem léteznek!” A sárkány feje nem sok idő múlva már kilógott a bejárati ajtón, a farka pedig a hátsó ajtón. Olyan nagy volt, hogy amikor egy kenyérszállító teherautó hajtott el mellette, az éhes sárkány végigkergette az úton, és a hátán cipelte a Bixbee-házat, mint egy csigaházat.¹

2018 januárjában a *National Geographic*ban megjelent egy cikk a következő főcímmel: „Miért ölhetette meg gazdáját egy két és fél méteres piton” címmel. A cikk beszámol arról, hogy egy angliai férfit megölt a Tiny nevű sárga afrikai sziklapitonja.² Ez a halálosan veszélyes kígyó valamikor még aranyos kis kígyó volt. Tekervényeit még egy gyerek is könnyedén el tudta volna

törni. De ahogy nőtt, táplálta és nevelte a férfi, akit végül megölt, senki sem vette észre a fenyegető tragédiát, amelyet a férfi önmagára idézett.

Az emberek nap mint nap létrehozzák a saját szörnyetegeiket. Ezek a jelenségek, amelyek elpusztítják az embereket, általában kicsiben kezdődnek. Mire komolyan veszik őket, félelmetes ragadozóvá nőnek, amelyek életeket és családokat tesznek tönkre. Ezért figyelmeztetett Salamon, hogy „a kis rókák rontják meg a szőlőtőkét” (Énekek éneke 2:15). Jézus is figyelmeztetett minket a bűn apró magvaira, amikor azt tanította, hogy az olyan szörnyetegek, mint a gyilkosság és a házasságtörés olyan kis házi kedvencként kezdik útjukat, mint a harag és a kéjvágy. Végső soron ezek az ügyek, amelyek elpusztítanak minket, bennünk kezdődnek. Mi szüljük őket, mi tápláljuk és gondozzuk őket, és ezekből lesznek azok a sárkányok, amelyekkel harcolunk.

Jakab pontosan elmondja, hogyan zajlik ez a folyamat: „Ha valaki kísértésbe esik, senki ne mondja azt, hogy Isten kísért engem. Mert Istent nem kísérheti meg a gonosz, és ő sem kísért senkit; de minden ember megkísértetik, amikor a saját gonosz vágya elragadja és elcsábítja. Akkor, miután a vágy megfogant, bűnt szül, és a bűn, amikor már kifejlődött, halált nemz (Jak 1:13-15).

Ezek a gonosz vágyak azért válnak a halál sárkányaivá, mert gazdáik gyakran kényeztetik (mint Tiny gazdája), vagy figyelmen kívül hagyják őket, és még a létezésüket is letagadják (mint Billy Bixbee anyukája). A sárkányok elleni harc ebben a világban az emberi szívvel és elmével kezdődik. Itt kezdődik a küzdelem, és itt kell megnyerni a csatát. Lehetünk nagyon szenvedélyesek a világ megváltoztatásában, de ha a saját szívünk nem változik meg, akkor csak magunkat csapjuk be.

Máté evangéliuma 6. fejezetében olvassuk az Úri Imádságot. Itt találjuk azt a beszámolót, amelyben Jézus tanítja tanítványait imádkozni azért, hogy mintát ad nekik a tökéletes imára. Nagyon tetszik, ahogy a King James Version a 10. verset visszaadja. Így szól: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod a Földben, amint a mennyben is megtörténik”. Figyeljük meg, hogy azt mondja „a földben”, nem azt, hogy „a földön”. Lehet, hogy többet próbálok kiolvasni ebből a fordításból, mint amit az eredeti nyelvezet indokolna, de azt hiszem, a mondanivalóm akkor is érvényes. Az 1Mózes 2:7 azt mondja, hogy Isten a föld porából formálta az embert. Isten az 1Mózes 3:19-ben azt mondta Ádámnak, hogy porból vétetett és ismét porrá kell lennie. Mi magunk is a föld porából valók vagyunk. Mindannyian azt akarjuk, hogy Isten országa eljöjjön *a földön*. Mindannyian azt akarjuk, hogy Isten akarata teljesüljön *a földön*. De mennyit gyötrődünk azon, hogy az ő országa *a földben* is jöjjön el, és az ő akarata *a földben* – vagyis bennünk – teljesüljön! Végül is mi vagyunk az a föld, amit Isten akar. Jézus nem hegyekért és mezőkért halt meg. Azért halt meg, hogy embereket váltson meg, és hogy megtöltse agyagedényeiket az ő Szellemével.

Gyermekkoromban aggódtam az ágy alatti szörnyek miatt. Amikor férfivá váltam, rájöttem hogy a szörny én magam vagyok.

Ha ez így van, és minden bizonnyal így van, akkor nem csoda, hogy a harc elsősorban az emberi szívben dül. Gyermekkoromban aggódtam az ágy alatti szörnyek miatt. Amikor férfivá váltam, rájöttem hogy a szörny én magam vagyok. Nincsenek szó szerinti, fizikai sárkányok a világban. De az emberekben nagyon változatos szörnyek rejtőzködnek. A Jeremiás 17:9 ezt mondja: „Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?” Ebben a világban minden gonoszság a világban az emberek szívében keresztül jelenik meg. Igen, történnek megmagyarázhatatlan természeti katasztrófák, betegségek és tragédiák. De ezek nem szándékos, rosszindulatú cselekedetek. Az igazi gonoszságnak ezek a cselekedetei csak emberi cselekedetek révén jönnek létre. Ahogyan Alekszandr Szolzsenyicin írta *A Gulag szigetvilág* című könyvében: „Csakhogy a jót és rosszat elválasztó vonal minden ember szívében belül húzódik. S ugyan ki semmisítené meg a tulajdon szívének egy darabját?” (Soproni András fordítása)³

Mindenki megküzd egy sárkánnyal valamikor az élete során, és van, aki többel is. Néha a démoni korszellem nagy gonoszságokat szül, amelyek milliók életét követelik. Az abortusz, a rasszizmus, a perverzió, a hamis vallás, az üldözés, a korrupció és a terrorizmus csak néhány a sárkányok közül, amelyekkel az én generációm küzd. De a valóságban a legtöbb sárkány, amellyel szembenézünk, nem rajtunk kívül létezik. A legtöbb minket fenyegető sárkányt mi magunk keltettük ki, tápláltuk és neveltük fel a saját szívében. A vágy, a büszkeség, a kapzsiság, az önzés minden formája, a gyűlölet, a felelősségvállalás megtagadása, az önfegyelem hiánya – ezek azok a fajta sárkányok, amelyek általában elpusztítanak minket. És valójában ezek a „kicsi” belső sárkányok azok, amelyek a korábban említett hatalmas külső sárkányokká válnak. Vegyük például az abortuszt – a népirtás sárkányát, amely több százmillió ártatlan emberéletet követelt.⁴ A lényege arra a döntésre vezethető vissza, hogy inkább a kényelem oltárán akartunk áldozni. Ez része egy olyan generáció korszellemének, amely nem becsüli az életet, és mindennél jobban becsüli az élvezeteket.

Vagy vegyünk például egy olyan igazi szörnyeteget, mint Adolf Hitler, aki ártatlan emberek millióit ölte meg, számtalan életet tett tönkre, és értelmetlen barbárságával megváltoztatta a világot. Soha nem kísértett még ilyen ocsmány, tűzokádó sárkány ezen a világon. Pedig egykor ő is csak egy ártatlan kisgyermek volt. Aztán valamikor felötlött benne egy olyan gondolat, amely elkezdte őt megváltoztatni. Talán egy sértés volt az, amely magával hozta a keserűség gyökerét. Talán hallott valakit ékesszólóan gyűlöletet terjeszteni. Bármilyen történet, gyilkos dühének volt

valami eredete. Ebből a magból csírázott ki az a gyűlölködő sárkány, amely feldúlta a világot és milliók életét követelte.

De ahogyan a náci rémálmod előidéző gonoszság is valakinek az elméjében kezdődött, ugyanúgy a bátor tettek is, amelyek legyőzték azt. Képzeld el, mi játszódott le azoknak a fiatal férfiaknak az elméjében, akik 1944. június 6-án, a D-napon megrohamozták a normandiai partot. Ahogy a kételtű szállítójárművek rámpái leereszkedtek a véráztatta homokra, a férfiak előre néztek, és nem láttak mást, csak vérontást. Testvéreik ezrei már halottak vagy sebesültek voltak a parton. Minden túlélési ösztönük és minden életigenlésük ellenére teljes erővel rohantak a veszélybe, hogy felvegyék a harcot a nagy gonosszal. A második világháborút általában egyetlen nagy háborúnak tekintik, de valójában milliányi háborút vívtak meg milliányi lélekben. A gonosz legyőzésére elszánt férfiak és nők milliányok a saját félelmük és gyávaságuk sárkányaival kellett megküzdeniük.

Térjünk vissza a kiindulási kérdésre. Hogyan ölheted meg a házi kedvencként tartott sárkányodat? Akár gyilkos emberevő kígyóvá nőtte ki magát, mint Tiny, akár még mindig csak egy kiscica méretű, ahogy Billy Bixbee sárkánya kezdte, hadd álljon itt néhány hasznos tanács, amely győzelmet hozhat neked a sárkányaid felett.

AKKOR KAPD EL, AMIKOR MÉG KICSI

A sárkányt nyilvánvalóan úgy lehet a legkönnyebben megölni, ha még a tojásban szétzúzod. Ha még a kifejlődése során meg tudod ölni, akkor soha nem kell megküzdened a szörnyeteggel – és bónuszként még néhány rántottát is élvezhetsz. A nagy dolgok kicsiben kezdődnek. A nagy függőségek egyszerű kíváncsiságból erednek. A nagy bűnök kis magvakból nőnek ki, ahogyan ezt korábban már megbeszéltük. Ha őszinte tudsz lenni magadhoz, gyakran rájössz, hogy mivel van dolgod. Ha rájössz, hogy egy születőben lévő szörnyeteget dédelgetsz, gyorsan öld meg!

Mindig is utáltam a hajvágást. Amikor hajat kell vágatnom, alig várom, hogy vége legyen. Nem szeretem a viszkető szőrszálakat, amelyek behullanak az ingembe. Természetemnél fogva introvertált vagyok, ami azt jelenti, hogy nem szeretem, ha negyven percig kell csevegnem. Semmi sem kellemes számomra a hajvágásban. De évekkkel ezelőtt elkezdtem egy szalonba járni, ahol a dolgok megváltoztak. Ebben a szalonban a hölgy, akihez beosztottak, nagyon vonzó volt. Érdekes volt vele beszélgetni, és úgy tűnt, nagyon érdeklődik irántam. Amikor levágta a hajam, az idő csak úgy repült. Körülbelül két hónapig jártam ebbe a szalonba, és minden alkalommal élveztem a fiatal hölgyvel való kapcsolattartást.

Annyi katasztrófa elkerülhető lett volna fájdalommentesen egyszerűen azáltal, ha valaki csak kíméletlenül kezeli az apró kísértéseket.

Egy nap arra ébredtem, hogy aznapra van beütemezve a hajvágásom. Egy kis izgatottságot éreztem magamban. Meglepett. Mindig is utáltam a hajvágást, de most már alig vártam. Hogy miért? Nyilvánvalóan izgatott voltam a gondolat miatt, hogy láthatom azt a vonzó fiatal nőt. Most meg kell említenem, hogy akkoriban már házas voltam, és már két vagy három gyerekem volt. Megijesztett az a tény, hogy alig vártam, hogy egy másik nővel időt tölthessek. Rájöttem, hogy mi történik. Valami kezdett növekedni. Még teljesen ártatlan ügy volt, de megborzongtam a gondolattól, hogy mi lehet ebből, ha ezen az úton haladok tovább.

Felhívtam a szalont, lemondtam az időpontot, és soha többé nem mentem vissza. Valószínűleg ebből a helyzetből soha nem lett volna semmi komoly. Ezzel teljes mértékben tisztában vagyok. Azt is jól tudom, hogy minden viszony visszavezethető egy kis ártatlan izgalmi fellángolásra. Annyi katasztrófa elkerülhető lett volna fájdalommentesen egyszerűen azáltal, ha valaki csak kíméletlenül kezeli az apró kísértéseket.

Biztos vagyok abban, hogy néhányan ezt nevetséges túlereagálásnak tartják. De emlékezzünk arra, hogy Jézus mit mondott nekünk a kísértésekkel szemben – ha a kezed árt neked, akkor vágd le. Ha a szemed árt neked, vágd ki (Mt 5:29-30). Őszinte voltam magamhoz. Tudom, hogy nem vagyok legyőzhetetlen. Felismertem a lappangó lehetőséget, hogy egy kis sárkánytojás kezdett el növekedni az életemben, ezért gyorsan és véglegesen elbántam vele. Ha azt hiszed, hogy túl vagy egy ilyen kísértésen, ne feledd, hogy nálad és nálam nagyobb férfiakat és nőket is tönkretett már a bűn. Az 1Korinthus 10:12 ezt mondja: „Ezért aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, nehogy elessen”. Azok, akik túlságosan nagyra tartják magukat és a kísértéssel szembeni védettségüket, kiteszik magukat a bukás kockázatának. Ezért mondta Pál: „ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint” (Róm 12:3).

NINCS IRGALOM, NEM EJTÜNK FOGLYOKAT

Azért tűrjük el a bűnt és a megalkuvást az életünkben, mert nem látjuk, hogy ezek a jelenségek milyen pusztító ellenségek. Nemrég olvastam az újságban egy lelkipásztorról, aki erkölcsi botrányba keveredett. Kénytelen volt lemondani gyülekezetének vezetéséről, és ezzel mindent elveszített – a családját, a szolgálatát, az állását és minden hitelességét. Az utolsó vasárnapján, amikor lelkészként a gyülekezete elé állt, könnyek között felolvasott egy nyilatkozatot arról, mennyire sajnálja, hogy csalódást okozott és cserbenhagyott mindenkit, beleértve azokat is,

akiket a legjobban szeretett. Ahogy olvastam az újságban leírt nyilatkozatát, azon tűnődtem, vajon hol született ez a sárkány, amely tönkretette az életét.

Az ilyesmi nem nő fel egyik napról a másikra. Gyakran sok évnyi etetésnek és kényeztetésnek az eredménye. Azon tűnődtem, hogyan reagált volna évekkal ezelőtt, amikor ez a bűn még gyerekcipőben járt, ha látta volna, hogy milyen szörnyeteggé válik, és hogyan teszi tönkre az életét. Képzeljük el, ha az első kéjes gondolat vagy futó fantázia után hirtelen látomása lett volna a jövőjéről, és tanúja lett volna annak, ahogyan könnyek és megbánás közepette olvassa fel azt a szívszorító beszédet. Úgy gondolom, hogy könnyörtelenül leszámolt volna azzal a kis bűnnel. Erőszakosan és brutálisan leszámolt volna vele.

Ez az oka annak, hogy Jézus olyan radikálisan fogalmazott: „Ha a kezed vagy lábad megbotránkoztat téged, vágd le, és vesd el magadtól: jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kezeddal vagy két lábaddal együtt vettetsz az örök tűzre. Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vágd ki, és vesd el magadtól: jobb neked, ha fél szemmel mégy be az életre, mint ha két szemeddel együtt vettetsz a gyehenna tűzére.” (Mt 18:8-9). Jézus azt próbálta kifejezni, hogy milyen brutálisnak kell lennie a bűnhöz való hozzáállásunknak. Ez nem valami mellékes kérdés. Nem jelentéktelen. A bűn tönkretetheti az életünket, mind ebben a világban, mind az örökkévalóságban. Nemcsak minket, hanem a körülöttünk élők életét is tönkretetheti. Ha megfelelő perspektívát kapnánk a bűnnel kapcsolatban, akkor azt hiszem, hogy könnyörtelenné és kíméletlenné válnánk a bűnnel szembeni türelmetlenségünkben.

Isten gyűlöli a bűnt, mert ő látja az egész folyamatot. Látja a kárt és a pusztítást, amit a bűn okoz az életünkben és a világban. Ha képesek vagyunk Isten perspektívájába kerülni az életünkben lévő kis sárkányokkal kapcsolatban, ha képesek vagyunk meglátni őket olyannak, amilyenek valójában – készülőfélben lévő tűzokádó szörnyetegek –, akkor kíméletlenek leszünk velük szemben, ahogyan Isten is az. Ha azon kapjuk magunkat, hogy elkényeztetjük a bűnöket vagy toleráljuk a megalkuvást a saját életünkben, akkor valami veszélyesen elromlott. Komolyan kell vennünk a bűnt.

ISMERD EL A LÉTEZÉSÉT

Mi van, ha a sárkányom már elszabadult? Mi van, ha már évek óta növekszik és kifejlett szörnyeteggé vált, három fejjel és saját irányítószámmal? Billy Bixbee számára a kulcs az volt, hogy beismerje a sárkány létezését. Minden alkalommal, amikor elismerte a sárkány létezését, az mindig egyre kisebb lett. Egyszerűen fogalmazva, ez egyszerűen a probléma beismerésének elve. Még a világi pszichológusok és az olyan tizenkét lépéses programok, mint az Anonim Alkoholisták is megkövetelik, hogy a segítséget kérő emberek elismerjék, hogy problémájuk van. Amíg nem lesznek őszinték a problémáikkal kapcsolatban, addig soha nem találják meg a megoldást.

Ez valójában bibliai alapelv. A Jakab 5:16 azt mondja: „Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Az igaz ember imája erőteljes és hatékony.” Miért kell megvallani egymásnak a bűneinket? Mert ha elszámoltathatóságban járunk, akkor képesek vagyunk segítséget és jóindulatot kapni a többi embertől. E nélkül az átláthatóság nélkül a bűneink a sötétben maradnak. Itt növekednek fel óriásivá a kis sárkányok. De amikor ezeket a szörnyetegeket kihozzuk a fényre, akkor pusztulásnak indulnak. Az 1János 1:7 ezt mondja: „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő a világosságban van, közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől”.

HASZNÁLD A TITKOS FEGYVEREDET

A világ különböző mitológiáiban a sárkányokat jellemzően úgy jellemzik, hogy a közönséges fegyverek számára áthatolhatatlanok. Gyakran különleges vagy akár mágikus fegyvert kellett használni a legyőzésükhöz. Szerencsére a keresztény ember számára Isten természetfeletti fegyvereket biztosított, amelyek még a legvadabb kígyót is képesek megölni. A következő fejezetben hadviselésünk hatalmas fegyvereiről fogunk beszélni, de ebben a fejezetben egy olyan hatalmas titkos fegyvert szeretnék átadni a kísértés ellen, amelyet a legtöbb keresztény a jelek szerint nem ért.

Az előző fejezetben a fegyelemnek a szellemi hadviselésben betöltött jelentőségét tárgyaltuk. A kikerülhetetlen valóság az, hogy a sárkányok, különösen a nagyok, nem hálnak meg önként vagy könnyen. A kísértéseknek ellen kell állni, és ehhez néha komoly harcra van szükség. Szentség és megszentelődés nélkül a keresztény hamarosan a kísértés kibogozhatatlan tekervényei közé kerül és megfullad. De talán felteszed a kérdést, hogy hogyan jutunk el az Istennek való alávetettségnek erre a magasztos helyére? Egyszerűen csak az a kérdés, hogy jobban próbálkozunk? Bonyolult, törvényező életszabályokat kell kidolgoznunk, mint a farizeusoknak? Csatlakozzunk egy zárdához vagy kolostorhoz? Hogyan válhatunk valójában szentté és Istennek odaszenteltté?

E nélkül az átláthatóság nélkül a bűneink a sötétben maradnak. Itt növekednek fel óriásivá a kis sárkányok. De amikor ezeket a szörnyetegeket kihozzuk a fényre, akkor pusztulásnak indulnak.

A szerzetesi életmód a harmadik és negyedik században alakult ki az egyházon belüli visszaélések elutasítása miatt. Egyes nagyon őszinte szerzetesek kivételesen szélsőséges módon megtagadták a testüket és odaszentelték magukat. Néhány szerzetes jégben fürdött, hogy elhárítsa a kísértést. Mások addig tartották az ujjukat egy gyertya lángja fölé, amíg néhányan szó szerint le nem égették az ujjukat! Egyesek köztudottan kasztrálták magukat, és gyakori volt az önsanyargatás gyakorlata is.

Egy Oszlopos Simeon nevű szerzetes harminchat éven át élt egy húsz méter magas oszlopon elhelyezett emelvényen, a nyakán vasgallérral.⁵ Egyik tanítványáról ismert, hogy hatvannyolc évet töltött egy hasonló oszlopon! Assisi Szent Ferencnek „Szegénység Úrnő” lett a felesége.⁶ Még azt az egyszerű élvezetet is megtagadta magától, hogy élvezze az ételt, amit evett. „Ritkán vagy alig evett főtt ételeket, de ha mégis, akkor hamuval szórta meg őket, vagy hideg vízzel fogta

vissza a fűszerek ízét.”⁷ Egy másik szerzetes, Szent Antal nyolcvanöt évig élt magányosan a sivatagban.⁸

Ez csak néhány példa arra, hogy egyesek milyen szélsőségekbe sodródtak, amikor megpróbálták magukat Istennek odaszentelni. De vajon valóban ezt várja tőlünk Isten? Ezt követeli meg a megszentelődés – hogy elszigeteljük magunkat az emberiség többi részétől, és egy torony tetején éljünk, vagy a testünket a teljes nyomorúságig és kétségbeesésig büntessük? Barátom, amikor Isten azt kéri tőlünk, hogy teljesen az övéi legyünk, hiszem, hogy valami másra gondol – valami csodálatosra, gyönyörűre, ami a beteljesedés élményét kínálja.

Az 5Mózes 6:5-ben Isten ezt parancsolta Izrael fiainak: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes elmédből, teljes lelkedből és teljes erődből [egész lényedből]”. Figyeljük meg, hogy Isten a szeretetre helyezi a hangsúlyt, mert tudja, hogy az igazi megszentelődés csak a szeretet következménye lehet. Önmagában ez a fajta szeretet olyan természetfeletti elégedettséget eredményez Istennel, amelyhez képest a bűn hamisított örömei elhalványulnak. Isten tudja, hogy a megszentelődés nem fog létrejönni öncsonkítás és törvénykező megkötözöttség eredményeként. A megszentelődés kulcsa a szeretet – és nem akármilyen szeretet, hanem olyan szenvedélyes szeretet, amely teljes egészében lánggra lobbantja szívet, a lelket, az elmét és az erőt.

Ahogy a menyasszony vágyakozik a vőlegénye után és az ő szeretetéért elkülönül mindenki mástól, úgy azok, akik igazán szeretik Krisztust, egyre erősebben elkötelezik magukat mellette. Isten tudta, hogy a radikális szeretet az egyetlen módja annak, hogy valóban elkülönüljünk és megszentelődjünk. Ezért van az, hogy amikor Jézust megkérdezték, mi a legnagyobb parancsolat, megismételte Isten parancsát: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből” (Mk 12:30).

Ez a parancs még ma is a judaizmus központi része, és a vallásos zsidók minden nap idézik a Sémá liturgia részeként, amely így kezdődik: „Halld, Izrael, az örök Istenünk, az Örökkévaló egy. Áldott legyen dicső uralmának neve örökkön-örökké. Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből.”⁹

Mégis van itt egy kis gond. Az Isten szeretetére vonatkozó parancs ellenére a hiteles szeretet nem olyasmi, amit igény szerint fel lehet idézni. A szeretet megvallások ismételtetésével sem hívható életre. Azt tudjuk szeretni, akihez kapcsolódhatunk és akivel azonosulhatunk, akit láthatunk, érezhetünk és ismerhetünk. Hogyan szerethetnénk valaha is igazán egy kozmikus, éteri, láthatatlan Lényt, aki annyira különbözik tőlünk, annyira megfoghatatlan, annyira érinthetetlen? A parancsot, hogy szeressük Istent teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel, valójában lehetetlen volt teljesíteni a legmélyebb értelemben – egészen addig, amíg Jézus el nem jött. Amikor megláttuk Jézust, beleszerettünk Istenbe. Hirtelen kapcsolatba tudtunk lépni vele. Amikor láttuk szeretettel teli szemeit, amikor láttuk a betegek iránti együttérzését, amikor hallottuk az irgalomról és megbocsátásról szóló szavait, amikor láttuk, hogy véresre verték, hogy egy római kereszten függött, hogy meghalt értünk, és ezt mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik”, akkor ennek a keresztre feszített szeretetnek a hatására valóban elkezdhattuk szeretni Istent teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel.

Nem egyszerűen azért szeretjük Istent, mert megparancsolta nekünk, hanem „azért szeretjük őt, mert ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:19). Charles Spurgeon 19. századi prédikátor ezt mondta: „Milyen nagy csoda, hogy az ilyenek, mint mi, egyáltalán eljuthatunk oda, hogy szeressük Jézust! Milyen csodálatos, hogy amikor mi felláztunk ellene, ő ilyen csodálatos szeretet megnyilvánulásával igyekezett minket visszahúzni. Nem! Soha egy szemernyi szeretet sem lehetett volna bennünk Isten iránt, ha nem vetette volna el bennünk az ő irántunk való szeretetének édes magvát.”¹⁰

Istennek minden joga megvan ahhoz, hogy követelje a szeretetünket és odaadásunkat, mert tudja, hogy ő az egyetlen, aki igazán kielégíthet minket. Úgy teremtett minket, hogy rajta kívül képtelenek vagyunk valódi beteljesedést találni. Az igazi megelégedettséget és örömet egyedül Krisztusban találjuk meg!

Basilea Schlink egyszer ezt írta:

Jézus csak akkor lehet az igazi szerelmünk, az első szerelmünk, ha az iránta való szeretetünk elsőbbséget élvez, és amikor választanunk kell Jézus vagy az emberek és bármi más között, akkor őt választjuk. Jézusnak minden joga megvan ahhoz, hogy ilyen igényt támasszon a szeretetünkre, mert nincs senki, aki hozzá hasonló lenne. Senki sem olyan dicsőséges, olyan fenséges és mégis olyan megnyerő, mint Jézus. Az ő szeretete olyan lenyűgöző, olyan gyengéd és bensőséges, olyan lángoló és erős, hogy egyetlen emberi szeretet sem hasonlítható hozzá. Senki sem szeret minket olyan hűségesen, senki sem szeret úgy, mintha mi lennénk az egyetlenek. Senki sem olyan gondoskodó. Senki sem áll olyan kizárólagosan rendelkezésünkre, mint Jézus. Jézus tudja, hogy mit tud adni a szeretetével. Ő tudja, hogy milyen mélyen boldoggá tud tenni egy embert. Ezért van joga, ezerszer inkább, mint bármelyik vőlegénynek a földön, ezt mondani: „Adj nekem mindent – a teljes szeretetedet. Tégy engem első szerelmeddé, amelyért minden mást hátrahagynál, ahogyan egy földi menyasszony is lemondana otthonáról és szülőföldjéről, sőt minden vágyáról.”¹¹

És gondoljunk csak Thomas Doolittle 17. századi lelkész szavaira: „Ha Krisztusé a mi szeretetünk – akkor övé mindenünk. Krisztus soha nem kapja meg tőlünk mindenünket – amíg nem kapja meg a szeretetünket. A szeretet semmit sem tart vissza Krisztustól, ha őszintén rá van hangolódva. Akkor övé lesz az időnk, övé lesz a szolgálatunk, övé lesz minden képességünk, ajándékunk és kitüntetett figyelmünk! Igen, akkor az övé lesz minden tulajdonunk, a szabadságunk és az életünk is, amikor kéri.”¹²

HOGYAN LEHETÜNK SZENTEK

Amikor az ember eljut arra a pontra, hogy a Krisztus iránti szeretete felülmúlja minden más iránti vágyát, akkor már csak Isten jelenléte elégíti ki, és csak Isten akaratában tud gyönyörködni. A megelégedettségnek ezen a helyén születik meg az igazi megszentelődés. Ha az ember vágyai Krisztusban kielégülnek, többé nem kívánja a bűn keserű ízét. E nélkül az isteni beteljesedés nélkül azonban vég nélkül keresi a kielégülést, amelyre a bűn örömei átmeneti, de vonzó megoldást nyújtanak.

Észrevetted már, hogy az ételek sokkal jobban ízlenek, ha éhes vagy? De miután ettél és jóllakott vagy, akár el is sétálhatsz a finomságokkal teli büfé mellett, és a legcsekélyebb vágyad sem lesz utánuk. A Példabeszédek 27:7 ezt így mondja: „Az, aki jóllakott, a lépes mézet is eltapossa, de az éhes embernek még a keserű is édes”.

Talán hallottad már azt a közhelyet, hogy úgy lettünk teremtve, hogy egy Isten alakú lyuk van bennünk, amelyet csak ő tud betölteni. Szent Ágoston ezt így fogalmazta meg: „Te magadnak teremtettél minket, és a szívünk nyugtalan, amíg meg nem pihen benned”.¹³ De ha ezt az éhséget nem elégíti ki Isten, akkor még a bűn keserű íze is étvágygerjesztővé válik. Ha valaki úgy igyekszik szentnek lenni, hogy kétségbeesetten próbálja elkerülni a világi élvezetek büfét, anélkül hogy lelkét Istenben kielégítette volna, akkor ez az ember éhes marad, és a bűn kísértése egyre nagyobb lesz, és egyre nagyobb hatalmat nyer fölötte Szeretet nélkül hiába élz

hatvannyolc évig egy oszlop tetején, hogy elkerüld a kísértést. De ha betelsz Istennel, a bűn elveszíti vonzerejét. Ha megelégszel Isten jelenlétének végső gyönyörével, akkor semmi másra nem akarsz majd az idődet pazarolni.

Istennel minden joga megvan ahhoz, hogy követelje a szeretetünket és odaadásunkat, mert tudja, hogy ő az egyetlen, aki igazán kielégíthet minket.

A szentség nem valamiféle nyomorúságos fegyelem, hanem ez a végső gyönyör felfedezésének természetes következménye! A zsoltáros ezt mondta: „Bőségesen megelégednek hádad teljességével, és te adsz nekik inni gyönyöröd folyójából” (Zsolt 36:8). Isten nem az élvezetek ellen van – sőt, olyan élvezetekkel akar megelégtetni minket, amilyeneket még soha nem tapasztaltunk meg. A Zsoltárok 16:11 szerint: „A te jelenlétedben öröm teljessége van, a te jobboldon örökké tartó örömök vannak”. Aki megtalálta a teljes kielégülést, annak nem kell máshol keresnie a beteljesülést, és többé hiába is próbálna bárki vagy bármi odaülni szívének trónjára, mert tudja, hogy senki más nem hasonlítható Krisztushoz. Látod ezt? Így válik valaki megszentelté, elválasztottá és szentté – nem önostorozás, csonkítás és vezeklés által, hanem egyedül a Krisztusban való teljes megelégedettség által!

Vegyünk például egy kiváló zongoraművészt, aki életének hosszú éveit töltötte azzal, hogy finomítsa és csiszolja rendkívüli képességeit. Hányszor tagadta meg magától azokat az örömeket, amelyeket társai élveztek? Gyermekkorában, amíg a barátai kint fociztak, ő a zongoránál ült. Míg ők videojátékokkal játszottak, ő unalmas skálákat gyakorolt, és többször elpróbálta ugyanazt a darabot. Miért volt hajlandó megfosztani magát attól, amit mások élveztek? Vajon arra kellett-e törekednie, hogy elkerülje a focit és a videojátékokat? Nem! A motivációja egy nagyobb vágyból fakadt, és az energiája ennek a nagyobb váagnak a megvalósítására irányult. Sokkal nagyobb élvezetre vágyott, mint amit a homokozóban vagy a televízió előtt kínáltak neki. Talán a tömeg tapsára és a rivaldafény melegségére vágyott, vagy egyszerűen csak szerette a zenét, és lelkének szabadságát találta meg benne. Bármi is volt a motivációja, egy dolog biztos: lemondott kisebb szórakozásokról egy nagyobb élvezet kedvéért.

AZ INTIMITÁS ÁPOLÁSA

Hiszem, hogy ha imádkozva ápoljuk az Istennel való bensőséges életet, élvezzük az ő jelenlétét, és hallgatunk az ő hangjára, akkor mindig meg fogja mutatni, hol vannak azok a bizonyos sárkánytojások az életünkben. Elképzelhetetlennek tartom, hogy egy Istennel bensőséges kapcsolatban álló és az ő sugallatainak engedelmessé ember végül egy sárkányt tápláljon és

neveljen fel, miközben Atyja csak nézi és nem szól semmit. Ez soha nem fog megtörténni. Azok a keresztények, akik sárkányokat nevelnek, két okból teszik ezt:

1. Nem töltenek időt Jézussal. Nincs bensőséges kapcsolatuk az Úrral, és nem hallják az ő hangját. Isten sok mindent szeretne mondani nekünk, ha végre időt szánánk arra, hogy meghallgassuk.
2. Nem engedelmeskednek. Fontos meghallani Isten hangját, de ez nem elég: engedelmeskedni is kell neki.

Talán azért olvasod ezt a könyvet, mert azt reméled, hogy megtudod a démonok elűzésének titkát. A legtöbb keresztény sokkal hatékonyabb lenne a szellemi harcban, ha egyszerűen megtanulná jobban szeretni Jézust – a lábainál ülve, az ő jelenlétéből iszogatva. Ha megtanulsz bízni benne és szeretetből engedelmeskedni, az még a szellemi hadviselés legpontosabban megfogalmazott imáinál is erőteljesebb lesz. A következő fejezetben az imádságról fogok egy kicsit beszélni, és megmutatom, hogyan ápolhatod ezáltal az Istennel való bensőséges kapcsolatot. Semmitől sem fél jobban a Sátán, mint a Krisztussal való bensőséges kapcsolatotól. Minden szellemi fegyelem és közbenjáró ima közepette se feledkezz meg a legfontosabbról: csak tölts időt vele. Jó eséllyel sok harc, amivel már régóta küszködsz, automatikusan veszít jelentőségéből és erejéből, amint bensőséges kapcsolatba kerülsz Jézussal.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Mi a titkos fegyverünk a kísértés ellen?
- Honnan tudjuk, hogy Isten azt akarja, hogy élvezzük őt?
- Miből tudod megállapítani, hogy mélyen meg vagy-e elégedve Istenben?
- Ha valaki nem élvezi Istent, nem tölt időt az ő jelenlétében, és nem találja meg benne az elégedettséget, mit javasolnál neki, mit tegyen?

9. FEJEZET

HADVISELÉSÜNK FEGYVEREI

A mindenhatóság ügynökei vagyunk. Ez azt jelenti, hogy korlátlan hatalom áll rendelkezésünkre. Azt is jelenti, hogy Isten Királyságában nem nagy emberek tevékenykednek. Inkább egy nagy Isten munkálkodik az emberekben, akiknek gyermeki hitük van.

-REINHARD BONNKE: MÉG NAGYOBB

A Szent Szellem nem csak azért jön, hogy segítsen nekünk nyelveken szólni, vagy hogy a földre essünk. Nem azért jön hozzánk, hogy a Szellemben táncoljunk vagy sírjunk. Ő Isten hatalmának élő megnyilvánulása az életünkben, és felken minket jó cselekedetek végrehajtására, hogy meggyógyítsuk azokat, akik az ördög hatalma alatt vannak, és hirdessük Jézus Krisztus evangéliumát. Ez az ő célja.

-CARLOS ANNACONDIA: FIGYELJ RÁM, SÁTÁN!

Ebben a könyvben sok időt töltöttünk azzal, hogy a szellemi hadviselést belső szempontból – a bennünk zajló háború szemszögéből – vizsgáltuk. Ez a megközelítés szándékos. A belső háború az, amelyet a legtöbben elhanyagolnak, és ez az, ahol a legtöbb ember elbukik. Ha a szívedben vesztes vagy, akkor soha nem lesz hatalmad a külső világ felett. Ha egyszer helyes gondolkodásmódra térítetted az elmédet, alávetetted magad Istennek és magadra öltötted az ő fegyverzetét, akkor itt az ideje, hogy a világ minden szegletébe elvidd az ő országát. Ez a mi hivatásunk és célunk, amint azt az 5. fejezetben tárgyaltuk.

A 2Korinthus 10:4 ezt az erőteljes zárójeles kijelentést tartalmazza: „Mert a mi hadviselésünk fegyverei nem testi fegyverek, hanem erők Isten által erősségek lerombolására”. Mik ezek a fegyverek? Talán azonnal az Efézus 6-ban szereplő fegyverzetre gondolsz, amelyről már beszéltünk. De ne feledd, ez a lista csak egyetlen támadó fegyvert tartalmaz: a Szellem kardját, ami az Isten Igéje. A többi felszerelés szigorúan védekező jellegű (azaz nem fegyverként szerepelnek). Pedig Pál azt mondja, hogy hatalmas szellemi *fegyvereink* vannak (többes számban) a hadviselésre és erődítmények lerombolására.

A kérdés továbbra is az, hogy melyek ezek a fegyverek? Először is, ahogy a 6. fejezetben érveltem, fontos szem előtt tartani, hogy Pál tanítását, amelyet Isten fegyverzetéről mond, nem szabad túlságosan szigorúan értelmezni. Pál metaforája nagyon erősen emlékeztet az Ézsaiás 59:15-18-ban szereplő isteni fegyverzetre. A gonoszság és az igazságtalanság elleni harcra való készenlétet jelzi. Számunkra is azt jelzi, hogy a szellemi fegyverzet magunkra öltése arra utal, hogy „hadiösvényre léptünk” a gonosz ellen. De nyilvánvaló, hogy az Efézus 6-ban felsoroltakon túl is sok erőteljes fegyver áll a hívők rendelkezésére az arzenálunkban.

A Biblia nem mindig használja a katonai metaforát, de a Szentírásban felsorolt erények és ajándékok közül sok mégis hatalmas fegyvernek minősül ebben a háborúban. A Galáciai levél 5. fejezetében például a gyümölcsöt metaforaként használják arra, hogy a Szent Szellem milyen erényeket hoz elő az életünkben. Bár a természetben a gyümölcs fegyverraktárnak nem igazán megfelelő, de amikor a szellemi hadviselésről van szó, az ördög kevés dologtól fél jobban, mint egy „gyümölcstermő művelettől”. Ezek az erények erős fegyverek a sötétség ellen. Ne feledjük, hogy minden, ami ellentmond a démoni gondolkodásnak, közvetlen fenyegetést jelent a Sátán sötét birodalmára nézve. Ez azt jelenti, hogy bármikor, amikor a krisztusi gondolkodásmódot és életmódot magasztaljuk, háborút vívunk. Ez azt jelenti, hogy a Szellem minden gyümölcse hatalmas fegyver: szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, szívesség, jóság, hit, szelídség és önuralom. Valójában túl sok fegyvere van a hadviselésünknek ahhoz, hogy mindet egy fejezetben tárgyaljuk. De szeretnék három hihetetlenül erős eszköztől beszélni, amelyet Isten adott nekünk, és amelyek rendkívüli módon „hatalmasak Isten által erősségek lerombolására”. És ne feledjétek, hogy most a világban, nem egyszerűen önmagunkban folytatott szellemi hadviselésre összpontosítok. Ezt leszögezve, ezek a fegyverek ugyanúgy működnek a személyes, belső csatáinkban, mint a külső világban.

Az evangélium hirdetése a szellemi hadviselés lándzsahegye.

A LÁNDZSA HEGYE

Az egyik kérdés, amely egyesek számára zavaró lehet, a következő: ha halála és feltámadása által Jézus már győzelmet aratott a bűn, a halál, a pokol és a sír felett, akkor miért kell még mindig harcolnunk? Ha a háborút az egyik fél megnyeri, akkor általában abbamaradnak a harcok. Ezzel elérkeztünk az egyik legizgalmasabb felismeréshez. A háborút, amelyet Jézus a szellemi világban megnyert, most a földön ki kell hirdetni és érvényre kell juttatni. Ez a mi feladatunk Isten fiaiként és lányaiként. Emlékeztek, hogy korábban beszéltünk erről mint az emberi élet értelméről és megváltásunk konkrét céljáról. Isten segítőinek lettünk teremtve, ahogyan Éva is segítőnek, vagy hozzáillő segítőnek lett teremtve Ádám számára. Fizikai testtel és szellemmel lettünk megteremtve, hogy egyszerre megérinthessük az egyik kezünkkel a mennyet, a másikkal pedig a

Földet. Nem olyanok vagyunk, mint az angyalok, akiknek szellemi testük van (hasonlóan ahhoz, amelyet mi is kapunk majd a feltámasztás után; lásd Mt 22:30). Nekünk fizikai részecskékből, a föld porából készült testünk van. A Szellem azonban, aki feltámasztotta Krisztust a halálból, Isten gyermekeiben lakozik, akik az ő földi templomát alkotják. Nem csoda tehát, hogy Ádámnak hatalmat adott a Föld felett. Mi vagyunk az isteni mindenhatóság ideális földi eszközei. Ahogyan az angyalok (szellemi lények) hatalmat kaptak a levegőégben, vagyis a szellemi világokban, úgy az emberek (szellemi és fizikai lények) is hatalmat kaptak a Földön, vagyis a fizikai világban. Mi azt a feladatot kaptuk, hogy a Krisztus által a kereszten kivívott győzelmet a mi felelősségünk területén – vagyis a Földön – megvalósítsuk. Ezért mondta Jézus: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16:15).

Figyeljük meg Jézus utolsó utasítását: vigyük el az ő győzelmét a világ minden szegletébe. De azt is pontosan megmondja, hogyan kell ezt megtenni. Ez az evangélium hirdetése által történik – ez a láncza hegye a szellemi hadviselésben. Sok ember számára a *prédikálás* valamiféle vallásos kifejezés. Ez olyasvalami, amit fehér galléros vagy díszes miseruhás emberek csinálnak vasárnap délelőttöként egyházi épületekben. De a Márk 16:15-ben (és az evangéliumokban még harmincegy alkalommal) a *prédikál* szót a görög *kēryssō* fejezi ki. A szó jelentése „hírnökként hirdetni; hivatalos, nyilvános, hangos bejelentést tenni”.¹ Fennhangon elmondott nyilvános bejelentésre utal, amelyet Jézus a Lukács 12:3-ban szembeállít a csendes magánbeszélgetéssel: „Amit fülbe sűgva mondatok zárt ajtók mögött, azt hirdessétek [*kēryssō*] a háztetőkön”. Az evangélium hirdetésére használt másik szó az *euangelizō*, aminek jelentése „jó hírt hirdetni”.² Ezt a szót akkor használták, amikor egy hivatalos hírnök valami fontosat jelentett be, például egy csatában aratott győzelmet, az ellenségtől való megszabadulást vagy egy király trónra lépését.³ Az ókorban, amikor egy nemzet csatát nyert, hivatalos hírnökök jelentették be a győzelmet a városoknak. Ezek a szavak ilyen képet hordoznak – a győzelem vagy az ellenségtől való megszabadulás nyilvános, örömteli bejelentését.

JÚNIUS TIZEDIKE

Az egyik kevésbé ismert amerikai ünnep a június tizenkilencedike. Ilyenkor a rabszolgaság Texas államban történő eltörlésének 1865. június 19-i kihirdetését ünneplik. Az persze közsímbertebb, hogy az amerikai polgárháború biztosította az összes rabszolga szabadságát. Az emancipációs kiáltványt 1862. szeptember 22-én írták alá, és 1863. január 1-jén lépett hatályba. De a hírek akkoriban lassan terjedtek. Nem volt rádió, televízió vagy internet. Sok esetben a híreket személyesen kellett a címzettekhez eljuttatni.

Az utolsó állam, ahova hivatalosan is eljutott a hír, Texas volt, ahol a becslések szerint 250 000 rabszolga élt. Törvényesen szabadok voltak, mégis rabszolgasorban éltek. De több mint két és fél évvel azután, hogy az emancipációs kiáltvány hatályba lépett, Gordon Granger vezérőrnagy közel kétezer katona élén megérkezett Galvestonba. A szövetségi kormány Texas elfoglalására küldte őket. 1865. június 19-én Granger tábornok kiállt a galvestoni Ashton Villa erkélyére, és felolvasta a 3. számú általános parancsot, amely kihirdette az összes rabszolga felszabadítását.⁴

Ez egy gyönyörű kép arról, hogy mit jelent hirdetni vagy közhírré tenni – *kēryssō* vagy *euangelizō* – az evangéliumot. Az a küldetésünk, hogy szabadságot hirdessünk mindazoknak, akik a bűn és a Sátán rabszolgái. Valójában maga Jézus is ezt tette földi szolgálata során. Felolvasta és saját magára alkalmazta ezeket a szavakat Ézsaiás könyvéből:

Az Úr Szelleme van rajtam, mert felkent engem, hogy jó hírt (*euangelizō*) hirdessek a szegényeknek. Elküldött engem, hogy hirdessem (*kēryssō*) a foglyok szabadságát és a vakok

szemének megnyílását, hogy felszabadítsam az elnyomottakat, hogy hirdessem (*kēryssō*) az Úr kegyelmének esztendejét.

-Lukács 4:18-19

Gyakran volt szerencsém az evangéliumot hirdetni az embereknek, és ritka alkalmak során olyan helyeken is, ahol még soha nem hallották az evangéliumot. Elképesztő belegondolni, hogy a Jézus kereszthalála óta eltelt kétezer év alatt még soha senki nem szállt szembe az ezeket a helyeket uraló démoni szellemekkel. Az idők kezdete óta kihívás nélkül uralkodtak. Az emberek a félelem és a sötétség rabszolgáiként soha nem hallották, hogy valaki már megszerezte nekik a győzelmet. Soha nem hallottak arról, hogy szabadok lehetnek. Amikor megérkezem a helyszínre, tudatában vagyok annak, hogy nem egyszerűen azért vagyok ott, hogy a Bibliát tanítsam vagy az embereket egy másik vallásra térítsem. Hírnökként vagyok ott, aki hirdeti a győzelmet, amelyet Jézus a kereszten megszerzett, és minden hallgatónak, embernek és démonnak egyaránt hirdeti, hogy a sátáni rendszer már vereséget szenvedett. A háború kimenetele már eldőlt. A szabadságuk árát a saját vérével fizette meg, és Jézus az Úr!

Ha ez nem szellemi hadviselés, akkor nem tudom, mi az. Erre gondolok, amikor azt mondom, hogy a győzelem pozíciójából harcolunk. Elvisszük a Sátán vereségének hírért az egész világra. Amint hirdetjük az evangéliumot, a mennyek hatalma felhasználja ezt az igehirdetést, megerősíti az ígét, és szabaddá teszi a foglyokat.

A könyv első fejezetében bemutatam valamennyit abból, amit a Biblia az angyalokról és a démonokról, valamint szerepükről és joghatóságukról mond. Be kell azonban vallanom, hogy bár sok érdekes nyom segít egy némileg összefüggő képet megfesteni, sok mindent még mindig nem tudunk vagy nem értünk. Nyilvánvalóan Isten nem tartotta fontosnak, hogy minden részletet ismerjünk a szellemvilág működéséről, különben többet mondott volna nekünk. Úgy látom, hogy Isten elegendő információt adott nekünk ahhoz, hogy bízzunk benne és engedelmessédjünk neki. Ezen túlmenően nem szükséges túl sokat spekulálnunk. A hitnek az a készség is része, hogy együtt éljünk a Szentírás sok titkával, miközben kérdés nélkül engedelmessédjünk neki.

Az ApCsel 1-ben, miután Jézus feltámadt a halálból és negyven napon keresztül megjelent a tanítványainak, a tanítványok megkérdezték Jézust, hogy „visszaállítja-e az országot Izraelnek” (6. v.). A fizikai királyságnak az ő életükben történő helyreállításáról kérdeztek. Jézus így válaszolt: „Nem tartoznak rátok azok az idők vagy időpontok, amelyeket az Atya a saját hatalmával állapított meg. De erőt fogtok kapni, amikor a Szent Szellem leszáll rátok; és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamáriában, és a föld végső határáig” (7-8. v.). Más szóval Jézus azt mondta nekik, hogy semmi közük sincs azokhoz az időkhöz és időpontokhoz, amelyek Atya kizárólagos hatalma alá vannak rendelve. Jézus nem mondta el nekik azt, amit nem kellett tudniuk. Ehelyett azt mondta nekik, hogy összpontosítsanak a felelősségükre – kapják meg a Szent Szellem erejét, és vigyék el az evangéliumot a föld végső határáig. Úgy gondolom, hogy ugyanez az elv érvényes a szellemi hadviselésre is. Sok mindent nem tudunk, mert nem tartozik ránk. A mi dolgunk az, hogy erővel hirdessük az evangéliumot.

Ismerek néhány hívőt, akik rögeszmésen foglalkoznak a szellemvilággal. Valahányszor beszélek velük, mindig elmondják, hogy mi történik a fejedelemségekkel a régiójuk felett, és hogy hogyan küzdenek ellenük ezzel az imaalkalommal, azzal az imasétával, a szellemi világ feltérképezésével és így tovább. Úgy gondolom, hogy ha mindezek nagy része nem kapcsolódik össze az evangelizálással, akkor buta babonássá válhatnak. Nem azt mondom, hogy a fejedelemségek nem léteznek. Éppen ellenkezőleg, a Szentírás egyértelműen kijelenti, hogy léteznek, és mi harcolunk ellenük. De nem biztos, hogy nagyon sokat tudunk arról, hogy mit csinálnak és hogyan működnek, és azt hiszem, ez azért van, mert ez nem igazán a mi dolgunk.

Ahelyett, hogy belemerülnénk valamibe, ami végül nem több mint feltételezés és fantázia, inkább vívjuk meg azt a harcot, amire elhívást kaptunk – hirdessük az evangéliumot, gyógyítsuk a betegeket, támasszuk fel a halottakat, és üzzük ki a démonokat (Mt 10:8).

Eleget láttam már a hirdetett evangélium epikus hatásait ahhoz, hogy tudjam, a Sátán uralma reszket ennek a gondolatától is. Láttam embereket – nemcsak tömeggyűléseken, hanem éttermekben, benzinkutakon és élelmiszerboltokban is -, akiken a Szent Szellem erőt vett, akik újjászülettek, megszabadultak a démonoktól és csodálatos módon meggyógyultak. Ezek a valódi eredmények. Tudjuk, hogy az evangélium működik. Amikor szellemi hadviselést folytatunk anélkül, hogy az evangélium hirdetését elvinnénk a saját világunkba, tetteinkkel (vagy azok hiányával) azt jelezzük, hogy valami hatalmasabbat tudunk tenni, mint amit Krisztus már megtett. Szeretem az imát és a közbenjárást, de evangelizáció nélkül korlátozott lesz annak hatékonysága. Másrészt, ha az imát és a közbenjárást összekapcsoljuk az evangelizálással, akkor egy olyan dinamikus robbanást kapunk, amely képes megváltoztatni egész városokat és régiókat!

DÜNAMISZ

A korábban említett június tizenkilencedikei történet egyik érdekes részlete, hogy nem akármilyen hírnök adta ki a 3. számú általános parancsot, hanem egy tábornok, egy hivatásos katona. És nem volt egyedül. Csaknem kétezer katona kísérte, mert a szövetségi kormány tudta, hogy a rabszolgák tulajdonosai nem fogják feltétlenül örömmel fogadni az utasítást, hogy engedjék el őket. Bár a háborút megnyerték, és az Emancipációs Kiáltvány már érvényben volt, készen kellett állniuk arra, hogy szükség esetén erővel is érvényt szerezzenek neki. Texas nem volt csatatérállam, mégis vonatkozott rá az Emancipációs Kiáltvány. Granger tábornok helyi szintre vitte a csatát, ahol a rabszolgaságban élőket ténylegesen felszabadították. Így vált a felszabadítás a jogi valóságból fizikai valósággá. Azok a katonák, akik Granger tábornok mögött álltak, azért voltak ott, hogy ezt a felszabadítást biztosítsák, szükség esetén akár erőszakkal is.

Amikor elvisszük az evangéliumot a világba, ugyanabban a helyzetben vagyunk, mint Granger tábornok. Nemcsak azért vagyunk ott, hogy hirdessük Krisztus kereszten kivívott győzelmét, hanem azért is, hogy azt helyi szinten érvényre juttassuk. Jézus azt mondta, hogy az erőszakosok erőszakkal foglalják el az országot, és ezzel az evangélium előrehaladását érzékeltette (Mt 11:12). Ehhez nemcsak szavakra, hanem erőre is szükség van. Pál apostol ezt mondta: „Üzenetem átadása és igehirdetésem nem bölcs és meggyőző szavakkal történt, hanem a Szellem erejének megmutatásával” (1Kor 2:4). Máshol ezt mondja: „Mert az Isten országa nem beszéd, hanem erő kérdése” (4:20). Az *erő* kifejezésére mindkét helyen a *dünamisz* szót használja. A szó jelentése: „hatalom, erő, uralom, fennhatóság, felsőbbtség vagy képesség”.⁵ Különösen a csodatevő hatalomra utalva használják.⁶ Most olyan erőről beszélünk, amely az evangélium hirdetését kíséri, és természetfeletti eredményeket, sőt csodákat hoz magával! Honnan kapjuk ezt az erőt?

Térjünk vissza az Apostolok Cselekedetei 1:8-hoz. Jézus ezt mondta: „De erőt [*dünamisz*] kaptok, amikor a Szent Szellem leszáll rátok; és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, és a föld végső határáig”. Jézus megígérte nekik, hogy erőt kapnak majd az evangélium terjesztésére, amikor a Szent Szellem kiárad rájuk. Ennek az ígéretnek a beteljesedése néhány nappal később, pünkösd napján történt meg. Erről a kiáradásról az Apostolok Cselekedetei 2. fejezetében olvashatunk. Az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv további részében újra és újra olvashatunk arról, hogy az ősegyház tagjai hogyan kapták meg ezt a drága ajándékot.

Sok vita folyik arról, hogy a Szent Szellemben való megkeresztelkedés micsoda, vagy ez mit jelent. Az emberek vitatkoznak arról, hogy erre mikor kerül sor, hogy az üdvösség elnyerése után

következik-e be, hogy bizonyítékkal jár-e, és hogy melyek lehetnek ezek a bizonyítékok. Erről a témáról már máshol is írtam mélyebben, de a mi céljainkhoz ebben a fejezetben csak a következőket tartom fontosnak. Jézus azt mondta, hogy ezt a kiíradást erő (*dünamisz*) fogja kísérni. Sok keresztény ezt az erőt olyasmire redukálta, amivel minden hívő rendelkezik, akár tud róla, akár nem. Gondolkodásukban ez inkább egy elméleti erő, nem valami tényleges vagy kézzelfogható jelenség. Nem befolyásolja az életüket semmiben, kizárólag a leginkább félreérthető módokon. Azoknak, akik ezt így látják, két dologra szeretnék rámutatni.

Először is, az Apostolok Cselekedeteiben nincs példa arra, hogy bárki is úgy kapta volna meg a Szent Szellem kiíradását, hogy nem tudott róla. Lehet vitatkozni azon, hogy milyen jelek vagy ajándékok utalhatnak a Szent Szellemben való megkeresztelkedésre, de nem lehet tagadni, hogy minden esetben tudatos élményként élték meg a Szent Szellem kiíradását.

Másodszor, ezeket a Szentszellem-élményeket mindig kísérte valamilyen hatalomra utaló jel. Egyes esetekben nyelveken szóltak, prófétáltak, bátorságot kaptak stb. De minden esetben nyilvánvaló volt az erő.

Anélkül, hogy hosszas és részletes tanításba bocsátkoznék arról, hogy mi a Szent Szellemben való megkeresztelkedés, egyszerűen azt mondanám, hogy minden kereszténynek szüksége van az erővel való felruházás megtapasztalására az életében. Ennek olyasvalaminek kell lennie, aminek tudatában van, nem lehet csupán egy elméleti és teológiai igazság. Ez a hatalom szükséges ahhoz, hogy Istent szolgáljuk és érte éljünk. Ez a mi hadviselésünk elvitathatatlan hatalmas fegyvere. Ez egyben örökségünk is Isten gyermekeiként.

HATÉKONY IMA

Talán furcsának találod, hogy egy olyan könyvben, amely a szellemi hadviselésről szól, ilyen sokáig vártam az ima kérdésének megtárgyalásával. És talán az is meglepő lehet, hogy ebben a fejezetben milyen kevés helyet szentelek ennek a témának. A szellemi hadviselésről szóló tanítások többsége elsősorban az imádságról szól, és soha nem szeretném lekicsinyelni annak fontosságát. Valójában egy egész könyvet írtam az imádságról – különösen a közbenjárásról – azok számára, akik mélyebben el akarnak mélyedni ebben a témában.⁷ Másrészt, akár észrevetted, akár nem, e könyv elejétől kezdve a hatékony imádság alapjait építjük. Beszéltünk a sátáni stratégiáról, amelynek az a célja, hogy összhangba hozza az emberiséget egy démoni gondolkodásmóddal. Ez aztán gonosz vágyakban nyilvánul meg, amelyek kísértést, bűnt és halált hoznak. Ha az emberek ennek a gondolkodásmódnak a hatása alatt imádkoznak, akkor az imáik nem lesznek hatékonyak. János ezt mondja: „Ez az a bizalom, amellyel Istenhez járulhatunk: ha bármit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket” (1Jn 5:14). Figyeljük meg, hogy az Isten akaratához való igazodás bizalmat hoz az imádságban, hogy Isten meghallgatja. Ezzel szemben Dávid ezt mondja: „Ha gonoszságot tartok a szívemben, az Úr nem hallgat meg engem” (Zsolt 66:18). Érted? Ha a szív a gonoszsághoz igazodik, az ég olyan kemény fölöttünk, akár az érc.

Lehetsz a legszenvedélyesebb imaharcos – kiálthatsz Istenhez, kijelenthetsz és elrendelhetsz, köthetsz és elengedhetsz, megdorgálhatsz, megnevezhetsz, követelhetsz és előhívhatsz –, de ha a szíved a Sátán céljaira van ráhangolva, akkor csak a lélegzetedet vesztegeted. Isten figyelmen kívül hagy, a Sátán pedig kinevet téged. Nem tudsz parancsolni a Sátánnak, ha egyetértesz vele. Másrészt, ha a szíved Istennel van összehangolva és aláveted magad az ő akaratának, egyetlen forró könnycsepp elég lehet ahhoz, hogy az imában megtörd az ördög gerincét.

Ezért mondja Jakab, hogy „az igaz ember buzgó imádsága igen hatékony” (Jak 5:16). Figyeljük meg, hogy az *igaz* ember imájára utal. Mérlegeljük az *igaz* szó bibliai meghatározását: „Arra használják, akinek gondolkodásmódja, érzései és cselekedetei teljes mértékben

megfelelnek Isten akaratának, és ezért nem szorul kiigazításra sem a szívében, sem az életében”.⁸ És ha megkérdőjeleznéd, hogy Jakab ezt komolyan gondolta-e, vedd figyelembe, hogy az említett vers első része azt mondja, hogy meg kell vallanunk egymásnak a bűneinket, és meg kell gyógyulnunk. Olvasd el a teljes verset: Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Az igaz ember buzgó imádsága igen hatékony”. A megfelelő összehangolódás megelőzi a hatékony imát.

Ezt világosan látjuk a szellemi hadviselés egyik legnevezetesebb imádságában, amely a Szentírásban szerepel. A Dániel 10-ben azt látjuk, hogy Dániel böjtölt és imádkozott, hogy kinyilatkoztatást kapjon. A Tigris folyó partján állt, amikor gyönyörű és hatalmas hírnök angyal érkezett hozzá az imáira adott válasszal. Dániel ekkor már huszonegy napja böjtölt és imádkozott, de a hírnök közölte Dániellel, hogy azonnal elküldték a válasszal. Útközben azonban a hírnököt megállította és feltartóztatta egy hatalmas démon, akit Perzsia fejedelmeként azonosított. Mihály arkangyal a segítségére sietett, és leküzdötte a démoni ellenállást.

Szeretném felhívni a figyelmet arra, ahogyan az angyal Dániel imáját leírta. Ezt mondta: „Attól a naptól fogva, hogy értelmet akartál nyerni és megalázkodtál Istened előtt, meghallgatást nyertek szavaid, és én az ezekre adott válaszként jöttem” (Dán 10:12). Figyeljük meg, hogy az angyal nem nyilatkozik konkrétan Dániel imájának tartalmáról vagy arról, hogy milyen hangosan imádkozta azokat. Inkább azt kommentálja, hogy Dániel szíve és elméje milyen hozzáállást tanúsított Isten előtt. Minden figyelme arra irányult, hogy megértést nyerjen Istentől, a szíve pedig alázatos volt. Dániel akkoriban nagyhatalmú ember volt a világ legnagyobb nemzetében. A démoni befolyás mélyen hatott arra a királyságra. De Dániel – egy hitetlen, pogány nemzet közepén, amelyet egy mindent átható démoni korszellem irányított – még mindig képes volt arra, hogy szívét és elméjét Istenhez igazítsa. Ez az oka annak, hogy szavai meghallgatásra találtak és válasz érkezett.

Ha a szíved Istennel van összehangolva és aláveted magad az ő akaratának, egyetlen forró könnycsepp elég lehet ahhoz, hogy az imában megtörd az ördög gerincét.

A Biblia szerint még magának Jézusnak is szüksége volt erre az Istennel való összehangolódásra ahhoz, hogy hatékonyan tudjon imádkozni. Természetesen tudjuk, hogy ő mindig összhangban volt az Atyával. Soha nem engedett a kísértésnek (Zsid 4:15), és nem adott helyt az ellenségnek (Jn 14:30). Jézus csak azt tette, ami az Atyának tetszett (Jn 8:29). A Zsidókhoz írt levél szerzője mégis szükségesnek érezte, hogy ezt az igazságot kifejezetten Jézus imaéletére alkalmazza: „Jézus földi életének napjaiban buzgó kiáltásokkal és könnyekkel

fohászzkodott és könyörgött ahhoz, aki megmenthette őt a haláltól, *és meghallgatásra talált, mert tiszteletteljesen engedelmeskedett*” (Zsid 5:7, a szerző kiemelése).

Lehet, hogy meglepődsz, amikor ezt olvasod. A szerző nem azt mondja, hogy Isten csak azért hallgatta meg Jézust, mert ő Isten Fia. Azt sem mondja, hogy azért hallgatta meg Jézust, mert buzgón kiáltott. Igen, az ő kiáltásai buzgók voltak, és ez így rendben is volt. De nem ezért *hallgatta meg* Isten Jézust. A szerző ezzel szemben egyértelműen elmondja nekünk, hogy Jézus miért nyert meghallgatást: azért, mert teljesen és folyamatosan alávetette magát az ő Atyjának. Soha nem hagyta, hogy a démoni dárda váljon a gondolkodásmódjává, és soha nem tért el Atyja szándékától. Jézus egyszerűen jó Fiúhoz méltóan alávetette magát.

Ahogy korábban láttuk, az alázat semmissé teszi a büszkeséget és az önbizalmat, és felszabadítja Isten tekintélyét. Pontosan ezért voltak Jézus imái olyan hatékonyak. Ő nem pusztán „harcos imákat” kiabált és imádkozott. Az alázatosság életét élte, majd ebből az alázatos életből fakadóan imádkozott. Ennek eredményeként minden imája meghallgatásra talált, és minden imája legyőzhetetlen volt.

Ísmét Jakabot idézem: „Engedelmeskedjete tehát Istennek. Álljatok ellen az ördögnek, és ő elmenekül tőletek” (Jak 4:7). Az Istennek való engedmességnek kell az első helyen állnia. Akkor és csakis akkor lesz erőteljes a szellemi hadviselésünk. Nem tudunk ellenállni az ördögnek, ha egyetértünk vele. De ha egyszer alávetettük magunkat Istennek, akkor Krisztus gondolkodásmódja lesz bennünk, és képesek leszünk Isten akaratával összhangban imádkozni. Ha egyszer eljutottunk erre a pontra, az imádság meglehetősen egyszerű gyakorlattá válik, amelynek ugyanolyan ösztönösnek és természetesnek kell lennie, mint minden másfajta kommunikációnak.

ÖSZTÖNÖS IMA

Öt gyermek apjaként elmondhatom, hogy az emberek kommunikációra születtek. Visítva érkezünk. Aztán áttérünk a szavakra, a mondatokra, és végül a mindent eldöntő, zagyva monológra. Nem éltél még addig, amíg egy négyéves meg nem osztja veled egy kedvenc filmjéről alkotott mélyreható véleményét, amit valójában több mint tízszer láttál vele. Végignézni, ahogy egy gyermek kis kommunikátorrá érik, valódi csoda, és a szülői lét egyik igazi öröme. Önmagunkat halljuk és látjuk bennük.

Mindeközben (remélhetőleg) megtanulunk hallgatni és beszélni is, és számos nonverbális jelet veszünk észre – arckifejezéseket, kézmozdulatokat, testtartást, a másik pupillatágulásának és légzésének finom változásait. Az emberi nyelv lehetőségei végtelenek. A nyelvészek és pszichológusok az emberi nyelvet „generatív”-nak nevezik, ami azt jelenti, hogy véges számú részből végtelen számú gondolatot képes közölni”. Emellett „rekurzív”, ami azt jelenti, hogy korlátok nélkül képes önmagára építeni”.⁹ Ez a képesség bele van kódolva a fajunkba – beépült a DNS-ünkbe.¹⁰ Pszichológiailag és biológiailag is arra vagyunk beállítva, hogy a nyelvet a legáltalánosabbtól a legárnyaltabb formáig befogadjuk, megfejtsük és továbbadjuk, és mindezt lélegzetelállító gyorsasággal és szellemi ügyességgel tesszük. Röviden, a nyelv emberi mivoltunk meghatározó eleme.

Hiszem, hogy ez a képesség az Isten bennünk élő képmásának egyik aspektusa. Ha ez így van, és arra születtünk, hogy kommunikáljunk, akkor semmi sem lehet természetesebb számunkra, mint az imádság, hiszen az imádság egyszerűen közösséget jelent Istennel. Úgy gondolom, hogy az imádságról szóló bonyolult és hosszadalmas tanítások gyakran a szándékolt hatásukkal ellentétes hatást érnek el. Az a céljuk, hogy megvilágítsák az imádságot, és imádkozásra ösztönözzék az embereket. Ehelyett néha annyira összezavarják a kérdést, hogy a legtöbb embert

elriasztja az imádságnak maga a gondolata is. Emlékezzünk arra, amit maga Jézus mondott. Amikor a pogányok imádkoznak, „azt hiszik, hogy sok beszédükért találnak meghallgatásra” (Mt 6:7). De ő világossá tette, hogy nem ezért hallgatják meg az embereket az imádságban. Nem fogunk meghallgatásra találni pusztán azért, mert minden szemináriumon részt vettünk, és most már hosszú, bonyolult imákat tudunk mondani, amelyeknek több a tartalma, mint a szíve. Jézus azt mondta, hogy *ne* legyünk olyanok, mint azok, akik így imádkoznak (8. v.).

Ezután megtanított nekünk egy imát – és egyben egy mintát is –, amelyet gyakran neveznek az Úr imájának (Mt 6:9-13). Nem vagyok biztos abban, hogy ez a helyes elnevezés, mivel tartalmazza a bűn megvallását, és ezért nem lehet olyan ima, amelyet Jézus önmagáért imádkozott. Másrészt viszont tanítványait arra tanította, hogy így imádkozzanak, így ez az imádság tökéletes mintája a számunkra. A szellemi hadviselésben is fontos, legalább két okból. Először is, Jézus a hegyi beszéd közepén tanítja meg ezt az imát a tanítványainak. Korábban már beszélünk arról, hogy ez a prédikáció az Úr teljesen egyedi gondolkodás- és életmódját tükrözi, és ezért a szellemi hadviselés alapját képezi. Figyeljük meg, hogy Jézus nem önmagában az imádságról tanított, hanem az Isten országában való *életről, majd* arról, hogyan kell ennek megfelelően imádkozni. Más szóval, Jézus azt tanította, hogy az imádkozást az Istennek alávetett élet – a tanítványi élet – összefüggésében végezzük. Másodszor, az ima tükrözi azokat az alapvető ügyeket, amelyeknek minden alávetett tanítványból ki kell fakadniuk: kérések Isten dicsőségéért, országáért és akarataért, majd a mi szükségleteinkért, a gondviselésért, a megbocsátásért és a győzelemért. Kövessük Jézus imádságának mintáját. Ne bonyolítsd túl a dolgot. Csak tedd – természetes módon, az Istennek alávetett szívből.

Ennek a fontos igazságnak a fényében kínálok néhány hasznos tanácsot az imádságról. Ezek nem bonyolítják, hanem inkább leegyszerűsítik ezt a kérdést.

BENSŐSÉGES KAPCSOLAT ISTENNEL

Az imára mindenekelőtt úgy kell gondolni, mint Istennel való közösségre. Az ima több mint szavak. Barátom, Eric Gilmour az *Egység* című könyvében néhány csodálatos idézettel szolgál az ima valódi jellegéről.

Az imádság egyszerűen a lélek teljes összpontosítása Istenre. [...] Nagyon egyszerűen fogalmazva: a belső figyelmünk Istenre irányítása. Madame Guyon ezt mondta: „Az imádság során a szívünk teljes mértékben Isten felé fordul”. Ez is leegyszerűsítés, a szeretetünk Isten felé fordulása. [...]

Nagyon sok embernek fogalma sincs arról, hogy az Istennel való közösség milyen élvezetes lehet. Én azt állítom nektek, hogy az imádság nemcsak nagyon élvezetes lehet, hanem minden örömünk forrásának kell lennie. John Ruusbroec ezt írta: „Amikor gyönyörködünk Istenben, és Isten is gyönyörködik bennünk, abban van a szeretet gyakorlása és az örök élet”.¹¹

Az előző fejezetben a kezetekbe adtam egy titkos fegyvert a szent és megszentelt élethez – gyönyörködjétek az Úrban. Az a fajta közösség, amelyet fentebb leírtunk, az egyik fontos kulcsa ennek az Istennel való gyönyörködésnek. Ennek a fajta közösségnek gyakorlatilag erőfeszítés nélkül kell történnie. Nem arról van szó, hogy mennyire vagy harsány, szókimondó vagy fegyelmezett az imádságban – egyszerűen arról van szó, hogy csakis övele lehetsz, csakis vele egyedül. Néha szavakat fogsz használni. Máskor egyszerűen csak a szívedet a belső tekintetteddel őrá irányítod. Istennel ez az erőfeszítés nélküli élvezete kell, hogy legyen az imaéleted alapja.

Tisztában vagyok azzal, hogy ez a leírás a legtöbb ember számára valószínűleg nem hangzik erőteljesnek. Amikor a szellemi hadviselésről van szó, az emberek gyakran az ima fegyveres változatát keresik – olyan imákat, amelyek veszélyesnek hangzanak és látszanak. De amint már rámutattam, csak azért, mert valami erőszakosnak tűnik a természetes világban, még nem jelenti azt, hogy a szellemi világban akár egy jöttányi tekintélyt is hordoz. Hasonlóképpen, csak azért, mert valami a természetes világban csendesnek és szelídnek tűnik, még nem jelenti azt, hogy nem rémíti meg az ellenséget. Egy valamiről biztosíthatlak benneteket: nincs olyan veszélyes személy a Sátán országára nézve, mint az, aki bensőséges kapcsolatban áll Istennel. De ez fordítva is igaz. Semmilyen hangerő az imádságban nem kompenzálhatja a bensőséges kapcsolat hiányát. Az imádságban a bensőségesség ezen alapjára építve természetesen másfajta imádságok is kialakulnak.

A HADVISELÉS IMÁDSÁGA

A szellemi hadviselés imádsága néhány alapvető formátumra korlátozódik. Esedezhetünk, egyszerűen kérve Istentől olyan szükségletek betöltését mint gyógyulás, gondoskodás vagy védelem. Elrendelhetünk vagy kihirdethetünk valamit az imádságban, hit által, erőteljesen érvényesítve, hogy mire van szükségünk az adott helyzetben. Vagy közbenjárhatunk mások nevében, kiálthatunk egy szerettünk üdvösségéért vagy szabadulásáért. Függetlenül attól, hogy az ima milyen *formát* ölthet, két alapvető *tulajdonság* nélkülözhetetlen a szellemi hadviselés során: az állhatatosság és a Szent Szellem vezetése.

Állhatatosság

Maga Jézus ad nekünk néhány erőteljes kulcsot a hatékony imádsághoz. Azt mondja: „Kérjétek, és adatik nektek; keressetek, és találtok; zörgessetek, és megnyílik előttetek az ajtó” (Mt 7:7). Jézus ezeket az igei parancsokat – kérjétek, keressetek és zörgessetek – jelen időben adja. Nem rövid távú, egyszeri imaműveletekről beszél. Ezek folyamatos cselekvésre utalnak. Ezért a Bővített Biblia így adja vissza a Máté 7:7-8-at: „Kérjétek és kitartóan kérjétek, és adatik nektek; keressetek és kitartóan keressetek, és találtok; zörgessetek és kitartóan zörgessetek, és megnyílik előttetek az ajtó. Mert mindenki, aki kitartóan kér, megkapja, és aki kitartóan keres, megtalálja, és aki kitartóan zörget, annak megnyílik.”

De a szakasz nem áll meg itt. A továbbiakban ezt a kitartást egy olyan gyermek összefüggésébe helyezi, aki ételt kér az apjától.

Vagy ki az közöttetek, aki követ ad a fiának, ha az kenyeret kér? Vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti, gonoszként (bűnös létetekre), amilyenek vagytok tudjátok, hogyan adjatok jó és hasznos ajándékokat a gyermekeiteknek, mennyivel inkább megadja a ti Atyátok, aki a mennyekben van [és Aki tökéletes], a jót és a hasznosat azoknak, akik folyton kérik Őt.

-Máté 7:9-11, Bővített Biblia

Apaként könnyen megértem azt a kitartást, amelyet Jézus itt leír. Egy másik könyvben így írtam erről.

Egy nap hirtelen eszembe jutott: a gyerekek azért kitartóak, mert annak kell lenniük. Független lények. Minél fiatalabbak, annál rászorultabbak, és ezért a túlélés érdekében el kell sajátítaniuk a kitartás képességét. A fiam szüntelenül kérdezősködik, mert engem tekint a forrásának. Ha nem

adok neki vizet, megszomjazik. Ha nem adok neki enni, éhen fog halni. Én vagyok a menedék, a ruházat, a védelem, a kikapcsolódás, vagyis mindennek a forrása. Azért kitartó, mert annak kell lennie a túléléshez, és minden joga megvan hozzá.

A fiam habozás és aggodalom nélkül jön hozzám. Jogos merészséggel kérdez. A legkevésbé sem csügged vagy bátortalanodik el, ha nem teljesítem azonnal a kérését: egyszerűen csak újra kéri. Minden egyes alkalommal, amikor kér, elvárja, hogy ugyanúgy megkapja, mint az előző alkalommal. A keresése hihetetlenül egyszerű és bizakodó. Azt mondanám, hogy ez a hit csodálatos példája.

De minél idősebbek leszünk, annál kevésbé hajlandóak az emberek megadni nekünk azt, amire szükségünk van, csak azért, mert kérünk. Meg kell keresnünk a kenyerünket, és fel kell másznunk a siker létráján. A túlélés érdekében el kell veszítenünk függőségünket, és el kell sajátítanunk az önmagunkról való gondoskodást. Miután már önállóvá váltunk, nem szívesen kérünk bármit is. Nem akarunk tolakodóak vagy szemtelenek lenni. Ha valamit kérnünk kell, azt félénken tesszük, és nem szívesen kérjük másodszor is.

Nagyon sokan elkövetik azt a hibát, hogy ezzel a méltóságteljes, felnőtt viselkedéssel közelednek Istenhez. Óvatos, de ékesszóló kéréseket fogalmaznak meg, amelyek logikusak és észszerűek. Ha nem látnak rögtön választ, akkor vagy azt feltételezik, hogy nem Isten akarata volt, és hagyják annyiban a dolgot, vagy megsértődnek, frusztráltak lesznek és elkedvetlenednek.

De a díjat azok kapják meg, akik elég bátrak ahhoz, hogy vakmerő bizalommal ragadják meg a mennyet. Nem arrogáns elbizakodottságról beszélek, hanem gyermeki magabiztosságról. Hagyjátok az ajtónál a hihetetlen intellektusokat, a büszke észérveiteket és a megtévesztő önbizalmatokat. Béküljete meg azzal, hogy teljesen és tökéletesen az Atyára kell támaszkodnotok. Értsétek meg, hogy a fiúi mivoltotok az egyetlen alap, amelynek alapján egyáltalán közeledhettek Istenhez. Isten fiaként vagy leányaként jogos kiváltságokat kérni, és Istennek hatalmas örömet szerez, ha válaszolhat. Ezért kérjete bátran, bizalommal és kitartóan.

Kérjete kitartóan, mint ahogyan a gyerek kéri az apjától a kenyeret. Zörgessete, mint az özvegyasszony a hamis bíró előtt a Lukács 18-ban. Keresséte, mint a drága gyöngyöt (Mt 13:45-46). Törjete át az ellenálláson, mint a vérfolyásos asszony (Mk 5:25-34). Hajoljate bele az igébe, mint aki a széllel szemben jár. Ragaszkodjate az ő ígéreteihez, mint egy pitbull a bordaszelethez. Igényeljete azt, ami a tiéte. Ne hagyjate neki nyugtot se éjjel, se nappal, amíg az ő válasza át nem tör, mint a feltorlódott áradat, és a sivatagot rózsaként ki nem virágoztatja. Ha a válasz nem jön azonnal, ne csüggedjete és ne legyete csalódottak. Várakozással és bizalommal csak emeljete szemeteke a hegyekre, és csak kérjete, kérjete és kérjete. Kitartóan kérjete. Folytassáte a keresést. Zörgessete tovább. Tartsate ki, amíg nem kaptok – és Jézus nevében kapni fogtok!¹²

A Szent Szellem vezetése

Végül visszatérünk a Szent Szellemhez és ahhoz, hogy a szellemi harcban nagy szükségünk van rá. Remélem nyilvánvaló, hogy a Szent Szellem mennyire fontos szerepet játszik a keresztények életében. Láttuk, hogy szükségünk van rá az evangélium hirdetéséhez, az erőhöz, és most az imádsághoz. A szellemi harcunk minden eleme tőle függ. A Szent Szellem olyannyira létfontosságú a túlélésünkhöz, hogy Jézus még azt is mondta, hogy jobb nekünk, ha a Szent Szellem bennünk lakozik, mint ha Jézus testben itt járna közöttünk. Ez elképesztő kijelentés – olyannyira elképesztő, hogy hihetetlennek tartanám, ha nem Jézus maga mondja.

Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. [...] Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni; amikor azonban eljön ő, az igazság Szelleme, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyémmé; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.

-Jn 16:7, 12-15

A Szent Szellem az, aki a szellemi hadviselés során feleleveníti bennünk mind Jézus (az élő ige), mind a Szentírás (az írott ige) mondanivalóját. Jézus ezt mondta: „A Pártfogó pedig, a Szent Szellem, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek”. (Jn 14:26). Ha hűségesen a szívünkbe és elménkbe zárjuk az igét, akkor a Szent Szellem hűséges lesz, és a megfelelő pillanatban emlékezetünkbe idézi Jézus szavait. Felkeni az igét és együtt munkálkodik a mi szorgalmunkkal, hogy a Szentírást a szívünkbe véssé. Minél többet raktározunk el a szívünkben, annál több áll a rendelkezésére. Aztán amikor imádkozunk, mint egy kincsesládát megnyitja a szívünket, hogy a megfelelő időben előhúzza a megfelelő részeket.

Ez az egyik leghatékonyabb módja az imádkozásnak a szellemi hadviselés során. Amint a Szellem által imádkozunk, eszünkbe jutnak bizonyos szövegek. Amint ez megtörténik, a Szellem megadja nekünk a belső érzéket az imádkozás folytatásának módjához. Lehet, hogy intenzíven kell fáradoznunk, amikor egy igeszakaszt sorról sorra végigimádkozunk valakiért. Vagy egyszerűen csak arra kaphatunk vezetést, hogy kijelentésként hangosan olvassunk fel egy zsoltárt. Talán a Szellem elvezet bennünket egy történethez az evangéliumokból, amely betekintést ad egy bizonyos ellenséges támadásba. Ezután imádságban elmélkedünk a történeten, hogy felismerjük, mit mond a Szellem.

Ez eltarthat egy ideig. De a napok és hetek során, ahogy az ige alapján növekvő belátásunk szerint imádkozunk, észrevesszük hogy a helyzet egyre inkább áttörést hoz, amíg el nem jön a győzelem. Isten ígéje a Szellem ismerve. Amikor megengedjük, hogy a Szellem felkutassa a bennünk rejlő kincseket, és engedjük, hogy a Szellem és az ige együtt dolgozzon a szívünkben és az imáinkban, akkor sok támadást és erődítményt le fogunk győzni.

Továbbá, néha maga a Szent Szellem imádkozza ki Isten akaratát rajtunk keresztül. Pál ezt így tárja fel előttünk: „Ugyanígy segít a Szellem is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Szellem esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Szellem szándéka, mert Isten szerint jár közben a szentekért.” (Róm 8:26-27). Néha *nincs olyan* szentírási szakaszunk vagy más ismert szavunk, amit imádságban elmondhatnánk. Ilyenkor inkább az történik, hogy a Szellem erősen befolyásolja érzelmeinket egy helyzet kapcsán.

Az ilyen időkben sokkal több érzésünk van, mint szavunk – de akkor is folytatnunk kell az imádkozást. Teljesen átadjuk magunkat a Szellem súlyos, érzelmi jelenlétének a szívünkön, és nem tehetünk mást, mint hogy hangokat adunk ki a belső személyünkéből. „Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem” (Zsolt 42,7). Ilyenkor a Szellem a legmélyebb érzéseinkből merít, miközben teljesen megkerüli az elménket. Érezzük a terhet, de szavakkal nem tudjuk kifejezni. Amikor ilyen mély, érzelmi és artikulálatlan szinten igazodunk a Szellemhez, óriási erőt hordozunk az imádságban – olyan erőt, amely végül magát a teremtett világot is átalakítja (Róm 8:22-27). Ez azt jelenti, hogy a rövidebb távú áttörésünk biztosan bekövetkezik.

A Szent Szellem gondoskodik arról, hogy a hívő mindig előnyös helyzetből harcoljon a Sátán ellen. Ő lát el bennünket az Igével és időnként magával az imáinkkal is. Végeredményben a Szent Szellemtől kapjuk a fegyverzetünket: a kardot és a pajzsot – a saját eszközeinket meghaladó erőt –, és ő lehetővé teszi, hogy a legnagyobb szükségleteinket és vágyainkat közvetlenül Istennel közöljük. Vele együtt még a legfélelmetesebb sárkány is ártalmatlan erdei siklónak tűnik.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Az ima Istenhez irányuló kérés. Miért helyes – azaz nem önzés –, ha kérünk Istentől bármit is?
- Mit gondolsz, miért nem érkezik válasz egyes imákra?
- Hogy néz ki a Szent Szellem általi imádság? Tapasztaltál már példákat erre az erővel átítatott imádságra?
- Tudunk-e együtt imádkozni azért, hogy még jobban megtapasztaljuk Krisztus követésének ezt a dinamikus kifejeződését?

Atyánk, Istenünk, a te Szellemed friss érintését kérjük. Jöjj és tölts be minket újra. Jézus nevében, ámen.

10. FEJEZET

DÉMONOK KIÜZÉSE

Amikor Jézus kiűzte a démonokat, túllépett az Ószövetség előzményein. Mózesről kezdve Isten prófétái számos csodát tettek, amelyek előrevetítették Jézus szolgálatát. Meggyógyítottak betegeket, feltámasztottak halottakat, csodálatos módon gondoskodtak nagy sokaságokról, és megmutatták Isten hatalmát a természet erőinek irányítására. Arról azonban nincs feljegyzés, hogy bármelyikük valaha is kiűzött volna akár egyetlen démont is. Ez Jézusnak volt fenntartva. Ez egyedülálló demonstrációja annak, hogy Isten országa eljött az ő korának népéhez.

-DEREK PRINCE: DÉMONOKAT ŪZNEK KI.

A démonok a mi szellemi ellenségeink, és minden kereszténynek kötelessége, hogy közvetlenül foglalkozzon velük szellemi hadviselés útján.

-FRANK HAMMOND: DISZNÓK A SZALONBAN

2003 nyara volt. Huszonkét évesen gyülekezeti lelkész voltam az Assembly of God (Isten Gyülekezetei) nevű egyházban, Florida középső részén. A vezető lelképásztor megkért, hogy este hét órára menjek el a templomba, és segítsek neki egy szabadító szolgálatban. A gyülekezet általában nem végzett szabadító szolgálatot, de hirtelen szükség volt rá. Egy rémült fiatal nő jelent meg dél körül a gyülekezeti irodában, és a lelképásztort kereste. Elmondta, hogy a barátja démoni megszállott. A nagymamája biztatta, hogy keressen segítséget egy pünkösdi gyülekezetben, és a telefonkönyvben éppen a mi gyülekezetünket találta meg. A lelkész megkérte, hogy jöjjön vissza aznap este, és a lány beleegyezett. Közben a lelkész megkért néhány gyülekezeti tagot – néhány presbitert és engem –, hogy alkossunk egy alkalmi szabadító csoportot. Meglehetősen biztos vagyok abban, hogy én voltam az egyetlen a csapatban, akinek volt már tapasztalata a szabadítással kapcsolatban. Az 1990-es években egyszer már dolgoztam Carlos Annacondia szabadító csoportjában, és volt néhány szabadulási tapasztalatom a középiskolai és főiskolai éveim alatt. Ami azonban ekkor ránk várt, az mindenben túlment, amivel én – vagy bárki más a csoportból – valaha is találkozott.

Amikor a férfi aznap este a barátnőjével megérkezett, mindannyian azonnal megdöbbszünk, amikor megpillantottuk. C. J.-nek hívták, és nyilvánvalóan szorult helyzetben volt. A barátnője, Nikki segítségével botorkált be az ajtón. Összegörnyedve, lassú és nehézkes járással haladt, mintha súlyos terhet cipelne. Az arca sovány volt, a szeméből csak úgy áradt a sötétség. A fogadására összegyűlt kis csoport éppen imádkozott a terem elején, amikor megérkezett. A férfi a templom hátsó sorában ült le, nem akart – vagy talán nem is tudott – előrejönni.

Nikki röviden beszámolt nekünk C. J. néhány problémájáról. Láthatóan megrázta a dolog, és a férfi egyértelműen démonizált volt. Eszméleténél volt, és képes volt reagálni a körülötte lévőkre, de távolságtartó volt, és csak nagyon nehézkesen tudott kommunikálni. Később megismertem figyelemre méltó hátterét. Őszintén szólva, ha akkor tudom, hogy mennyire súlyos ez az eset, talán kevésbé lelkesedem.

C. J. „tébolydának” nevezte azt az otthont, ahol felcseperedett, amely tele gyűlölettel és félelemmel. A családja kábítószer-kereskedésről volt ismert. Öt-hat éves korában kezdett el marihuánát szívni, hétéves korára már rendszeres fogyasztó lett, tizenéves korára pedig teljesen drogfüggővé vált. A drogok szennyes listáját, amelyeket használt, nem is érdemes felsorolni. Lényegében minden illegális drogot kipróbált, a kemény utcai drogokat is ide számítva, különösen az amfetamint, a hallucinogéneket és a kokaint.

Meghatározó pillanat volt az életében, amikor tizenöt éves lett. Anyja megelégtelte kutyáinak szünni nem akaró csaholását, és arra kényszerítette, hogy lője le, majd temesse el őket az udvaron. A kutyák voltak a legjobb barátai. Ettől az élménytől keserű, gyűlölködő és dühös fiatalemberré vált. Úgy véli, ez volt az a pont, amikor a démonok elkezdtek megszállni. Időnként erőszakos, pszichotikus elmeállapotokat produkált, néha élet kioltására alkalmas fegyvereket is használt. Többször is letartóztatták, gyakran közveszélyes örülként viselkedett, majd különféle pszichiátriai intézetekbe zárták. Végül elszökött otthonról, és csavargó lett, az erdőben és hidak alatt aludt, és folyamatosan vándorolt. Azt mondta, hogy képtelen volt pihenni. Bármikor, amikor valahol kezdte jól érezni magát, valami belső nyugtalanság arra készítette, hogy újra továbbálljon.

Több mint két tucatszor tartóztatták le, és gyakran került elmeegógyintézetbe. Skizofréniát, majd később disszociatív személyiségzavart diagnosztizáltak nála. Marékszámra kellett szednie különböző pszichiátriai gyógyszereket, egyszerre akár nyolcat is. Szerepelt ezek között a Thorazine, a Zyprexa és fenobarbitál. Nikki azt mondta, hogy a kúra keretében napi háromszor kellett ennyi vényköteles gyógyszert szednie!

Eközben mindvégig árusított és használt is illegális kábítószereket. Amint teltek az évek, egyre súlyosabb bűnözővé vált. A dolgok egyre rosszabbra fordultak. Ez idő alatt időről időre különböző „személyiségek” kezdtek átvenni felette az irányítást. Otthonában démonokkal találkozott, akiket fizikailag is látott. Annyira gyötörte a félelem, hogy időnként bútorokkal barikádozta el a hálószobája ajtaját.

Az egyik személyiség, aki Frankie-nek nevezte magát, a főnöknek tűnt. Gyakran átvette az irányítást C. J. elméje felett, és pszichotikus állapotokba kényszerítette, amelyekben elmondhatatlanul szörnyű jeleneteket látott. Frankie körbevezette őt egy szörnyű helyen, amely C. J. szerint a pokol volt. A leírásai erről a helyről túl szörnyűek ahhoz, hogy papírra vessem. Frankie biztosította C. J.-t, hogy ő nem fog az ott kínlódók sorsára jutni. Sőt, azt mondták neki, hogy halála után különleges státust kap a pokolban.

Ha esetleg valakit érdekel: ezeket az élmények nem a drogok váltották ki. Tiszta fejjel élte át mindet. Ebben az időszakban epilepsziás rohamok kezdődtek nála, amelyek naponta akár nyolcszor is leteperték, és ezeknek a rohamoknak a kontrollálására egy Dilantin nevű gyógyszer írtak fel neki, nagy dózisban.

Erős öngyilkossági hajlamai támadtak. Több mint hússzor próbált öngyilkosságot elkövetni. Mindegyik kísérlet kudarcot vallott, néha bizarr módon. Például megpróbálta felakasztani magát a padláson lévő gerendára, de a gerenda eltört. Hihetetlen mennyiségű kábítószerrel vett be veszélyes kombinációkban, remélve, hogy túladagolja magát, de valahogy sosem sikerült. Ezenkívül bántalmazta, vagdosta és megégette magát.

Amint egyre kevésbé törődött a saját életével és biztonságával, úgy vált egyre súlyosabb bűnözővé. Letartóztatták bünszervezetben való részvételért, és több mint négy évre állami börtönbe került. Mivel rasszista volt, a börtönben és a börtön után is tartotta a kapcsolatot az Árja Testvériséggel és a fehér felsőbbrendűség híveivel. Miután kiszabadult a börtönből, belépett a maffiába, végrehajtóként dolgozott, és baseballütővel verte és csonkította meg azokat az embereket, akik nem fizették vissza az adósságukat. Elvesztette a büntudat és az empátia képességét, teljesen elfogadta valóságként azt, hogy ő kész szörnyeteg – sőt, még élvezte is ezt.

C. J. barátnője, Nikki sem keresztény családban nőtt fel. Nem engedték templomba járni, mert az apja ateista volt, és gyűlölte az egyházat. De a nagymamája keresztény volt, aki az Assembly of God nevű egyház egyik gyülekezetébe járt. A nagymamája mesélt neki arról, hogy a harmadik világbeli missziós utakon milyen gyógyulásokat és szabadulásokat látott. A nagymamája volt az egyetlen ember, akihez Nikki segítségért fordulhatott.

Felhívta a nagymamáját, és elmondta neki, hogy szerinte a barátja démoni megszállott. A nagymamája megkérdezte, miért jutott erre a következtetésre. Amikor a nagymamája meghallotta, hogy mi történik C. J.-vel, akkor egyrészt azt tanácsolta, hogy fejevesztve meneküljön ebből a helyzetből, másrészt azt, hogy kérje az életére nézve Jézus vérért!

Nikki persze nem tudta, mit jelent Jézus véreire hivatkozni, de valahányszor félelmet érzett, kimondta ezeket a szavakat: „Jézus véreire hivatkozom magam felett”. Bár akkor még nem tért meg, gyakran segítségül hívta Jézus nevét, ahogyan a nagymamája mondta, amint C. J. egyre mélyebbre süllyedt a félelmetes démoni sötétségbe.

A démonok gyakran beszéltek Nikki-hez C. J.-n keresztül, dermesztő szavakkal. Amikor Nikki négy szemközt beszélt a nagymamájával, a démonok tudomást szereztek erről és megkérdezték tőle: „Ki imádkozik?”. Máskor felfedték az emberiséggel kapcsolatos valódi érzéseiket. Néha – Nikki szóhasználatával élve – „mély, sötét költészetben” beszéltek, amely leleplezte az emberek iránti teljes gyűlöletüket és megvetésüket. Azt mondta, hogy sokkal alacsonyabb rendű teremtményeknek tartanak és „majmoknak” neveznek minket. Nikki volt az, aki kereste a választ, és ő volt az, akinek volt bátorsága elvinni C. J.-t egy olyan templomba, ahol segítséget találhatott.

Amikor találkozásunk napján bebotorkált a templomba, rémisztően nézett ki. A démonok már hetek óta olyan súlyosan gyötörték, hogy egyáltalán nem tudott pihenni. Annyira pszichotikussá vált, hogy körülötte mindenki rettegett. Betévedt az állami erdőbe, azt hitte, hogy a gyerekei iskolájában van, és a nevelési tanácsadóval beszélget. Elment az atomerőműbe, és sajtburgert akart rendelni.

A nővére arra biztatta, hogy menjen be a hálósobába és próbáljon meg aludni. Amikor bement, lelakatolták az ajtót, hogy ne tudjon megszökni. C. J. azt mondta, hogy a záruk valójában szükségtelenek voltak. Fogalma sem volt arról, hogy hol van, és semmiféle ajtót nem látott, így még akkor sem tudott volna elmenekülni, ha az ajtót nem zárják be. Két hétig abban a szobában maradt bezárva.

C. J. nővére azt tervezte, hogy elviszi őt egy elmeógyógyintézetbe, ahová már korábban is beutalták. De azt mondták, hogy ha újra beutalják, akkor nagyon hosszú időre intézetbe zárják. Mivel Nikki nem akarta, hogy határozatlan időre elküldjék, megkérte őket, hogy inkább vigyék el C. J.-t őhozzá.

Pünkösdi nagymamája arra bátorította Nikkit, hogy keressen egy olyan gyülekezetet, ahol szabadító szolgálatot végeznek, ezért átnézte a telefonkönyvet, és több mint húsz gyülekezetet hívott fel, hogy van-e szabadító szolgálatuk, mielőtt megtalálta a mi kis gyülekezetünket.

Amikor találkoztam C. J.-vel, nem tudtam, hogy több mint húsz napja nem aludt és nem evett. Ekkor úgy gondolta, hogy a démonok nyíltan meg akarták őt ölni, illetve öngyilkosságra akarták őt rábírní. Amikor megérkezett a templomunk küszöbére, ez volt az utolsó reménysége.

Sok biztatás után C. J. lassan elindult előre a teremben. Mivel én voltam a legfiatalabb, a háttérben maradtam, és imádkoztam az idősebb és érettebb hívőkért, akik azonnal elkezdtek megdorgálni az ördögöt, Jézus véérére hivatkozva, és megparancsolni a démonoknak, hogy távozzanak. Ezekre a parancsokra hevesen reagált, remegett, elesett, trágárságok záporoztak a szájából, és kigúnyolta azokat, akik megpróbálták kiűzni a démonokat. Ez hosszú ideig tartott. Időnként a démonok úgy tettek, mintha távoznának, majd amikor mindenki megnyugodott, elkezdtek nevetni rajtunk.

Több mint egy órányi sikertelen próbálkozás után a csapat teljesen kimerült. Én továbbra is a háttérbe húzódva közbenjárást végeztem. Újra meg újra lefutották ugyanazokat a köröket, miközben ezek a démoni szellemek csúfolták, gúnyolták, lóvá tették ésátkozták őket. A szabadítási szolgálatot vezető személy azt mondta, hogy elég volt, mindent megtettünk, amit csak tudtunk. Imádkozni fogunk C. J.-ért, és talán meghívjuk, hogy jöjjön vissza egy másik alkalommal, amikor nagyobb tapasztalattal rendelkező „nagykutyákat” is be tudnak vonni a szolgálatba.

Ekkor, mivel rájöttem, hogy C. J.-t haza akarják küldeni ebben az állapotban, és hogy a démonok valószínűleg egy napig sem hagyják őt életben megkérdeztem, hogy kipróbálhatnék-e valamit, mielőtt vége lenne. Hogy rövidre fogjam a történetet, C. J. tizenöt percen belül újjászületett, betelt Szent Szellemmel, és teljesen megszabadult minden demontól, drogfüggőségtől, haragtól és mentális betegségtől.

Mielőtt továbbmennék, fontosnak tartom megértetni, hogy ez nem tegnap történt. Ez egy olyan tanúságtétel, amelynek e sorok írásakor már majdnem tizenhat éve volt arra, hogy igazolódjon – ez az egyik oka annak, hogy csak most mondom el. Természetemnél fogva szkeptikus ember vagyok, ezért sok év telt el, mielőtt megkértem C. J.-t, hogy nyilvánosan ossza meg ezt a történetet. Látni akartam a megváltásának és szabadulásának tartós gyümölcsét.

Azonnali szabadulást tapasztalt a démonoktól, minden pszichotikus betegségtől, valamint minden illegális drogtól és vényköteles gyógyszertől. Mégsem volt minden azonnali. Egy ideig még küzdött a nikotinfüggőséggel, és még mindig házasságon kívül élt együtt a barátnőjével.

Az évek során figyeltem a fejlődését. Abbahagyta a dohányzást. Templomba járt. Én végeztem az esküvői szertartást, amikor feleségül vette Nikkit. Több mint egy évtizeden keresztül láttam állhatatosságát. Végül egy gyülekezet lekipásztora lett.

Ma még mindig szabad. Soha többé nem fogyasztott illegális kábítószer. Soha többé nem szedte a mentális problémáira adott gyógyszereket. Soha többé nem voltak rohamai vagy pszichotikus lelkiállapotai. Soha többé nem tartóztatták le, és soha többé nem zárták be elmeegógyintézetbe. Még mindig Nikki a felesége, és istenfélő keresztény férjként és apaként él, és a mai napig pásztorként tevékenykedik a gyülekezetében. Ismétlem: ez a történet hiteles, mert kiállta az idő próbáját. És ez az, amit mi keresünk: a tartós gyümölcsöt.

Biztos vagyok abban, hogy most feltámadt bennetek a kíváncsiság: vajon ilyen drámai eredmények hogyan születhetnek meg ilyen gyorsan, különösen ennyi sikertelen kísérlet után és egy ilyen súlyos esetben. Ebben a fejezetben lépésről lépésre leírom az általam alkalmazott egyszerű eljárást.

DÉMONOK A FEJLETT VILÁGBAN

Sokan, akik elfogadják a démoni megszállottság lehetőségét, a jelek szerint azt gondolják, hogy ez csak távoli helyeken, harmadik világbeli országokban vagy pogány vidékeken történhet meg. Biztosíthatok mindenkit, hogy Európában és Amerikában ugyanannyi démon van, mint Afrikában és Ázsiában. Lehet, hogy más néven nevezzük, vagy furcsa állapotokként diagnosztizáljuk őket. Talán gyógyszerezzük és intézetbe zárjuk ezeket az embereket és úgy teszünk, mintha nem is léteznének. De a démonok az egész világon élnek és virulnak.

Néhány évvel ezelőtt meghívtak, hogy prédikáljak egy németországi stadionban. Evangélizációs üzenetet hirdettem és előre hívtam a megtérőket, és felhívásomra több száz, főleg fiatal ember válaszolt. Ahogy imádkozni kezdtem velük, hogy fogadják el Krisztust, valami szokatlan dolog bontakozott ki. Az egész előtérben mindenhol démonok kezdtek megnyilvánulni. A stadion dolgozói aggódtak, hogy ezek a fiatalok rohamokat kapnak, ezért kihívták a mentőket, akik hordágyon vitték ki az érintetteket. Amikor aznap este elhagytam a stadiont, és visszafelé tartottam a szállodába, elhaladtam az orvosi csapat mellett a gyepen, akik még mindig több emberrel foglalkoztak. Tudtam, hogy nem engednének a közelükbe, de azt tanácsoltam nekik, hogy hívjanak néhány lelkészt, hogy segítsenek. Mondtam a mentősöknek, hogy amivel ezek a fiatalok küzdenek, azt az orvosságaik nem tudják meggyógyítani.

Még sok hasonló történetet tudnék mesélni – a démoni megszállottság eseteinek százait, amelyek más európai országokban, Észak- és Dél-Amerikában, a fejlett ázsiai országokban, valamint a harmadik világban játszódtak le. Ismétlem: a démonizált állapot nagyon is valós probléma, amelyről az egyház általában nem vesz tudomást, és nincs igazán felkészülve ezeknek a kezelésére. Valahogy a legtöbb keresztény elfelejtette, hogy Jézus ugyanolyan határozottan mondta, hogy űzzük ki a démonokat, mint ahogyan azt is mondta, hogy hirdessük az evangéliumot és gyógyítsuk a betegeket. Miért hanyagoljuk el ilyen súlyosan ezt a kérdést? Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy ennek leginkább a félelem az oka. Félünk attól, amit nem értünk, és amire nem vagyunk felkészülve.

Ebben a könyvben már meghatároztuk a démonokkal kapcsolatos fontos teológiai alapok nagy részét – mit tesznek, és kik vagy mik ők. Beszéltünk továbbá a szellemi hadviselés kritikus elemeiről, mind a kozmikus szinten, mind pedig önmagunkban. Ahogy közeledünk a könyv végéhez, röviden leírom a démonok kiűzésének néhány fontos alapelvét. Ezeket az elveket a Szentírásból és saját tapasztalataimból merítettem. Ez nem egy mindenre kiterjedő gyakorlati kézikönyv – sem elegendő helyem, sem szakértelmem nincs ahhoz, hogy ilyesmit írjak. Amit itt leírok, az bibliai útmutatás és gyakorlati tapasztalat, amely reményiségem szerint jobban felkészíti a kedves olvasókat a démonizált állapottal való találkozásra.

A TERMINOLÓGIA

Ebben a fejezetben a démonok által elfoglalt vagy démonok által erősen befolyásolt személyt inkább *démonizálnak*, mint *démonoktól megszállottnak* fogom nevezni. A legtöbb bibliafordítás az utóbbi kifejezést használja, és ezért a legtöbb ember is ezt teszi. De technikailag az Újszövetség soha senkiről nem mondja, hogy démoni „megszállott”. A „*megszállni*” vagy „*megszállottság*” görög szavát ezekben az összefüggésekben a Biblia nem használja a démonok kapcsán. Az Újszövetség szerzői inkább azt mondják, hogy egy személy vagy „démonizált” (*daimonizomai*), démona „van” (*echō*), vagy „démonnal” (*en*) van (pl. Mt 4:24; 11:18; Mk 1:23). Más szóval, a Biblia soha nem ír démonok által megszállt emberekről.

A démonok valójában soha nem birtokolnak semmit, ezért nem akarom nekik megadni a birtoklás méltóságát – különösen nem egy emberi lény esetében. Még ha valakit annyira meg is szálltak a démonok, hogy teljesen az irányításuk alatt áll, akkor sem a démonok tulajdona az a személy. A végén a démonok elveszítik az irányítást az adott személy felett, és üres kézzel mennek az örök ítéletre. Soha semmit nem fognak birtokolni. Tolvajok és rablók, de soha semminek sem lesznek tulajdonosai Isten teremtett világában. Hasonlóképpen az illető, még ha el is utasítja Istent, az ítélet napján nem démonok, hanem Isten előtt fog megállni. Ez azt jelenti, hogy *Isten* rendelkezik a birtoklás jogával az adott személy felett. Minden ember Isten tulajdona, még akkor is, ha az a személy gyűlöli őt a Földön. Ezért, ha a jelenlegi korban valakiben démonok lakoznak, én akkor is ragaszkodom az újszövetségi terminológiához. Ez nem azt jelenti, hogy dogmatikusan ellenzem a *démoni megszállottság* kifejezés használatát – értem, hogy a legtöbb ember és fordítás mire gondol, amikor ezt a kifejezést használja. Alkalmanként magam is használom, ha úgy gondolom, hogy valaki, akivel kommunikálok, jobban megértené ezt a terminológiát. Másrészt fontos rámutatni, hogy az angol *possess* szó túlmutat a szöveg jelentésén, és több jogot ad a démonoknak, mint amennyit megérdemelnek.

LÉGY KÉSZENLÉTBEN

Ebben a könyvben többször hangsúlyoztam, mennyire fontos, hogy egész bensőnket, szívünket és elménket alá vessük Istennek. Rámutattam továbbá a személyes szentség és megszentelődés szükségességére. De a szabadító szolgálatban ez a kérdés halálosan fontos, mert szembesülni fogsz a démonokkal. Szkéva hét fiának történetéből tudjuk, hogy ez nem játék (ApCsel 19:13-16). Ha tudod, hogy szabadító szolgálatot fogsz végezni, jól teszed, ha kerítesz magad mellé néhány közbenjárót, akik imádkoznak érted, és ügyelj arra, hogy te magad is szorgalmasan keresd az Urat imádságban. Gyakorolnod kell a 7. fejezetben felsorolt szellemi fegyelmezési módszereket, például a böjtöt és az imádságot. Minél jobban aláveted magad Istennek testben, lélekben és szellemben, annál nagyobb hatalmad lesz a szabadító szolgálatban (Jak 4:7). Az a legjobb, ha mindig készen állsz.

NE EGYEDÜL SZOLGÁLJ

Azt javaslom, hogy hacsak lehetséges, legyen mellettünk valaki, aki jártas a szabadító szolgálatban. Elvégre Jézus is kettesével küldte el a tanítványait a szolgálatra (Mk 6:7). Számos jó okunk van arra, hogy ma is ezt a modellt használjuk.

- Bibliai alapelv, hogy a „jobban boldogul kettő, mint egy” (Préd 4:9).
- A társunk életében lévő ajándékok és kegyelem a mi számunkra is hasznos lehet (Fil 1:7).
- Erősítjük és bátorítjuk egymást (1Thessz 5:11).
- Ha együtt dolgozunk, exponenciális hatást érhetünk el (3Móz 26:8; 5Móz 32:30).
- Ha két ember együtt dolgozik, akkor számonkérhetőbbek, és tanújuk is van, ha esetleg megvádolnák őket valamivel (2Kor 13:1).

ŐRIZD MEG A RENDET, TARTSD TISZTELETBEN A TEKINTÉLYT

Ha partnerrel, vagy akár csoportban dolgozol, azt javaslom, hogy mindig legyen a csoportnak vezetője, a többiek pedig támogassák őt közbenjárással. Nem jó, ha többen kiabálnak a démonnak, hogy jöjjön ki. Az ördög szereti és remekül ki tudja használni a zűrzavart. Minél nagyobb a nyugtalanság és a felfordulás, annál jobban érzik magukat a démonok. Mivel a szellemi tekintély nagyon fontos kérdés a szabadító szolgálatban, elsősorban magunk között kell fenntartanunk a tiszteletet, a rendet és a tekintélyt.

A MEGTÉRÉS AZ ELSŐ

Ezt a szempontot később még megismétlem. De alapigazsággként elmondható, hogy ha valaki szabadításért jön hozzám, akkor először Krisztushoz vezetem. A megváltás az alapja minden szellemi jótéteménynek vagy áldásnak. Amikor valaki Isten gyermekévé válik, minden jogi igény, amelyet a démonok támasztanak az életére, érvénytelenné válik. Ez még a gyülekezetbe járó emberekre is vonatkozik. Evangélistaként leszögezhetem, hogy a templomba járók közül nem mindenki született újjá.

TISZTELJÜK A DÉMONIZÁLT SZEMÉLY SZUVERENITÁST

A keresztényeknek Jézus neve által nagy hatalmuk van. De egy valamivel biztosan nem rendelkezünk, mégpedig azzal a hatalommal, hogy valaki más nevében döntsünk. Ha valaki nem akar szabad lenni, akkor nem sokat, vagy semmit nem tehetünk azért, hogy jobbá tegyük a helyzetét. Még Isten is tiszteletben tartja az egyéni szuverenitást a döntések meghozatalában.

A korábbi, C. J.-vel kapcsolatos példában először azt mondtam a démonnak, amely már egy órája megnyilvánult, hogy maradjon csendben. Azt mondtam neki, hogy C. J.-hez akarok beszélni, nem a démonhoz. Abban a pillanatban minden elcsendesedett, és C. J. magához tért. Megkérdeztem tőle, hogy valóban meg akar-e szabadulni. Ne feledjük, hogy C. J. számára a szabadság az egész életmódjának a hátrahagyását jelentette. Valójában akkoriban még mindig a maffiának dolgozott. Úgy emlékszem, időbe telt, mire meghozta ezt a döntést. Úgy tűnt, mintha háború dúlt volna benne.

C. J. nem kizárólag a testét befolyásoló démonokkal küzdött, hanem a saját akaratával, gondolkodásmódjával és a lelkét uraló vágyakkal is. Ez olyasmi volt, amit csak ő tehetett meg. Meg kellett várnom az engedélyét. Miután elmondta, hogy szabad akar lenni, azt mondtam neki, hogy ennek csak egy módja van – meg kell térnie, és Jézusba kell vetnie a bizalmát. Röviden elmagyaráztam neki az evangéliumot, és megkérdeztem, hogy akar-e velem imádkozni, és átadni az életét Krisztusnak. Beleegyezett. Mindez akkor történt, amikor hanyatt feküdt a padlón.

Megpróbáltam vezetni őt egy egyszerű imában. De valahányszor megpróbálta kimondani Jézus nevét, a démonok újra erőt vettek rajta. Minden alkalommal hatalmat vettem felettük, mire elhallgattak. Aztán megkaptam C. J. engedélyét, hogy folytassam, és újra imádkozni kezdtünk. Hiába volt tekintélyem hívő emberként, szükségem volt C. J. mint szuverén egyén tekintélyének együttműködésére. Amikor meghozta a döntést, hogy átadja magát Jézusnak, elnyerte a szabadságát.

DÉMONI SZELLEMEK SZÁRAZ HELYEKEN

Jézus tanulságos példabeszédet mondott tanítványainak, amely sok mindent megtanít nekünk a démonizáltságról és a szabadító szolgálatról.

Amikor a tisztátalan szellem kimegy az emberből, száraz helyeken jár, és nyugalmat keres, de nem talál. Ekkor azt mondja: Visszatérek abba a házba, amelyet elhagytam. Amikor megérkezik, a házat üresen, tisztára söpörve és rendbe rakva találja. Akkor elmegy, és magával visz hét másik, nála gonoszabb szellemet, akik bemennek és ott laknak. És annak az embernek a végső állapota rosszabb, mint az első. Így lesz ez ezzel a gonosz nemzedékkel is.

-Máté 12:43-45

Nézzünk meg néhány fontos tanulságot ebből a szakaszból.

A démonok visszatérhetnek

Valaki talán csodálkozik, hogy C. J. esetében miért nem űztem ki a démonokat Jézushoz hasonlóan egyetlen szóval. Ez helyes és jogos kérdés. Tekintettel arra, hogy nem vagyok a Szentháromság tagja, gyakran azon kapom magam, hogy nem érem el Jézus szintjét. Ha démonnal kerülsz szembe, először a jézusi módszert kövesd. Az én történetem nem arra való, hogy a te végső példád legyen. Ez csak az egyik tapasztalatom, bár elég jól alakult.

Még ha egyetlen szóval ki is tudsz űzni egy démont, akkor is fennáll annak a lehetősége, hogy a démon visszatér ugyanabba a gazdatestbe más démonokkal együtt, és még tovább ront a helyzetén. Ez azért fontos, mert nem elég kiűzni a démonokat. Jézus azt parancsolta a tanítványainak, hogy hirdessék az evangéliumot, gyógyítsák a betegeket, tisztítsák meg a leprásokat, támasszák fel a halottakat és űzzék ki a démonokat. A hatalomnak ezek a megnyilvánulásai figyelemre méltók. De ne felejtjük el: azt is mondta nekik, hogy „tegyenek tanítványokká minden népet” (Mt 28:19).

Azt állítom, hogy a démonok kiűzése a feladat könnyebb része. Ha valaki megszabadul, nekünk készen kell állnunk arra, hogy mellettük maradjunk. Én tanítottam C. J.-t hívő életének első éveiben. Bátorítottam, hogy vegye feleségül Nikkit, aki az élettársa és gyermekeinek az anyja volt. Még az esküvői szertartást is én vezettem. C. J.-vel mind a mai napig kapcsolatban maradtam. Sőt, még interjút is készítettem vele és Nikkivel ennek a fejezetnek az előkészítése során, hogy megerősítem a történetük minden apró részletét. Még mindig barátok vagyunk, és gyakran hív engem. Voltak hullámvölgyei, de még mindig az Urat szolgálja, és ma is lelkész. A szabadulás egy pillanat alatt történt. De utána továbbra is keresztény életet kellett élnie. Ehhez idő kell. Valójában az egész életünket igénybe veszi.

Lehetséges, hogy az ember a szabadulás után rosszabbul végzi

Jézus megdöbbenő kijelentést tett. Annak az embernek a végső állapota rosszabb volt, mint az első! Ez közvetlenül kapcsolódik a fenti állításhoz. Mindannyian ismerünk valakit, aki diétázott, lefogyott ötven kilót, aztán visszaesett, és visszahízott nyolcvan kilót! A szabadulás szükséges, de nem elégséges. A szabadulással együtt egy olyan állandó változásnak is be kell következnie, amely megakadályozza ezeket a démonoknak a visszatérését. Bármilyen is tette lehetővé, hogy eleve bejussanak, újra bejuthatnak, ha az érintett személy nem változtat meg sok mindent az életében. Bizonyos viselkedésmódok és hiedelmek jogot adnak a démonoknak arra, hogy belépjenek az ember életébe. Az egyik ilyen, ahogyan azt majd megbeszéljük, a megbocsátás hiánya és a keserűség. Gyakran felfedezzük, hogy a démonizált személy

okkultizmussal foglalkozott. Néha a kábítószerrel való visszaélés volt a démonok kapuja. Ha ezeket az ajtókat nem zárjuk be, a démonok visszatérnek – a barátaikkal együtt. A démonizált személy még annál is rosszabb állapotba kerül, mint amiben korábban volt. Ezért olyan fontos a következő alapelv.

Meg kell töltened a házat

Jézus azt mondta, hogy a visszatérő szellemek a régi házban ütik majd fel a tanyájukat, ha visszatérnek és azt üresen találják. A szabadító szolgálatban elengedhetetlen, hogy a „ház” tele legyen. Ne feledjük, hogy most egy szellemi elvről beszélünk. A démonok, akik korábban elfoglalták a házat, gonosz szellemek voltak. Ha a házat be kell tölteni, hogy azok a démonok ne tudjanak visszatérni, akkor van egy nyilvánvaló megoldás. A megszabadított személynek be kell töltekeznie Szent Szellemmel.

Ezért amikor azon a bizonyos napon találkoztam C. J.-vel, imádkoztam vele, hogy fogadja be Jézust. Tudtam, hogy a szabadulása csak akkor lesz teljes és végleges, ha a Szent Szellem lakozást vesz benne. A Biblia azt mondja, hogy amikor újjászületünk, megkapjuk a Szellemet. Aki megszabadul a démonoktól, de nem született újjá, az veszélyes helyzetben van. Üres házzá válik, amelynek a bejárati ajtaja tárva-nyitva áll. Amint a fentiekben említettük, a démonokkal kapcsolatos problémája csak még rosszabb lesz.

A szabadulás szükséges, de nem elégséges. A szabadulással együtt egy olyan állandó változásnak is be kell következnie, amely megakadályozza ezeknek a démonoknak a visszatérését.

Aznap azért is imádkoztam C. J.-vel, hogy keresztelje meg őt a Szent Szellemmel. Amikor rátettem a kezemet, a Szent Szellem ereje leszállt rá, azonnal és drámai módon betelt, és elkezdett nyelveken szólni. Hiszem, hogy ez a szabadítás egyik legfontosabb aspektusa. Meg kell győződnünk arról, hogy az emberek megkeresztelkednek a Szellemben.

Afrikában az evangéliumi összejöveteleinken minden héten egy este időt szakítok arra, hogy kifejezetten a démoni átkokkal és megkötöttségekkel foglalkozzunk. Ez a tömeges szabadulás éjszakája. Ugyanazon a héten egy másik este a Szent Szellemben való megkeresztelkedésre összpontosítok. Imádkozom a hatalmas tömeg felett, miután ezek fogadták el Krisztust, és kérem Istent, hogy keresztelje meg őket az ő Szent Szellemeivel. Mindig meglep, hogy ezen az éjszakán több démonot űzünk ki, mint bármelyik másik éjszakán – beleértve azt az éjszakát, amikor a szabadításra összpontosítok. Úgy tűnik, hogy a Szent Szellem kiáradása halálra rémíti a démoni

szellemeket. Amint a Szent Szellem eljön, hogy lakozást vegyen az emberekben, a démoni szellemeknek menniük kell.

A DÉMONI BEFOLYÁS FELISMERÉSE

Ez nem mindig nyilvánvaló, amikor démonizált emberrel állunk szemben. Általában hiba azt feltételezni, hogy csak azért, mert valami furcsának vagy akár hátborzongatónak tűnik, az démoni. Sok harmadik világbeli országban az emberek még a legalapvetőbb orvosi ellátásban sem részesülnek. Ráadásul nem léteznek olyan intézmények, amelyek a legrosszabb eseteket eltávolítanák az átfogó népességből. Ennek eredményeképpen gyakran találkozhat az annál sokkal súlyosabb egészségügyi esetekkel, mint amit Nyugaton nyilvánosan láthatsz. Az egyik missziós úton a csapat egyik fiatal hölgy tagja egy súlyosan deformált emberrel találkozott. Az eset annyira tragikus volt, hogy biztos volt benne, hogy démoni eredetűnek kell lennie, és tudni akarta, hogy szükség van-e szabadításra. Ebben az esetben nem volt okunk azt gondolni, hogy ez a fogyatékoság démoni eredetű. Egyszerűen csak a zsigeri reakciója alapján döntött egy olyan torzulás láttán, amely súlyosabb volt, mint bármi, amit valaha is látott. Másrészt tudjuk, hogy egy fizikai betegség vagy baj néha valóban lehet démoni természetű (pl. Mt 9:32; Luk 13:11). Hogyan ismerhetjük fel ezeket az eseteket? Hadd álljon itt néhány javaslat. Mindegyik pontot külön fejezetben is kifejthetném. De a rövideg kedvéért maradok az egyszerű felsorolásnál.

- Soha ne feltételezzük valakiről, hogy démonizált, hacsak nincs valami, ami nyíltan erre utal.
- Minden emberrel méltósággal és tisztelettel kell bánni, még akkor is, ha jó okunk van azt gondolni, hogy démonizált. Ne hozzuk szükségtelenül zavarba és ne félemlítsük meg az embereket. Tégy mindent szeretetben, és akkor soha nem tévedhetsz.
- Ahogy már említettük, mindig arra összpontosítsunk, hogy az embereket Krisztushoz vezessük. Ha démonok vannak valakinek az életében, akkor ez hamar nyilvánvalóvá válik. Akkor tudunk vele foglalkozni.
- Figyeljünk az árulkodó nyomokra, amelyek démoni tevékenységre utalhatnak. Például, ha valakinek önpusztító vagy öngyilkossági gondolatai vannak, az gyakran (de nem mindig) démoni tevékenységre utal. A Szentírásban a démonok gyakran előidéztek azt, hogy az emberek ártsanak maguknak, például tűzbe vagy vízbe vetették magukat (pl. Mt 17:15; Mk 9:22). A Biblia szerint ezek a démonok ezt azért tették, hogy megöljék gazdatestüket.

ÖNPUSZTÍTÓ ÉS ÖNGYILKOS HAJLAMOK

Érdekes esetet képvisel a Márk 5-ben szereplő ember, akit a démonok egész légiója szállt meg. A Biblia két fontos részletet közöl róla. Először is, az első öt versben háromszor említi, hogy a sírok között élt. Amikor a Biblia ilyen gyakran megismétel valamit, akkor odafigyelek rá. Ezeknek a démonoknak olyannyira a rögeszméjévé vált a halál, hogy még akkor is a sírok közelében akartak lenni, amikor a gazdatestük még élt. Másodszor: kövekkel vagdosta magát. Más szavakkal, önpusztítóan viselkedett. Sokszor találkozom ezzel a jelenséggel, amint a

világban utazom, különösen a fiatalok körében. Gyakran vagdosóknak nevezik őket. Olyan emberek, akik impulzív módon késsel és borotvapengével metélik a testüket. Néha felvágják a csuklójukat, és a testük tele van hegekkel a vágások miatt. Számomra ez az egyik jele annak, hogy démonok kínozzák azt az embert. Gyakran tapasztalni fogjátok, hogy azoknak, akik vagdosás magukat, öngyilkossági gondolataik is vannak. Véleményem szerint ez valami olyanra utal, ami egyértelműen démoni. Az ilyen embernek szabadulásra van szüksége. A démonok szeretik a halált és az öncsonkítást. Amikor ilyen jeleket látsz, akkor tudatában kell lenned annak, hogy démonizáltsággal lehet dolgod.

Érdekes módon a történet végén ezek a démonok azt kéri Jézustól, hogy küldje őket egy disznókondába – és ő teljesíti ezt a kérést. Figyeljük meg, mi történik. A disznók azonnal leszaladnak egy szikláról és így megölik magukat. A démonok szeretik a kínokat és a halált. Nyilvánvalóan ez valami beteges elégtételt jelent a számukra. Nem csoda, hogy Jézus ezt mondta: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson (Jn 10:10).

Mellékesen megjegyzem, hogy az egyik leghihetlenebb csoda, amit mostanában láttam, az vagdosók teljes gyógyulása volt. Néhány találkozónkon láttam, hogy nem egyszerűen megszabadultak, de a testükön lévő hegek szó szerint eltűntek! Voltam olyan istentiszteleten, ahol ez többször is megtörtént egyetlen pillanat alatt. Milyen csodálatos pillanat, amikor az emberek a teremben mindenütt sikítani kezdenek mély ámulatukban, amikor ránéznek a karjukra, és az összes heg csodálatos módon eltűnt! Az ellenség rosszindulata és taktikája nem változott. De ugyanígy Jézus is ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Ő még mindig megszabadítja a foglyokat.

NÉHÁNY ÁRULKODÓ JEL

Bár nem mindig nyilvánvaló, hogy valaki démonizált-e, néhány jelet azonnal fel kell ismerni:¹

- mentális blokkok, az elme „rövidzárlata”
- heves reakciók
- istenkáromlások és káromkodások
- összefüggéstelen beszéd
- légszomj
- gyűlölettel teli tekintet vagy üveges, fókuszálatlan szemek
- a test valamelyik részében megnyilvánuló elnyomás
- hányás
- kontrollálhatatlan sikoltozás

Mindig a szellemek megkülönböztetésének ajándéka a legfontosabb eszköz a démoni befolyás felismerésében.

LÉGY TISZTÁBAN A BELÉPÉSI PONTOKKAL

Amikor olyan emberek körében szolgálunk, akik esetleg démonizáltak lehetnek, bölcs dolog szemünket, fülünket és szellemi megkülönböztető képességünket arra hangolva tartani, hogy mi adhatott jogot ezeknek a démoni szellemeknek arra, hogy belépjenek a gazdatestükbe. Meghívás nélkül a démonok nem kapcsolódnak az emberhez. Ezek a meghívások nem mindig szándékosak vagy tudatosak, de mindig részei az egyenletnek. Ha tudod, hogy mivel van dolgod, az hasznos lehet.

A démonizáltság az okkultizmusban, boszorkányságban és bálványimádásban való korábbi részvételből is fakadhat. Még az olyan dolgok is, mint a szabadkőművesek által tett eskü és szövetség, vagy az ártatlan játéknak tűnő Ouija táblák és szeánszok is hozzáférést biztosíthatnak az emberhez a démoni szellemek számára. Gyakran hallottam, hogy a kontrollálatlan düh vagy a heves gyűlölet egyetlen esete is beengedheti a démoni tevékenységet. Az erőszak is belépési pont lehet – különösen a gyilkosság.

Kering egy videó egy abortusz-orvosról, amint ott áll a klinikája előtt; műtősruhát visel, és egyértelműen látszik rajta a démoni tevékenység megnyilvánulása. Sziszeg és azt hirdeti, hogy sötét a szíve, és imádja megölni a csecsemőket. Nem meglepő számomra, hogy aki ennyi vért ont, az démonizálódik.

A népirtásban vagy tömeggyilkosságban részt vevők gyakran számolnak be arról, hogy rögeszmésen függővé válnak az élet kioltásától. Néha a harcosokon a csatában eluralkodik a gyilkolás vágya. Erre a jelenségre külön szó is létezik – a *vérszomj*. A szótár a *vérszomjat* így definiálja: „a vérontás és a vérengzés iránti vágy, amely gyakran a csata hevében ébred fel, és ellenőrizetlen mérsárláshoz és kínzáshoz vezet”.² Ez nagyon sok mindent elárul nekem. Ahogy már megbeszéltük, a démonok szeretik a halált és a pusztítást. Értelemszerűen vonzza őket a vérontás és az erőszak.

Az is lehetséges, hogy bizonyos gyógyszerek akaratlanul is ajtót nyitnak a démoni szellemek előtt. Például bizonyos hallucinogén drogokat évezredek óta összekapcsolnak vallási rituálékkal. Ma is sokan vállalkoznak ilyen hallucinogén utazásokra egy boszorkánydoktor vagy sámán vezetésével. Hallottam olyan tapasztalatokról, amikor ezeknek a drogoknak a használói bizarr módon találkoznak és érintkeznek olyan entitásokkal, akiket angyaloknak, démonoknak, idegeneknek, sőt, még manóknak is neveznek. Még gyanúsabb, hogy bizonyos drogok esetében ezek az élmények nem mindig pusztán szubjektívnek tűnnek (ahogyan egy hallucináció általában az lenne), hanem a használók gyakran egymáshoz nagyon hasonló élményekről számolnak be. Ez elég gyakran előfordul ahhoz, hogy a tudósok most már tanulmányozzák ezeket az élményeket.³

Emellett olyan korban élünk, amikor a New Age mozgalom bekerült a különféle ideológiai áramlatok fő sodrába. Ennek eredményeként egyre több ember – még keresztények is – akaratlanul megnyitja magát a veszélyes démoni hatások előtt. Egyes keresztények például hozzáférést adnak „szellemi vezetőknek”, és nem ismerik fel, hogy ezek valójában démoni szellemek. Roger Barrier arizonai baptista lelkész meséli el a következő történetet:

Egy nap eljött hozzánk valaki az egyik a közműszolgáltatótól, és miután befejezte a munkát a házuknál, és ezt kérdezte:

– Ön Roger Barrier, ugye? Minden nap hallgatom a rádióműsorát. A feleségem és én is keresztények vagyunk. A nejemnek problémái vannak, sőt, néha nagyon szeretném tudni, mi zajlik benne. Hisz ön a démonok létezésében?

Igen – válaszoltam. – Mi lenne, ha leülnénk a konyhában beszélgetni?

– Néhány hónappal ezelőtt – kezdte – elmentünk egy spiritiszta templomba, ahol arra biztattak minket, hogy imádkozzunk, hogy kapjunk szellemi vezetőket, akik segítenek irányítani az életünket. Én nem imádkoztam ilyesmiért, de a feleségem igen. Azóta teljesen kifordult önmagából. Néha olyan, mintha egy másik ember lenne benne. A hangja megváltozik; az arca eltorzul; ellenszenvvel viseltetik Isten dolgai iránt. A házasságunk kezd szétesni. Nem hajlandó visszamenni a keresztény gyülekezetünkbe. Az egész tegnap este csúcsondott ki! Miközben vitatkoztunk, kísértelt az előszobába, lassan megfordult, és gúnyosan ezt mondta: „Tényleg nem tudod, kik vagyunk?” A hangja sikolyig emelkedett, amikor megismételte: „Nem tudod, kik vagyunk? Tényleg nem tudod, kik vagyunk?”

A férfi ekkor már reszketett.

– Azt hiszem – mondta –, hogy démonok szállták meg, ahogy a Bibliában is írják. Tudsz segíteni nekünk?⁴

Ha tudod, hogy valaki démonizált, és pontosan érted, hogy milyen szellemekkel van dolgod, akkor nagy pontossággal veheted át a hatalmat felettük. Erre azonban nem mindig van szükség, és nem kívánok dogmatikus lenni, vagy bármilyen biblián kívüli tanítást kreálni e gondolat köré. De ez a megértés olyasmi, amit én és sokan, akik a szabadító szolgálatban tevékenykednek, időnként hasznosnak találtunk.

KERESZTÉNYEK LEHETNEK-E DÉMONIZÁLTAK?

Ezen a ponton a kedves olvasó talán elgondolkodik azon, hogy keresztények vajon lehetnek-e démonizáltak. Ez az ügy bizony valódi aknamező! Tisztában vagyok azzal, hogy veszélyes területre tévedek, ha ehhez a témakörhöz hozzászólok. De mivel olyan gyakran tesznek fel nekem kérdéseket ezzel kapcsolatban, szeretném elmondani az őszinte véleményemet. Lehet, hogy nem értesz velem egyet, és lehet, hogy igazad van. Én csak a saját véleményemet tudom elmondani, ahogyan én a könyv írásakor látom ezt a tárgykört.

Nem hiszem, hogy keresztények démonizálódhatnak. Amikor valaki elnyeri az üdvösséget, a Szent Szellem lakozást vesz benne. Ezért nem értem, hogy egy hívő „házát”, amelyben a Szent Szellem lakik, hogyan lehet megosztani démonokkal (lásd 2Kor 6:14.). Másrészt láttam már olyan embereket, akik minden külső jel szerint valójában keresztények voltak. Mégis egyértelműen démonok nyilvánultak meg bennük, és szabadulásban részesültek. Ennek nem egyszer vagy kétszer, hanem sokszor – akár több százszor is – szemtanúja voltam. Nem teljesen értem, hogyan lehetséges ez, de nem tagadhatom le, amit láttam. Carlos Annacondia, aki az egyik legerőteljesebb szabadító szolgálatot végzi, amelyről tudok, azt mondta, hogy a vezetői szerint evangélizációs hadjáratain a szabadításban részesülők 30-40 százaléka valamilyen gyülekezet tagja.⁵ Talán az én álláspontom is változni fog ezzel kapcsolatban, amint múlik az idő. De az alábbiakban leírom, hogy a saját gondolkodásomban hogyan oldottam fel ezt a dilemmát.

Először is, sok mindent nem értünk a szellemi világból. Sok változót kell figyelembe vennünk, és ezek mind láthatatlanok és titokzatosak. Például nem mindig tudom a külsőségek alapján, hogy ki az, aki valóban újjászületett és ki nem. Ugyanakkor hiszem, hogy még az igazán újjászületett keresztények is szenvednek néha fizikai támadást az ellenségtől a testükben. Azt is tudom, hogy az ellenség megpróbálja befolyásolni a keresztények gondolkodását. Erről már hosszasan beszéltünk. A hívők nem fogadhatnak el démoni gondolkodásmódokat – illetve nem lehetnek olyan területek az életükben, amelyek nem az Úr irányítása alatt állnak –, ellenkező esetben nem gyakorolhatnak hatalmat az ördög felett. A kettő együtt nem megy. Amikor egy keresztény ilyen állapotban van, talán nem az ördög befolyásolja őt valamilyen szinten?

Jézus megdorgálta a Sátánt Péteren, az egyik tanítványán keresztül, pedig Péter ragaszkodott az Úr ígéjéhez (Mt 16:23; Jn 17:6). Pál figyelmeztette a hívőket, hogy ne adjanak helyet az ördögnek azzal, hogy haragot tartanak (Ef 4:26-27). Majd arra tanította őket, hogy öltsek fel Isten fegyverzetét, hogy szilárdan megállhassanak a démoni erők egész seregével szemben (6:10-17). Jakab továbbá arra buzdította a hívőket, hogy álljanak ellen az ördögnek (Jak 4:7). Ha az ördög valóban megtámadhatja a hívőket testükben és elméjükben, és ha a Szentírásnak figyelmeztetnie kell bennünket, hogy álljunk ellen és harcoljunk az ördöggel szemben, akkor mi történik, ha a hívők ezt nem teszik meg? Semmi? Teljesen szabadon és boldogan folytatják az életüket, mintha egyszerűen csak elvesztettek volna egy olyan társasjátékot, mint a Monopoly vagy a Candy Land?

Ezt a lehetőséget nem tudom elfogadni. Ezeknek a tanításoknak az alapján minden bizonnyal lesznek következményei annak, ha a keresztények nem szegülnek szembe a démonokkal. Végül is, a bűntől megmenekült keresztények továbbra is vétkezhetnek. Bár a bennünk lévő Szellem szent, mégis megtörténhet, hogy szentségtelen viselkedést tanúsítunk – még akkor is, ha a Szent Szellem templomai vagyunk. Sőt, a Szentírásban azt látjuk, hogy keresztényeket is helyre kellett igazítani istentelen viselkedésük miatt (pl. 1Kor 5:1). Ha a szentek vétkezhetnek, akkor úgy tűnik, hogy a szentek is kerülhetnek – legalábbis átmenetileg – démoni szellemek befolyása alá.

Egyesek azt tanítják, hogy a *megszállottság* és az egyszerű *elnyomás* vagy kínzás nem egy és ugyanaz. Ez a megkülönböztetés hasznos lehet, de ahogy már rámutattam, a démonok amúgy sem szállnak meg senkit – még azt sem, akit teljes mértékben az ellenőrzésük alatt tartanak. Továbbá nem értem, hogyan lehet a démoni befolyás különböző szintjeit egyértelmű kategóriákba besorolni. Ha valakiben démonok nyilvánulnak meg, az bizonyára szélsőséges eset, de nem minden démonizált tanúsít ilyen jelenségeket. Egyszerűen nem tudjuk, hogyan működik mindez.

Lehetséges, hogy a keresztények bizonyos módon démoni szellemek befolyása alá kerüljenek – ezt tudjuk. Másrészt azt is hiszem, hogy a Szellem által áthatott igazi keresztények természetüknél és helyzetüknél fogva Isten felszabadult gyermekei. Istenhez tartozunk, az ő házaként, és nem lehetünk démoni erők által megszállva. Ha van is démoni befolyás, nincs teljes démoni irányítás. Továbbá, és ez a legfontosabb, ha a démoni *szellemek* bizonyos mértékben befolyásolhatják is a keresztényeket, akkor sem *szabad*, hogy bármilyen mértékben befolyásolják a keresztényeket! Isten gyermekeként és Isten templomaként még az a keresztény is magasabb szinten helyezkedik el, aki átmenetileg démoni befolyás alá kerül. De valamit kezdenie kell ezzel a magasabb szinttel! Ezért, bár bevallom, nem értem teljesen, hogy a démoni szellemek hogyan tudnak hatással lenni a keresztényekre, úgy tűnik, hogy valamilyen mértékben ez megtörténhet. De amikor ez megtörténik, pontosan azt kell tennünk, amit Jakab mondott nekünk. Rendeljük alá magunkat Istennek, *álljunk ellen az ördögnek*, és hárítsuk el a démoni támadást.

En ezt a gyakorlati megközelítést fogadtam el. Ha azt látom, hogy valakin démonok nyilvánulnak meg, csak annyit tudok, hogy a démonoknak menniük kell. Ennyi. Ha egyértelmű, hogy valakiben démonok nyilvánulnak meg, akkor nem kezdem megmagyarázni neki, hogy ez miért lehetetlen, mert a Szentírás szerint a keresztények nem démonizálódhatnak. Ahol démoni befolyással találkozol, nevezd ahogy akarod, de vegyél fölötte hatalmat és üzd el.

Másrészt nem hiszem, hogy ok nélkül démonokra kellene vadásznunk, és nem feltételezem, hogy minden egyes problémának köze lehet démonokhoz. Azt sem hiszem, hogy bármelyik kereszténynek valaha is bármilyen szinten démoni szellemek rabságába kellene kerülnie. Jézus vére által jogunk van teljes szabadságban járni. Soha nem szabad kevesebbel beérnünk.

HIT, FÉLELEM ÉS HITETLENSÉG

Az evangéliumok tartalmaznak egy lenyűgöző és híres történetet egy Jézus által végrehajtott ördögűzésről, amely több fontos tanulsággal szolgál számunkra a szabadítás szolgálatával kapcsolatban.

Amikor a sokasághoz értek, odament hozzá egy ember, térdre borult előtte, és ezt mondta: Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros, és nagyon szenved: gyakran esik a tűzbe meg a vízbe is. Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani. Jézus így válaszolt: Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt ide! Ekkor Jézus megdorgálta a démont, ami kiment belőle, a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában. Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: Mi miért nem tudtuk kiűzni? Ő így válaszolt: Kishitűségetek miatt. Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda – akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen. Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádsággal és böjtöléssel.

-Máté 17:14-21

Figyeljük meg, hogy amikor a tanítványok megkérdezték Jézust, hogy miért nem tudták kiűzni a démont, Jézus egyszerű válasza ez volt: „A ti hitetlenségetek miatt”. Jézus ezután megismétli ezt a kijelentést, és azt mondja, hogy akár egy mustármagnyi hit is képes hegyeket elmozdítani. Ez elvezet bennünket a következő rendkívül fontos szemponthoz: amikor démonokkal foglalkozunk, a hit elengedhetetlen követelmény.

Annak fényében, amit ebben a könyvben nem győzők ismételni, könnyen érthetőnek kell lennie annak, hogy a hitetlenség miért olyan mérgező. A hitetlenség, a hittel ellentétben, a kor szellemével való egyetértés. Ez a démoni gondolkodásmód elfogadása a krisztusi gondolkodásmód helyett. Aki egyetért az ördöggel, annak nehézségei lesznek, amikor megpróbálja azt kiűzni. A hit az Isten Igéjével való egyetértés. Nem az érzékek diktálják. Isten világában a valóság és a meggyőződés számít (Zsid 11:1).

Míg Isten ereje a hit által működik, addig a Sátán a félelemből táplálkozik. A szabadító szolgálatban a félelemnek távoznia kell. A démonok úgy megérik a félelmet, mint a cápák a vért, és ez csak még vakmerőbbé teszi őket. A démonokhoz Jézus nevének erejébe vetett bátor bizalommal kell közeledned. Tudnod kell, hogy ő hatalmat adott neked, hogy „kígyókat és skorpiókat taposs el, és legyőzd az ellenség minden hatalmát, és semmi sem árthat neked” (Lk 10:19). Egyetlen démon sem tud majd hozzád tapadni. Egyetlen átok sem fog rád szállni (Péld 26:2). Semmi okod sincs félned tőlük. Jézus vére betakar téged. Isten gyermeke vagy. Jézus már „lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszegyenyítette őket, és a kereszt által diadalmat vett felettük” (Kol 2:15). Az ő győzedelmes nevében űződ ki az ördögöket. Benned lakozik a Szent Szellem, Isten ujjá, és még maga Jézus is őáltala űzte ki a démonokat földi életében (Luk 11:20). A szabadító szolgálatban fegyverkezz fel az Istenbe vetett bizalommal és az érintett személy iránti mély szeretettel, akinek az érdekében szolgálatot végzel. A szeretet kiűzi a félelmet (1Jn 4:18). A félelem szelleme démoni, de Isten tökéletes ellenszert adott nekünk – erőt, szeretetet és józanságot (2Tim 1:7).

EZ A FAJTA NEM MEGY KI, CSAK IMÁDSÁGGAL ÉS BÖJTÖLÉSSSEL

Mivel az imént beszéltünk a Máté 17:14-21-ről, megragadom az alkalmat, hogy válaszoljak egy gyakori kérdésre a szabadítással kapcsolatban. Mit ért Jézus azon a befejező kijelentésén, hogy „ez a fajta azonban nem megy ki, csak imádsággal és böjtöléssel” (21. v.)? Már kifejtettem, hogy itt egészen egyértelműen a hitetlenségről van szó. Jézus szerint a hitetlenség az, ami megakadályozta a tanítványokat abban, hogy kiűzzék a démont abból a fiúból. A 21. versben azonban Jézus mintha valami egészen mást mondana. Azt mondja, hogy egyes démonok imádság és böjt nélkül nem távoznak. Sokan kérdeztek engem erről a versről, és egyetértek abban, hogy ebben a szövegkörnyezetben eléggé meglepetést okoz.

Mások még ennél is zavarba ejtőbbet találnak: a Máté 17:21, az a vers, amely az imádságról és a böjtről szóló mondatot tartalmazza, talán teljesen hiányzik a Bibliájukból. Ennek jó oka van: a legkorábbi görög kéziratokban, amelyek ezt a részt tartalmazzák, ez a kijelentés nem szerepel.

Hadd magyarázzam el egy kicsit azt a folyamatot, amely a mi modern Újszövetségünkhöz vezet. Azoknak, akiknek a számára ez nem ismerős, a *szövegkritika* az a tudomány, amely az ősi kéziratokat tanulmányozza annak megállapítása érdekében, mit is tartalmaztak az eredeti dokumentumok. Erre a módszerre azért van szükség a Biblia esetében, mert valójában nem rendelkezünk a bibliai szerzők által leírt eredeti dokumentumokkal, az úgynevezett autográfokkal. Csak másolatok – és másolatok másolatai – maradtak fenn a második századtól a középkorig terjedő időszakból. Ezeket eredeti kéziratoknak nevezzük.⁶ A bibliai kéziratokat a nyomdagép feltalálása előtt több ezer éven át természetesen kézzel kellett az írnokoknak lemásolniuk.⁷ Bár az írnokok gyakran magasan képzettek voltak és fegyelmezetten végezték a munkájukat, ugyanakkor ők is emberek voltak, és hibázhattak. De mi nagyon szerencsések vagyunk. Több mint 5600 görög nyelvű másolatunk van az Újszövetség könyveinek egészéről vagy egy részéről. Valójában az Újszövetség könyveiről több másolat áll a rendelkezésünkre, mint bármely más ókori dokumentumból – sokkal több!⁸ Az Újszövetség az emberiség történelmének legjobban megőrzött ősi irategyüttese. Továbbá a kéziratok közötti különbségek (az úgynevezett szövegváltozatok) túlnyomó többsége jelentéktelen. A legtöbb eltérés egyszerű helyesírási hibákból vagy szóhasználati különbségekből áll, némelyik olyan egyszerű, mint egy másik személyes névmás használata (pl. „ők” helyett „ő”). A szövegváltozatoknak csak nagyon kis százaléka befolyásolja valamely adott szakasz jelentését, és egyik sem érinti a tényleges keresztény tanítást.⁹ Mivel a legtöbb változat eltérése rendkívül csekély, és mivel több ezer kézirat áll rendelkezésünkre, a tudósok többnyire biztosan tudják, mit is tartalmaztak az eredeti újszövetségi autográfok. A szövegkritika tudománya egyszerre fontos és megbízható. Ez biztosítja a legjobb kéziratokat, amelyekből modern Bibliáinkat lefordították.

Néhány esetben azonban a tudósok kevésbé biztosak az eredeti szövegezésben. Ezen esetek egyike sem érinti a tényleges keresztény tanítást vagy hitet, ahogy mondtam. De ezekben az esetekben egy kicsit tüzetesebb tanulmányozást igényel az eredeti megfogalmazás megtalálása. Az egyik ilyen eset a Máté 17:21. Az Újszövetség tudósai között jelenleg az a konszenzus, hogy az írástudók valamikor hozzáadták a Máté 17:21-ben az imádságról és a böjtről szóló kijelentést.¹⁰ Három alapvető okuk van ennek feltételezésére:

1. Ez a vers nem található meg a legrégebbi és legjobb kéziratainkban.¹¹ Nyilvánvaló, hogy ha az eredeti kéziratokhoz közelebbi kéziratokból következetesen kimarad egy olyan mondat, amely az újabb kéziratokban szerepel, akkor azt valószínűleg valamikor később adták hozzá.

2. A *lectio brevior*, azaz a rövidebb olvasat elnevezésű szövegkritikai alapelv szerint általában a szöveg rövidebb változata a pontosabb. Sokkal valószínűbb, hogy az írástudók hozzáadtak valamit, mint az, hogy kihagytak belőle.¹² Bruce Metzger utal erre az elvre, amikor a Máté 17:21-ről ezt a kijelentést teszi: „Mivel nincs kielégítő oka annak, hogy a szövegrész, ha eredetileg jelen volt Máténál, miért maradt ki a legkülönbözőbb szövegíróknál, és mivel a másolók gyakran beillesztettek más evangéliumokból származó szövegrészeket, úgy tűnik, hogy a legtöbb kéziratot [amely tartalmazza ezt a verset] megváltoztatták, hogy hasonlítson a Márk 9:29-ben található párhuzamhoz.” A kéziratokat a Márk 9:29-ben található párhuzamhoz hasonlították.¹³ És ez elvezet bennünket a harmadik okhoz.
3. A Márk 9:29-ben található párhuzamos szövegben, amely ezt a történetet meséli el, Jézus a következőket mondja: „Ez a fajta csak imádsággal és böjtöléssel távozik”. Metzger és sok más tudós úgy véli, hogy a Márk-féle szakasz a jelek szerint beolvadt a Máté 17:21-be.¹⁴

Ezen a ponton elgondolkodhatunk azon, hogy miért nem fogadjuk el egyszerűen a Márk 9:29-ben található utalást az imára és a böjtre. De hasonló probléma van ezzel a verssel is. Az utolsó két szó („és böjtöléssel”) a legkorábbi és legjobb kéziratok némelyikében sem szerepel ebben a szakaszban.¹⁵ Noha a Márk 9. eredetisége mellett némileg több támpont található a szövegben, ugyanolyan jó érvek szólnak ellene is. Ezért van az, hogy egyes modern Bibliák kihagyták az „és böjtöléssel” szavakat (esetleg zárójelbe tették, vagy lábjegyzetben csatolták).

Mindez számomra a következőket jelenti. Nem biztos, hogy Jézus a böjtöt előfeltételül szabja bizonyos démonok kiűzéséhez. Én személy szerint az általam látott bizonyítékok alapján nem hiszem, hogy Máté és Márk eredeti írásai tartalmazzák ezt a kijelentést, amely a böjtöt bizonyos démonok kiűzésének feltételévé teszi. Másrészt, ahogyan azt már megbeszéltük, a böjt nagyon fontos szellemi fegyelmzési módszer – és nagyon is bibliai. A böjtölés általában véve összhangban van Jézus, az apostolok és a korai egyház tanításaival. Valójában az az egyik legjobb magyarázat arra, hogy a Márk 9:29-be miért illesztették be az „és böjtöléssel” szavakat, hogy a korai egyház annyira hangsúlyozta – és gyakorolta – a böjtölést az imádság kiegészítését, hogy valószínűleg véletlenül tették hozzá¹⁶ vagy azért, hogy tisztázzanak valamit, amit egyes írások nyilvánvalónak tartottak.¹⁷ A második vagy harmadik században Tertullianus azt mondta, hogy Jézus „hasonlóképpen azt tanította, hogy a böjt legyen a fegyver a szörnyűbb démonokkal való küzdelemhez”.¹⁸ Nyilvánvaló, hogy a korai egyházban sokan hitték, hogy Jézus tette ezt a kijelentést a böjtről.

Mindenesetre én semmiképpen sem hagynám figyelmen kívül a böjt fontosságát a szellemi hadviselésben és a szabadító szolgálatban. Valójában arra bátorítom a szabadító szolgálatban részt vevőket, hogy böjtöljenek, amennyit csak tudnak. De nem hiszem, hogy a böjtöt úgy kellene tekinteni, mint valami titkos fegyvert az ördög ellen, vagy mint módszert, amellyel a keresztények szellemi hatalomra tehetnek szert. Az erők a Szent Szellem kiáradásából és a hitből származik. Ne bonyolítsunk túl semmit.

Mentoromat, Reinhard Bonnkrét egyszer meghívták egy televíziós műsorba, hogy interjút adjon egy olyan embernek, aki könyveket írt a böjtről. A böjtölés kiemelt hangsúlyt kapott ennek az embernek a szolgálatában. Meg akarta kérdezni Reinhard Bonnkrét, aki ámulatba ejtő csodákat és több millió megtérést látott, hogy mit gondol a böjtről. Egészen biztosan úgy gondolta, hogy Bonnke evangélista megerősíti majd a böjtölés kihangsúlyozását. Ehelyett olyasmit mondott, amire senki sem számított: „Őszintének kell lennem önökkel. Én a villanykapcsolót egy másik falon találtam meg”.

Csak hogy tisztázzuk: tudom, hogy Bonnke evangélista böjtöl, és érti a böjt értékét. De a mondanivalója nagyon fontos. A hit az a villanykapcsoló, amelyre utalt.¹⁹ És ez volt Jézus mondanivalójának lényege a fenti szakaszban. Ironikus, de a böjt valójában sokkal hatékonyabb az önmagunk feletti hatalom megszerzésében. Mivel ha összhangba állítjuk önmagunkat Isten tekintélyével, az hatalmat eredményez mind a saját életünkben, mind a démonok felett, ezért valójában igen értékes a szabadító szolgálatban – csak nem azért, amit sokan feltételeznek.

A böjt és az ima segít nekünk abban, hogy szellemileg összhangba kerüljünk Istennel. Ennek része az is, hogy kiűzzük a hitetlenséget, és összehangoljuk elménket Isten Igéjével. Ez az, amiről Jézus beszélt. Ahogyan az *Élned kell, mielőtt meghalsz* című könyvemben írtam: „Első pillantásra úgy tűnhet, hogy a démon áll e beszámoló középpontjában, de ha közelebbről megnézzük kiderül, hogy a történetben az igazi ellenség nem a démon, hanem a hitetlenség szelleme. A tanítványok a fiúban lévő démon, Jézus viszont a tanítványaiban lévő hitetlenség miatt aggódott. A tanítványok kérdése a démonok kiűzéséről, Jézus válasza azonban a kétely kiűzéséről szólt. Jézus tudta, hogy ha a hitetlenséget kiűzték, a démonok kiűzése gyerekjáték lesz.”²⁰

A GENERÁCIÓS ÁTOK FOGALMA

Azt is észrevettem, hogy egyes démoni szellemek hajlamosak arra, hogy az egymást követő generációkban kínozzák a családtagokat. Ezt gyakran generációs átoknak nevezik. Nem szeretem ezt a terminológiát, mert számomra nem egyértelmű, hogy önmagában véve átokkal van-e dolgunk. Továbbá ez a terminológia nagyon kétértelmű. Ha megkérdezzük tíz embert, hogy mit értenek *átok* alatt, tíz különböző meghatározást kapunk. Annyi biztos, hogy a spirituális és másfajta problémák a jelek szerint több generációt is kísértenek.

A tanítványok a fiúban lévő démon, Jézus viszont a tanítványaiban lévő hitetlenség miatt aggódott. A tanítványok kérdése a démonok kiűzéséről, Jézus válasza azonban a kétely kiűzéséről szólt. Jézus tudta, hogy ha a hitetlenséget kiűzték, a démonok kiűzése gyerekjáték lesz.

Ez egy másik olyan terület, amelyet szerintem meglehetősen árnyaltan kellene megközelítenünk. A generációs átok gondolatát kétségtelenül sok ostobaság lengi körül, és néhányan bizonyára túl messzire mentek vele. Ez az elgondolás határozottan megnyitja az ajtót a furcsa és néha babonás hiedelmek előtt. Néha mankóként is használják, amely mentséget ad az

embereknek arra, hogy miért küzdenek a problémáikkal. Én egyiket sem támogatom. Jézus vére új teremtménnyé változtat minket, és minden, amire szükségünk van, elérhető a keresztnél.

Ennek ellenére teljesen általános tapasztalat, hogy egyes emberek életében olyan problémák jelentkeznek, amelyek mintha illeszkednének családjuk történetéhez. Például gyakran előfordul, hogy az alkoholizmusban szenvedők alkoholista apa vagy anya mellett nőttek fel. Ez bizonyítható tény.²¹ Azok az emberek, akiknek problémáik vannak a pornográfiával, gyakran olyan családi környezetben éltek, ahol a pornográfia súlyos problémaként létezett. Azok az emberek, akiknek problémáik vannak a haraggal vagy a dühkitörésekkel, gyakran elmondják, hogy az apjuknak ugyanilyen problémája volt. Lehetséges lenne, hogy ez pusztán véletlen egybeesés? Visszavezethető-e pusztán biológiai tényezőkre? A szabadító szolgálatban részt vevők közül sokan úgy vélik, hogy bármi legyen is a természetes magyarázat, van egy szellemi összetevő is. De van-e erre bibliai alátámasztás?

Íme néhány igeszakasz, amit érdemes megfontolni. Amikor Jézus találkozott egy születésétől fogva vak emberrel, a tanítványok érdekes kérdést tettek fel neki: „Rabbi, ki vétkezett, ez az ember vagy a szülei, hogy vakon született?” (Jn 9:2). Ez a kérdés világosan jelzi, hogy a tanítványok felfogása szerint a testi betegségek a szülők bűne miatt öröklődhetnek. Egyesek számára ez megfelelne a *generációs átok* definíciójának.

Isten azt mondta Mózesnek, hogy áldásai kiterjednek „ezer nemzedékre azoknak az életében, akik szeretnek engem és megtartják parancsolataimat” (2Móz 20:6). Másrészt viszont megbünteti „a gyermekeket a szülők bűneiért a harmadik és negyedik nemzedékig, akik gyűlölik [őt]” (5. v.). Nyilvánvalónak tűnik, hogy létezik egy olyan szellemi elv, amely szerint mind az áldás, mind a büntetés átöröklődik az egymást követő nemzedékekre.

Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy amit gyakran generációs átokként írnak le, az vagy (1) valami örökletes dolog (erről bővebben alább), vagy (2) egy démoni szellem, amely generációkon keresztül ragaszkodik egy családhoz. Az Ószövetségben olvashatunk az *ismerős* vagy *családi szellemekről*², amely kifejezést gyakran használják a jóslással kapcsolatban (pl. 3Móz 19:31). Úgy tűnik, ezek a szellemek képesek megszemélyesíteni elhunyt embereket, azt a benyomást keltve a hozzátartozókban, hogy egy szeánsz során az őseik szólnának hozzájuk. Ez a jelek szerint arra utal, hogy egyes démoni szellemek elég sokáig sündörögnek valaki vagy valakik körül ahhoz, hogy „megismerkedjenek” egy család tagjaival. Az ismeretségük jó ötletet adhat ezeknek a démonoknak arról is, hogyan használhatják ki az öröklött gyengeségeket és hajlamokat egy családon belül.

Érdekes, hogy az Ószövetség a démonokat csak a bálványimádással kapcsolatban említi kifejezetten. Például: „Még fiaikat és lányaikat is feláldozták a démonoknak” (Zsolt 106:37; lásd még 3Móz 17:7; 5Móz 32:17; 2Krón. 11:15). Figyelemre méltónak tűnik számomra, hogy amikor Isten az Ószövetségben tiltja a bálványimádást, többször is arra is figyelmezteti népét, hogy az atyák vétkeinek büntetése a harmadik és negyedik nemzedéket is eléri (2Móz 20:5; 34:6-7; 5Móz 5:9). Lehetséges, hogy ezek miatt az az áldozatok miatt, amelyek lényegében démonokkal kötött vérszerződések voltak, ezek a szellemek valamilyen módon generációkon át kapcsolódtak ahhoz a családhoz?

² A fordító megjegyzése: a magyar fordításban a „jövendőmondó” kifejezés szerepel. Az „ismerős” szó a latin „familiaris” szóból származik, ami „házi szolgát” jelent, és azt a gondolatot hivatott kifejezni, hogy a varázslóknak szellemi szolgák álltak a rendelkezésére, akik készek voltak engedelmessé válni a parancsaiknak. Akik megpróbálnak kapcsolatba lépni a halottakkal, még a mai napig is általában rendelkeznek valamilyen szellemi vezetővel, aki kommunikál velük. Ezek az ismerős szellemek.

EPIGENETIKA

Az epigenetika modern tudománya minden eddigénél aktuálisabbá tette ezt a kérdést. Azoknak, akik nem ismerik az epigenetikát, szeretném kifejteni az én laikus magyarázatomat. Az epigenom olyan vegyi anyagokból áll, amelyek megmondják a géneknek, hogy mit tegyenek. Az egyén epigenomját többek között a saját viselkedése és környezete befolyásolja, amelyek bizonyos genetikai kifejeződéseket szabályoznak. Például, ha egypetéjű ikrek egyike egészséges életet él, a másik viszont nem, akkor később, életük során nagyon különbözően fognak kinézni egymáshoz képest. A DNS-ük továbbra is azonos lesz, de ennek a DNS-nek a kifejeződése nem. Régebben úgy gondolták, hogy mindenkinek az epigenomja tiszta lapként indul. Ma már azonban tudjuk, hogy ezek az epigenetikai kifejezések generációról generációra öröklődhetnek. Ez azt jelenti, hogy a függőséget okozó viselkedés, életmódbeli döntések és tevékenységek változásokat okozhatnak a gyermekek epigenomjában. Érdekes módon ezek a változások két-három generáción keresztül is fennmaradhatnak.²²

Még ha nem is hiszünk abban, hogy a szellemi átkok vagy a családi démoni kötelékek fogalmát a Biblia alátámasztja, az nem lehet kérdéses, hogy a szülők döntései gyakran mélyreható és életet megváltoztató módon befolyásolják gyermekeiket. A bántalmazott gyermekeknél felnőtt korukban a bántalmazáshoz kapcsolódó problémák alakulnak ki. Gyakran az lesz belőle, hogy a saját gyermekekkel megismétlik ugyanezt a bántalmazást. Miért történik ez? Örökletes hajlam a függőségre? A gyerekek átveszik a szüleik szokásait, és ugyanazokat a hibákat ismétlik meg? Vagy egyszerűen arról lenne szó, hogy a szülők és a gyermekek egyformák, és hasonló küzdelmeket vívnak? Epigenetikai okok állnak fenn? Talán a fentiek keveréke. Vagy talán a fentiek mindegyike, plusz egy spirituális vagy démoni összetevő.

Nem állítom, hogy mindenre tudom a választ. De azt tudom, hogy van egy minta, amelyet világosan megfigyelhetünk az egész világon. Hogy ez generációs átoknak, örökletes szellemnek köszönhető-e, vagy a gyerekek egyszerűen ugyanazokat az ajtókat nyitják ki a démoni befolyás előtt, mint a szüleik – számomra ez teljesen lényegtelen. Ha valaki démonizálódik, még akkor is foglalkoznunk kell ezzel a problémával, ha ez valami olyasmi, ami generációkon keresztül érinti ugyanazt a családot. Függetlenül attól, hogy mit gondolsz a generációs átkokról, a fenti információk ismeretében hadd álljon itt néhány szilárd pont, amit érdemes elfogadni:

- Ha valamilyen démoni befolyás gyökerét vagy belépési pontját keressük, a családi helyzet vizsgálata gyakran hasznos nyomravezető jeleket tartalmazhat.
- Ha egy probléma generációkon keresztül fennáll egy családban, az erősen arra utal, hogy a problémának lehet valamilyen spirituális kapcsolata.
- Az embereknek fel kell ismerniük, hogy a szabadulás nem csak a saját, hanem az egész családjuk egészségéről és jólétéről is szól.

A SZABADULÁS FOLYAMATA

Az egyszerűség kedvéért próbáljuk meg egyesíteni mindezeket a szempontokat. Ha démonizált emberrel kerülsz szembe, a következőt javaslom. Ezek a pontok nem merevek. Nem biztos, hogy mindig mindegyikre szükséged van. És néha a sorrendet is megváltoztathatod. De azt hiszem, nyugodtan kijelenthetjük, hogy ez egy jó vázlat, amely jó szolgálatot fog tenni.

Vegyél hatalmat a démon (vagy démonok) felett, és Jézus nevében parancsold meg neki (vagy nekik), hogy hallgasson

Ha ordítunk a démonnal, Jézus vérére hivatkozunk, és megdorgáljuk, attól csak még erőszakosabbá válik. Mindenképpen reagálni fog, de a cél nem drámai jelenetek előidézése. A cél az, hogy megszabaduljunk a démontól. Láttam már embereket, amint elhúzódo beszélgetéseket folytattak a gazdatestükön keresztül beszélő démonokkal. Azok, akik szolgálnak, gyakran eléggé megzavarodnak, sőt meg is félemlítik őket ezek a démonok. Tudnék mesélni néhány vad történetet, de inkább csak azt hangsúlyozom, hogy ne akarjátok, hogy a démonok beszéljenek. Ők hazugok, csalók és vádolók. Inkább mondjátok meg a démonnak, hogy fogja be a száját.

Mondd meg a démonnak, hogy beszélni akarsz az érintett személlyel, és hívd öntudatra az illetőt Jézus nevében

Miután sikerült megszólítanod a démonizált személyt (nem a démont), kérdezd meg tőle, hogy akar-e szabad lenni. Ha igent mond, akkor folytathatod. Ha nemet mond, akkor nincs más teendő.

Ha az illető azt mondja, hogy szabad akar lenni, először az evangéliumot kell megosztanod vele

Ennek nem kell hosszú, elhúzódo prédikációnak lennie. Az érintett személynek tudnia kell, hogy kizárólag Jézus Krisztuson keresztül nyerheti el szabadságát. Mondd el neki, hogy Jézus meghalt a kereszten a bűneiért, és hogy az ő áldozatának elfogadásával minden démoni követelés megszűnik. Győződj meg arról, megértette-e, hogy az egész életét át kell adnia Krisztusnak, és ettől a pillanattól kezdve követnie kell őt. Azt is mondd el nekis, hogy teljes mértékben meg kell bocsátania mindenkinek, aki bántotta őt – kivétel nélkül.

Lehetséges, hogy ez idő alatt a démonok újra elkezdenek megnyilvánulni. Továbbra is vegyél hatalmat felettük, mondd meg nekik, hogy Jézus nevében hallgassanak, hívd elő a démonizált személyt, és folytasd. Amíg akarja azt, amit teszel, ne hagyd, hogy az ellenség megállítsa.

Vezesd a személyt a megtérők imájában

Miközben együtt imádkozol vele, kérd meg az illetőt, hogy ismétlje utánad, hogy átadja az életét Krisztusnak, és megvallja őt Úrnak. Általában egy egyszerű, hitből fakadó imát szoktam mondani, ami valahogy így hangzik:

Úr Jézus Krisztus, bűnös vagyok. Könyörülj rajtam. Bocsásd meg bűneimet. Tégy engem Isten gyermekévé. Megvallom a számmal, amit a szívemben hiszek – hogy Jézus Krisztus az Úr, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból. Rád bízom magam, és átadom neked az életemet. Ettől a naptól kezdve a tiéd vagyok, és te az enyém vagy. Jézus nevében, ámen.

Kérd meg az illetőt, hogy kifejezetten tagadjon meg minden olyan területet, amelyhez tudatosan hozzáférést adott a démonoknak

Lehet, hogy nem mindig vagy tudatában ezeknek, de a Szent Szellem adhat neked betekintést. Az is gyakran nyilvánvalóvá válik, hogy mivel van dolgod. Végül egyenesen megkérdezheted az illetőt, hogy milyen ajtókat nyitott meg – ő talán tudja. Sok démonizált ember rá tud mutatni valamire, ami látszólag elindította az egészset. C. J. problémái akkor kezdődtek, amikor az anyja megölette vele a kutyáit. Úgy tűnik, az a düh és a gyűlölet volt a katalizátor, amelynek átadta magát. Akkor ezt még nem tudtam, amikor az ő érdekében szolgálatot végeztem, de a Szellem

által tudtam, hogy a keserűség és a megbocsátás hiánya volt a kulcs. Fontos, hogy az a személy, akinek szolgálsz, szintén tisztában legyen ezzel. Nem tagadhatod meg ezeket helyette. Ennek az illető akaratából kell történnie.

Kérd meg az illetőt, hogy bocsásson meg mindenkinek, aki ellen keserűséget vagy haragot táplált

Mivel éreztem, hogy C. J. helyzete elválaszthatatlanul összekapcsolódott a haraggal és a keserűséggel, ezért megkértem, hogy írja fel egy papírra azoknak az embereknek a nevét, akiket gyűlöl, és bocsásson meg nekik. Lehet, hogy erre nem mindig van szükség, de a megbocsátás mindig fontos.

Vegyél hatalmat minden démoni szellem felett, és Jézus nevében parancsold meg nekik, hogy távozzanak

Lehetséges, hogy ekkorra már nagyon kevés külső megnyilvánulás lesz. C. J. azt mondta, hogy ezen a ponton úgy érezte, mintha levegőt hányna. Úgy írta le ezt az állapotot, mintha a gyomrából szél jönne ki. Én nem voltam ennek tudatában. Valójában számomra annak a bizonyos szabadulásnak a befejeződése nem igazán volt drámai. De szabad volt – és ez a lényeg.

Szolgáló társaiddal együtt tedd a kezed az illetőre és imádkozzatok érte, hogy megkapja a Szent Szellem teljességét

Ez volt a legdrámaibb és legnagyobb pillanat C. J. esetében. Betöltötte őt a Szent Szellem, és azonnal elkezdett nyelveken szólni. Ez után már nem lehetett kérdéses, hogy C. J. megszabadult. Teljesen új embernek látszott. Viselkedése teljesen megváltozott. Képes volt szabadon kommunikálni. Azt mondta, hogy több mint húsz nap óta először hirtelen éhesnek érezte magát. Úgy jellemezte magát, mintha pikkelyek hullottak volna le a szeméről. Azt mondta, hogy minden másképp nézett ki mindezeknek az átélése után!

Nagyon fontos, hogy a szabadulás után az érintett személy tanításban részesüljön és elszámoltatható maradjon

Ne feledjétek, a szabadulás a könnyű rész. Az illetőnek teljesen el kell merülnie Isten Igéjében, a gyülekezetben, az istentiszteleten, az imádságban és a közösségben. C. J. elmondta nekem, hogy a szabadulása óta eltelt közel tizenhat év alatt sok kísértés érte, hogy visszatérjen a régi életéhez. Jézust követni senkinek sem könnyű, különösen nem annak, aki ilyen terhet cipelt. Járj vele, szeresd őt, és imádkozz érte, és a gyümölcs tartós lesz.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Mi az a néhány kulcsfontosságú szempont, amire emlékezni kell a szabadító szolgálat kapcsán?
- Hogyan ismerhetjük fel a démoni befolyást?
- Miért olyan fontos a szabadulás után tanítvánnyá válni?
- Keresztények lehetnek-e démonizáltak?
- Milyen módon hat ránk a hitelenség?
- Van-e kapcsolat az epigenetika és a generációs átkok között? Magyarázd el.

11. FEJEZET

GYŐZELEMBEN JÁRVA

Itt vagyok, Sátán – mondta. – Lehet, hogy nem látlak téged. lehet, hogy gyorsabb vagy nálam, de azért itt vagyok, és Isten kegyelméből, a Szentlélek erejéből addig foglak gyötörni, amíg egyikünknek elege nem lesz! (Vékey Ádám fordítása)

-FRANK E. PERETTI: EZ ÉLET SÖTÉTSÉGE

Így jön hó a tűz után, és még egy sárkányt is elérhet a végzete! (Tallián Balázs fordítása)

-J. R. R. TOLKIEN: A HOBBIT

E könyv utolsó fejezetéhez érve rájöttem, hogy még olyan sok mondanivalóm lenne a szellemi hadviselésről. Valójában –amint azt már láttuk –, ez a téma a keresztény élet gyakorlatilag minden területére alkalmazható. Végző soron a Szent Szellem az, aki továbbra is felkészít és tanít benneteket. Ahogy Dávid mondta: „Áldott az Úr, az én kösziklám, aki harcolni tanítja kezemet, hadakozni ujjaimat” (Zsolt 144:1). Jézus azt a hihetetlenül megnyugtató ígéretet adta nekünk, hogy velünk lesz mindig, még a világ végezetéig is (Mt 28:20). Ebben az ígéretben kell szilárdan bízunk: bármivel is kell szembenéznünk, maga a nagy sárkányölő van mellettünk, aki megtanít minket harcolni, és minden lépésnél támogat bennünket. Végül ő lesz az, aki végzetes csapást mér a sárkányra, és a Sátánt a lábaink alatt összezúzza (Róm 16:20).

Mindezzel együtt búcsúzóul szeretnék néhány szót megosztani veletek azokról a szellemi csatákról, amelyekkel találkozni fogtok. Ezekről a témákról külön-külön is teljes fejezeteket, vagy egész könyveket lehetne írni. Azért említtem meg őket itt röviden, mert ez a könyv hiányos lenne nélkülük.

A FIGYELEM EREJE

Tekintettel arra, hogy milyen sok időt eltöltöttünk a szellemi hadviselés kérdéseinek megtárgyalásával, ez a pont ellentmondásosnak tűnhet. Valójában nem hiszem, hogy egészséges lenne, ha folyton-folyvást megrögzötten csak a szellemi hadviselés, az angyalok, démonok, átkok és az ördög járna a fejünkben. Jó, ha megértjük annak a harcnak a kontextusát, amelyben a szellemi életünk zajlik. Amint láttuk, a katonai metaforát is elég sokszor használja az egész

Szentírás, és ez rendjén is van. De az a legjobb, ha nem az ördögre, hanem Jézusra összpontosítunk.

A *New York Times* egyik cikke a következő főcímmel jelent meg: „Egy tanulmány megállapította, hogy a hosszú ideje házasságban élő párok hasonlóvá válnak egymáshoz”. Dr. Zajonc, a Michigani Egyetem pszichológusa felvetette, hogy „az emberek, gyakran öntudatlanul, csendes empátiában utánozzák házastársuk arckifejezéseit, és az évek során az azonos arckifejezések hasonlóvá formálják az arcukat”.¹ Úgy tűnik, a modern tudomány felfedezi azt, amit a Szentírás már régen felfedezett – olyanná válsz, mint amit nézel. Pál apostol azt mondta, hogy amint az Úr dicsőségét szemléljük, elváltozunk az ő képére, dicsőségről dicsőségre (2Kor 3:18). Hihetetlen átalakító erő rejlik abban, amire szemünket, elménket és szívünket szegezzük, és hiszem, hogy ez sokkal mélyebbre hat, mint ahogyan azt felfogjuk.

Amire a szíved, a szemed és az elméd irányul, arrafelé fog az egész lényed is fordulni. Olyanná válsz, mint amit nézel.

Emlékszem, amikor apám kisfiúként megtanított füvet nyírni. Azt mondta, hogy a szememet egy céltáblára kell szegezni, egyenesen előre az udvaron, és azt kell megcéloznom. Ahová a szememet szegeztem, oda fogok menni. Ugyanez igaz akkor is, ha autót vezetünk. Ha az út szélén lévő fehér vonalat nézed, hajlamos vagy arra az oldalra sodródni. Ha a szaggatott sárga vonalat nézed, akkor a közép felé húzódsz. De ha egyenesen előre akarsz menni, akkor arra kell irányítanod a tekinteted. Bárhová nézel, oda fogsz végül eljutni. Ha a szemünk, a szívünk és az elménk Jézusra irányul, akkor az ő képére fogunk formálódni. De az éremnek van egy másik oldala is – a sötét oldal.

A Máté 5:28-ban Jézus ezt mondta: „aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében”. Jézus megértette azt az elvet, hogy ahová nézel, oda fogsz menni. A házasságtörés és a paráznaság a kéjvággyal kezdődik. A gyilkosság a gyűlölettel kezdődik. A rablás a kapzsisággal és a mohósággal kezdődik. Amire a szíved, a szemed és az elméd irányul, arrafelé fog az egész lényed is fordulni. Olyanná válsz, mint amit nézel.

Amire összpontosítasz, amire a figyelmedet fordítod, az fog növekedni az életedben. Ha a démonokra és a sötétségre összpontosítasz, az életed tele lesz félelemmel. Minden sarokban démonokat fogsz látni, még akkor is, ha nincsenek is ott. Találkoztam olyan emberekkel, akik mindig fejedelemségekről beszélnek, és harcolnak ilyen és olyan szellemek ellen. Eközben úgy tűnik, hogy soha nem aratnak győzelmet, hanem csak végtelen harcban találják magukat. Ez már

önmagában is démoni figyelemelterelés lehet – annyira a démonokra koncentrálsz, hogy nem tudsz győzelmet aratni felettük.

A Sátán egyik legerősebb fegyvere a félelem. A Zsidókhoz írt levél 2:15 azt mondja, hogy a félelem rabsághoz vezethet. A Sátán a félelemből táplálkozik, és a gonoszság ettől függ. A félelem ellenszere a szeretet, amely Istentől származik. Pál világosan megmondja nekünk: „Mert Isten nem a félelem szellemét adta nekünk, hanem az erőnek, a szeretetnek és a józan értelemnek a szellemét” (2Tim 1:7). Ha a démonokra összpontosítasz, a félelem fogja uralni az életedet. Ez nem Istentől származik. Ha Istenre összpontosítasz, a szeretet fogja uralni a szívedet. A János első levele 4:18 ezt mondja nekünk: „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrelmmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben”. Ahogy Smith Wigglesworth mondta: „Ha nagy Istened van, kicsi ördögöd lesz; ha nagy ördögöd van, kicsi Istened lesz”.²

BIZTONSÁG A KÖZÖSSÉGBEN

Amikor egy alkalommal az Efézus 6. alapján Isten fegyverzetéről elmélkedtem, hirtelen eszembe jutott, hogy az általa nyújtott védelem mindegyike előre néz. Úgy tűnt, hogy a páncél semmiféle védelmet nem biztosít a harcok hátán. Ez furcsának tűnt a számomra, hiszen a hátunkba fúródó kard ugyanolyan gyorsan megöl, mint ha szemtől szembe szúrnanak le minket. Ahogy általában szoktam, amikor nem értek valamit a Szentírásban, megkérdeztem erről az Urat. Hirtelen olyasmit láttam, amit még soha nem láttam. Az Isten fegyverzetéről szóló részt mindig úgy láttam, mint az Efézus 6:10-17-et, amely azzal végződik, hogy „a Szellem kardja, amely Isten Igéje”. Ekkor a következő vers szinte kiugrott a lapról.

Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Szellem által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért.

-Efézus 6:18

Hallottam a Szent Szellem hangját a szívemben: *te vagy a testvéred hátsó páncélja*. És hirtelen megértettem. Nekünk kell fedeznünk egymás hátát. Imádkoznunk kell egymásért, és vigyáznunk kell egymásra. Ez része annak a páncélnek, amit Isten nekünk szánt. Ez azt jelenti, hogy egyikünknek sem az a rendeltetése, hogy egyedül menjen a csatába. Szükségünk van a testvéreinkre. De sajnos gyakran látjuk, hogy a keresztények éppen azokat szúrják hátba, akiket védeniük kellene. Úgy gondolom, hogy ez elszomorítja Isten szívét, és mindannyiunkat sebezhetőbbé tesz az ellenséggel szemben.

Ebből két fontos következtetés vonható le. Először is, feltétlenül be kell kapcsolódnod egy szellemi közösségbe. Szükségetek van Krisztus testének támogatására, elszámoltathatóságára és szeretetére. Szeretettel alá kell vetned magad a szellemi családnak, és hűségesnek kell lenned hozzájuk. Ez az egyik legjobb biztosíték, amivel a szellemi hadviselés során rendelkezhetsz.

Nemrégiben láttam egy természetfilmet, amely egy oroszánfalka vadászatát követte a kenyai Maasai Marában. Ahogy a falka közeledett egy gnúcsorda felé, a megrémült állatok „egy emberként” kezdtek el futni, szinte mintha irányították volna őket. A hatalmas csorda patái alatt megremegett a föld, és a zárt alakzatban mozgó oroszánok nem találtak lehetőséget a támadásra. Ekkor a csorda szélén egy magányos gnú levált a csoporttól. Úgy döntött, hogy egyedül vágtat tovább, és más irányba kezdett futni. A falka azonnal a magányos gnú felé fordult, és lerohanta.

Krisztus testének, Isten családjának és eklézsiának, azaz gyülekezetnek neveznek minket. Mindezek a nevek valamiféle csoportot írnak le. Van itt egy nagyszerű tanulság. Ez az egész, amit kereszténységnek nevezünk, arra való, hogy közösségekben, másokkal, hasonló hitűekkel együtt végezzük. A nagy számok biztonságot jelentenek. Azok, akik elkülönülnek és egyedül indulnak útnak, könnyű prédájává válnak az ördögnek, aki ordító oroszlánként járkal, keresve valakit, akit felfalhat.

A második tanulság a következő: győződj meg arról, hogy ugyanúgy vigyázol a Krisztusban élő testvéreidre, ahogyan szeretnéd, hogy ők vigyázzanak rád. Ahelyett, hogy pletykálnál és rágalmaznál, tartsd fenn szellemi családodat imádságban. Harcolj értük. Légy hűséges hozzájuk. Légy nagylelkű, kedves, türelmes és mindenekelőtt szeretetteljes.

MEGBOCSÁTÁSBAN JÁRVA

Jézus prédikációjának egyik forradalmi témája a megbocsátás volt. Ez a témája annak a szemléletes példabeszédnek, amelyet a Máté 18-ban mondott el. Egy bizonyos király elhatározta, hogy behajtja a neki járó adósságokat. Találtak egy szolgát, aki felfoghatatlan összeggel: tízezer talentummal tartozott neki (24. v.). Azt hiszem, a legtöbb mai olvasó elsiklik e mellett a részlet mellett és fel sem fogja, mit is olvas. A pénzzel kapcsolatban a talentum az arany vagy az ezüst súlymértéke volt. Egy talentum ezüst negyvenhét és száz font között volt. Egy talentum arany kétszer annyit nyomott – kilencvennégy és kétszáz font, azaz negyvenkettő és kilencvenegy kilogramm között mozgott.³

2019. április 2-án az arany nemzetközi ára 41 491,34 USD/kg volt.⁴ Ez azt jelenti, hogy egy talentum arany 1,7 millió és 3,8 millió dollár közötti összeggel lenne egyenértékű! A szolgálta tízezerrel tartozott az urának (ami ma 17 milliárd és 38 milliárd dollár közötti összegnek felel meg)! Nyilvánvalónak kell lennie, hogy Jézus hatalmas, teljesen reménytelen adósságra utalt.

Manapság, ha valaki nem tudja fizetni az adósságait, egyszerűen csődöt jelenthet, és újrakezdheti az életét. Jézus idejében azonban maga az adós, a vagyona és a családja volt az adósság biztosítója. Ezért ha az adós nem tudott fizetni, a hitelező elvihette rabszolgának a feleségét és a gyermekeit, lefoglalhatta a vagyonát, őt magát pedig börtönbe vethette.

Ilyen súlyos következmények mellett a legtöbb ember óvatossá válna, ha kölcsönt kell felvennie. De ez a bizonyos szolga hagyta, hogy az adóssága minden elképzelhető visszafizetési lehetőséget meghaladó mértékben felhalmozódjon. A szolga ostobaságának és teljes felelőtlenségének fényében nem csoda, hogy a király jogosnak érezte, hogy ezt a vakmerő szolgát feleségével, gyermekeivel és vagyonával együtt eladassa, hogy legalább a veszteség egy része megtérüljön.

Ez a kép minket ábrázol. Mindannyian bűnösök vagyunk Isten előtt egy olyan adósságban, amelyet soha nem tudunk visszafizetni, és amelyért csak magunkat hibáztathatjuk. Saját bűneink, saját felelőtlenségünk és saját ostobaságunk sodort minket reménytelen eladósodásba.

Képzeltetik, hogy a szolga mennyire le volt sújtva. Már senki sem tudott segíteni rajta, és kifogyott a lehetőségekből. Reménytelen, kiszolgáltatott és tehetetlen helyzetbe került, és nem tudott mást tenni, mint kegyelemért könyörögni. Térdre esett és sírt, mint egy gyermek. Teljes kétségbeesésben nyöszörgött és könyörgött, és a király megindult a helyzetén.

Amit a Jézus történetében szereplő király ezután tett, egyszerűen hallatlan volt. Ne feledjük, hogy akkoriban még nem voltak csődbírók, ahol az adósságokat elengedték volna. A hitelezők túlélése a hideg pragmatizmuson múlt. Minden sikeres üzletembernek könyörtelennek kellett lennie. Egy ekkora összegű kölcsön nem fizetése pusztító csapást jelentett

volna a hitelező számára, és a józan ész arra kényszerítette volna, hogy beszedje, amit tud, és így csökkentse a veszteségeit. De ez a király valami megmagyarázhatatlan okból úgy döntött, hogy személyesen átvállalja és teljes egészében elengedi az adósságot!

Azok számára, akik előben hallották Jézus szavait, ez a történet úgy hangozhatott, mint egy tündérmese. Egy király, aki elenged egy egyszerű szolganak egy ilyen hatalmas adósságot? Elképzelhetetlen!

Kizárólag egy ilyen szélsőséges történettel lehet szemléltetni annak a teljes abszurditását, amit Isten értünk tett. Miért bocsátaná meg Isten a bűneinket? Miért engedné el az adósságunkat? Mi több, miért fizetné ki ő maga az adósságot ilyen felfoghatatlanul magas személyes áron? Fogalmunk sincs, milyen fájdalmas volt a Golgota, hogy azok a szögek nemcsak Jézus drága kezét, hanem Isten szívét is átszúrták. Biztos vagyok benne, hogy soha nem fogjuk teljesen megérteni, mennyire személyes volt a veszteség és bensőséges a kereszt gyötrelme. És nem tudjuk értékelni a megbocsátást, hacsak nem értékeljük a Golgotát, és azt, hogy Istennek személyesen mibe került az adósságunk megfizetése.

Mindannyian bűnösök vagyunk Isten előtt egy olyan adósságban, amelyet soha nem tudunk visszafizetni, és amelyért csak magunkat hibáztathatjuk.

Vannak, akik azt mondják, hogy azért nem hisznek a keresztény üdvösség útjában, mert az túl olcsó. Barátom, lehetséges, hogy az üdvösség számunkra ingyenes, de távolról sem volt olcsó annak, aki azt a saját vérével vásárolta meg! A megbocsátás ámulatba ejtő csodája az, hogy az adósságunkat – az összeset – Isten az utolsó fillérig elengedte és minden tekintetben megkegyelmezett nekünk Jézusért! A megváltás elképzelhetetlen csodája az, amit Jézus ezzel a példázatával közölni próbál. Akik hallották ezt a történetet, hitetlenkedve csóválhatták a fejüket. Egy 17 milliárd dolláros adósságot teljesen elengedni? Ez több volt, mint valószínűtlen. De ezzel még nincs vége a történetnek – jön egy még bizarrabb fordulat.

A szolga, akinek a 17 milliárd dolláros adósságát elengedték, elhagyta a királyi udvart és hazafelé tartott. Éppen most kapott új életet. Az ember azt hihette volna, hogy az öröm felhőjén lebeg hazafelé. De valami nem stimmelt. Úgy tűnik, ez a szolga ideges, temperamentumos és ingerlékeny volt. Meglátott valakit az utca túloldalán, „aki száz dénárral tartozott neki” (Mt 18:28).

Hallottam már prédikátorokat, akik azt mondták, hogy ez körülbelül húsz dollár volt (vagy valami más jelentéktelen összeg). Valószínűleg azt feltételezik, hogy mivel az első ember adóssága olyan hatalmas volt, a retorikai ellenpélda egy kis összeg, például húsz dollár.

Valójában azonban egy dénár körülbelül egy napi bér volt.⁵ Száz dénár tehát nem volt jelentéktelen összeg. Valójában a János 6:7-ben egy hasonló összeg 2500 ember táplálására volt elegendő! Más szóval az adósság, amellyel ez a második ember tartozott, szintén jelentős volt.

Amikor az első szolga meglátta ezt a férfit, aki több ezer dollárral tartozott neki, dühbe gurult. Gyors léptekkel átment az utcán, torkon ragadta a másik férfit, és azt kiabálta: „Fizesd ki, amivel tartozol!”

Szolgatársa térdre esett és könyörgött: „Adj egy kis időt, és mindent visszafizetek!”. De az első szolga szíve hideg volt, mint a kő. Elhurcolta ezt a szolgatársát a helyi hatóságokhoz, és börtönbe vetette.

A történetnek ezt a részét elsőre talán nehéz megérteni, de ha egy kicsit mélyebben belegondolunk az emberi természetbe, hamarosan világossá válik. Az első szolganak megbocsátottak, de az igazat megvallva soha nem gondolta, hogy az adósság teljes mértékben az ő felelőssége lett volna. Valószínűleg úgy gondolta, hogy ha az a másik szolga időben kifizeti, amivel tartozik, akkor nem kerül ebbe a helyzetbe, legalábbis nem végzi ilyen rosszul. Talán azt gondolta, hogy ha ez a másik szolga időben fizet, akkor képes lett volna tovább fizetni a hitelét. Úgy tűnik, hogy a saját sérelmén elmélkedve szem elől tévesztette a teljes képet.

Sokszor azt gondoljuk, hogy az Istennel szembeni adósságunkat valaki másnak a velünk szembeni adóssága okozta. Az emberek ezt mondják: „Ha nem bántalmaztak volna gyerekkoromban, nem lenne ilyen problémám”. Amikor az embereknek ez a hozzáállása, akkor folyamatosan megpróbálják behajtani azokat az adósságokat, amelyeket Isten már megbocsátott. Milyen könnyű másokat hibáztatni a saját problémáinkért. Hibáztathatod a szüleidet, a tanáraidat, a gyerekkorodat, a szomszédságodat, a nagybácsikat, nagynéniket, a barátaidat vagy az ellenségeidet. Hibáztathatsz másokat olyannyira, hogy bizonyos értelemben felmented magad, miközben mindenki mást teszel felelőssé a problémáidért. És itt találunk egy mélységes elvet a keserűséggel kapcsolatban. A megbocsátás hiányát átítatja az önigazság. Ez az egyik oka annak, hogy a megbocsátás hiánya blokkolja Isten kegyelmét – mert az önmagunk igazságáról való meggyőződés a büszkeség egyik formája, és Isten ellenáll a kevélyeknek, de kegyelmet ad az alázatosoknak.

Nem kellett sokáig várni, hogy a királyhoz is eljusson a hír, hogy mit tett ez a szolga. A király visszahívta a királyi udvarba, hogy ismét meghallgassák. Ezúttal a király nem volt ilyen kegyes. „Az ura így szólt hozzá: Te gonosz rabszolga, azért engedtem el neked azt az adósságot, mert könyörögtél nekem. Nem kellett volna neked is megkegyelmezned rabszolgatársadnak ugyanúgy, ahogy én is megkegyelmeztem neked? És az ő ura haragra gerjedt, és átadta őt a kínzóknak, amíg vissza nem fizeti mindazt, amivel tartozott neki” (Mt 18:32-34).

Az engesztelhetetlen szolgát átadták a kínzóknak. Ez a sorsa mindazoknak, akik megtagadják a megbocsátást. A meg nem bocsátás helye a belső kínzások börtöne. Amikor neheztelést és ellenségeskedést tartasz a szívedben, a kínok börtönére ítéled magad. A meg nem bocsátó emberek a saját keserű kútjukból isznak. Először és leginkább saját magukat bántják. Azt mondják, hogy haragot tartani olyan, mint mérget inni és várni, hogy a másik meghaljon.

Jézus így fejezte be a történetet: „Az én mennyei Atyám is így tesz veletek, ha mindegyikötök szívből nem bocsát meg testvéreink” (Mt 18:35). A Máté 6:12-ben Jézus így tanított minket imádkozni: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. A Márk 11:26-ban pedig Jézus világosan ezt mondja: „Ha pedig ti nem bocsátotok meg, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket”.

Gondolkodjatok el egy pillanatig azon, hogy a megbocsátásnak milyen csodálatos ereje van. Jézus a vérét ontotta a kereszten, hogy lemossa bűneidet. Az ő vérenek hatalma van arra, hogy áttörjön minden akadályt, megsemmisítsen minden megkötözöttséget, lemosson minden

szennyet, és a kőszívet hússzívvé változtassa. Másfelől a megbocsátatlanságnak is megvan az ereje annak megakadályozására, hogy ez a csodálatos kegyelem az életünkbe áramoljon. A megbocsátatlanság szellemi rabságba sodor minket (a szolgát börtönbe zárták), és esetleg még a démoni szellemeknek is jogot ad arra, hogy kínozzanak minket (átadták a kízóknak).

Sokszor azt gondoljuk, hogy az Istennel szembeni adósságunkat valaki másnak a velünk szembeni adóssága okozta. Amikor az embereknek ez a hozzáállása, akkor folyamatosan megpróbálják behajtani azokat az adósságokat, amelyeket Isten már megbocsátott.

Bármerre járok a világban, ahol az evangéliumot hirdetem, mindig imádkozom a betegekért is. Vannak emberek, akik szó szerint képtelenek fizikai gyógyulást és szabadulást kapni a megbocsátás hiánya miatt. A keserűségnek ez a gyökere megakadályozza, hogy Isten áldása minden szinten beáramoljon az életükbe, és az ellenségnek törvényes erődtményt biztosít. Láttam azt is, hogy az egyszerű megbocsátás milyen sokak számára eredményezett csodálatos gyógyulást és szabadulást. Szemtanúja vagyok mind a keserűség, mind a megbocsátás erejének.

Akárcsak egy halálos rák, amely csak néhány rendellenesen viselkedő sejtől indul ki, a keserűség is általában kicsiben kezdődik. Egy sértéssel, egy kritikával, egy pillantással vagy akár valami más jelentéktelen üggyel kezdődik. De elkezd gennyesedni és növekedni, és végül önálló életre kel. Elkezd elszaporodni, és behatol az ember életének más, egészséges területeire. Haragot és neheztelést szül. Idővel, ha hagyjuk, hogy folytatódjon, önmagából táplálkozik, míg végül más, egymástól teljesen független dolgok miatt is haragot szül, és hamarosan az ember egész élete tele lesz sértettséggel, keserűséggel, haraggal, és végül halállal – érzelmileg, szellemileg, lelkileg, sőt fizikailag is.

A rák és a keserűség egyaránt halálhoz vezet, ha nem támadjuk meg és nem távolítjuk el őket agresszívan. A műtét, a sugárkezelés és a kemoterápia alkotja a ma leggyakrabban alkalmazott standard kezeléseket a rákos daganatok elpusztítására. De a szeretet és a megbocsátás azok az ellenszerek, amelyeket Isten arra tervezett, hogy megtámadják és elpusztítsák a keserűség rákos daganatát az emberi szívben. A keresztény számára nincs alternatíva – meg kell bocsátanunk. Jézus nem tesz engedményeket bizonyos sérelmek esetében. Nem számít, milyen súlyos az igazságtalanság, milyen fájdalmas a seb, milyen szörnyű a jogsértés, nem kapunk elsőbbséget semmiféle kérdésben. Szívből, feltétel nélkül kell megbocsátanunk – mindig!

Corrie ten Boom keresztény holland nő volt, akit náci koncentrációs táborba zártak, mert a holokauszt idején zsidókat rejtgetett a házában. Elképzelhetetlen borzalmakat élt át a nácik keze által. Kedves nővére, Betsie a koncentrációs táborban halt meg. A *Guideposts* magazin 1972.

novemberi számában Corrie hihetetlenül erőteljes és szívszorító történetet mesél el. Ez 1947-ben történt, és ő éppen Németországot járta, és Isten megbocsátásáról beszélt. Az egyik istentisztelet végén felnézett, és látta, hogy az egyik volt öre közeledik felé. Felidéződtek emlékei arról, hogy zsidók rejtegetése miatt letartóztatták, és a ravensbrücki koncentrációs táborba küldték. Most ott állt előtte az ör kinyújtott kézzel, és Ezt mondta: „Milyen jó tudni, hogy – ahogy te mondd – minden bűnünk a tenger fenekén van!”. Corrie inkább a kezításkájában kezdett kotorászni, mint hogy megfogja az ör kezét. Tudta, hogy az ör nem emlékszik rá, de ő mindenre emlékezett: a ruhákra és a cipőkre, amelyek a padlón halmozódtak, a szegényre, hogy meztelenül kellett elsétálnia az ör mellett, az övéről lelógó bőrszíjra és a sapkáján lévő halálfejre. Aztán az ör azt mondta, hogy keresztény lett, és tudta, hogy Isten megbocsátott neki. Aztán újra kinyújtotta a kezét, és megkérdezte: „*Fräulein*, megbocsát nekem?”.

Corrie óráknak tűnő ideig állt ott dermedten, képtelen volt kezét rázni az örrel. Tudta, hogy meg kell bocsátania neki. Első kézből látta, hogy a keserűség milyen hatással volt a holokauszt áldozataira, akik nem tudtak megbocsátani ellenségeiknek. De Corrie tudta, hogy a megbocsátás az akarat cselekedete, nem pedig érzelem:

–Jézusom, segíts! – imádkoztam. – Fel tudom emelni a kezem. Ennyit tudok tenni. Te adod az érzést.

És így fásultan, gépiesen beledugtam a kezem a felém nyújtott kézbe. És ahogy ezt tettem, hihetetlen dolog történt. Az áramlat a vállamban indult el, végigsuhant a karomon, és az összekulcsolt kezünkbe szökkent. Aztán ez a gyógyító melegség mintha elárasztotta volna egész lényemet, könnyeket csalva a szemembe.

– Megbocsátok neked, testvér! – kiáltottam. – Teljes szívemből!⁶

Tetszik a bibliai megbocsátásról alkotott kép, amelyet John W. Nieder és Thomas M. Thompson közöl a *Megbocsátani és újra szeretni című* könyvében:

- Megbocsátani annyi, mint elfordítani a kulcsot, kinyitni a cella ajtaját, és szabadon engedni a foglyot.
- Megbocsátani annyi, mint nagy betűkkel átírni egy adósságlevelet: „Nincs tartozása”.
- Megbocsátani annyi, mint amikor a bíró leüti a kalapácsot és kijelenti: „nem bűnös!”
- Megbocsátani annyi, mint olyan magasra és olyan messzire lőni egy nyilat, hogy azt soha többé nem lehet megtalálni.
- Megbocsátani annyi, hogy az összes szemetet és hulladékot összeszedjük és kidobjuk, így a ház tiszta és üde marad.
- Megbocsátani annyi, mint elengedni a hajót kikötő köteleket, hogy kihajózhasson a nyílt tengerre.
- Megbocsátani annyi, mint teljes kegyelmet adni az elítélt bűnözőnek.

- Megbocsátani annyi, hogy meglazítjuk a szorítást az ellenfélen a birkózás során.
- Megbocsátani annyi, mint egy graffitifalat homokfúvással letisztítani, hogy az újszerűnek tűnjön.
- Megbocsátani annyi, mint ezer darabra törni egy agyagedényt, hogy soha többé ne lehessen összerakni.⁷

Azt mondják, hogy a híres konföderációs tábornok, Robert E. Lee nem sokkal a polgárháború után felkeresett egy nőt, aki a virginiai Lexington közelében élt. Az asszony megmutatta a tábornoknak, mi maradt az udvarán álló gyönyörű fából. Csonkán meredezett az ég felé, mert egy csata során tüzéségi tűz érte. Törött ágak lógtak a törzsről, cafatokra szaggatták őket az ágyúgolyók. A nő értékes fája most szájalmas látványt nyújtott, és a tábornoktól együttérzést várt. Azt hitte, hogy Lee minden ember közül a legjobban meg fogja érteni felháborodását, és megerősíti őt az északiak iránti gyűlöletében. Ehelyett a tábornok rövid hallgatás után ezt mondta: „Vágja ki, kedves asszonyom, és felejtse el”.⁸

Ahogy annak a nőnek, úgy sok más embernek is van törött fa az előkertjében. Azért hagyják ott őket, mert szájalmat keltenek. Szeretik elmesélni a történeteiket, és vigasztalódni valamilyen igazságtalanság miatt érzett keserűségük és haragjuk közepette. De ha az igazságtalanság fáját akarod látni, nézd meg a keresztet. Ott, azokon a véres gerendákon Jézus elképzeltetlen kegyetlenséget és igazságtalanságot szenvedett el *a te* sérelmed miatt. A keresztről lenézett, és szeretettel ezt mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik” (Luk 23:34). Barátom, Jézus ma eljön hozzád, és azt mondja a keserűség fájáról: „vágd ki!”.

A megbocsátás fájdalmas folyamat lehet, de a rosszindulatú daganat eltávolítására irányuló sebészeti beavatkozáshoz hasonlóan megkerülhetetlen. Amint a keserűség rákos daganatát eltávolítjuk, Isten áldása elárasztja az ember életét, és az egészség visszatér a lélekbe és a szellembe, sőt sok esetben még a testbe is.

Mivel ez a könyv a szellemi hadviselésről szól, ismét felhívom a figyelmet arra, amit a király a Máté 18:34-ben parancsol: „És megharagudott az ő ura, és átadta őt a kízóknak, amíg meg nem fizeti mindazt, ami jár neki”. Vegyük észre, hogy ezt a szolgát átadták a kízóknak. Lehetséges lenne, hogy a meg nem bocsátás valójában törvényes jogot ad a kízó szellemeknek? Rémisztő gondolat, és mégis, mivel a megbocsátatlanság valójában megakadályozza, hogy képesek legyünk Isten megbocsátását elfogadni, ahogy Jézus mondja a Máté 6:15-ben, ezért úgy tűnik, hogy a démoni kízások csak a szenvedések kezdetét jelentik annak, aki nem bocsát meg. Bölcs dolog ezt mind személyesen, mind pedig a démoni gyötrelem alatt állók érdekében végzett szolgálat során szem előtt tartani. Gyakran a megbocsátás hiánya okozza a problémát.

SOHA NE ADD FEL

Ez az utolsó bátorításom számotokra ebben a könyvben, és talán ez a legfontosabb. Évekkel ezelőtt szolgálatunk evangelizációs iskolája során egy hallgató érdekes kérdést tett fel Reinhard Bonnke evangélistának: „Mi az első számú kulcsa a sikerének?” Bonnke evangélista válasza meglepett. Azt hittem, hogy az imádságról, a hitről, a szentségről vagy a felkenésről fog mondani valamit. De egyiket sem mondta. Ehelyett egyetlen szóval válaszolt: „kitartás”.

A könyv korábbi részében, amikor Isten fegyverzetéről beszéltünk, kiemeltem Pál szavait: „miután mindent megtettetek, álljatok meg...” (Ef 6:13-14). Más szavakkal: miután a legjobb tudásod szerint felkészültél a csatára – elolvastad ezt a könyvet, imádkoztál és böjtöltél, felvetted Isten fegyverzetét –, még mindig van valami, amit meg kell tenned, ha győztes akarsz lenni. Ténylegesen meg kell állnod! Állnod kell a sarat. Meg kell vívnod ezt a csatát. Bárki harcolhat húsz percig vagy néhány napig, de Jézus ezt mondta: „Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog” (Mt 24:13).

De ha az igazságtalanság fáját akarod látni, nézd meg a keresztet. Ott, azokon a véres gerendákon Jézus elképzeltetlen kegyetlenséget és igazságtalanságot szenvedett el *a te* sérelmed miatt.

Az élet nehéz, és tudjuk, hogy ebben a világban lesznek nehézségeink – ezt Jézus világosan leszögezte. De azt is mondta, hogy örülhetünk, mert ő már legyőzte a világot (Jn 16:33). Néha meg fognak sebezni. Lehet, hogy időről időre csatákat is veszítesz. Ez a háború természete. De a jutalom nem annak jár, aki tökéletesen harcol, hanem annak, aki folytatja a harcot. A Példabeszédek 24:16 azt mondja nekünk, hogy „az igazak, ha hétszer el is esnek, újra felkelnek”.

Ahogy ebben a könyvben már oly sokszor rámutattunk, a győzelem pozíciójából harcolunk. Jézus már szétzúzta a nagy sárkányt a sarka alatt, és ígéretet tett, amely szerint hamarosan a mi sarkunk alatt is szétzúzza a Sátánt (Róm 16:20).

Légy te az, aki feláll. Légy az, aki kitart a végsőkig. Légy az, akik győzedelmeskedik és elnyeri a díjat. A nagy harcos, Winston Churchill szavaival élve: „Soha ne add fel, soha ne add fel, soha, soha, soha – semmiben, legyen az nagy vagy kicsi, hatalmas vagy jelentéktelen – soha ne add fel, kivéve akkor, ha becsületből vagy józan megfontolásból teszed. Soha ne engedj az erőnek; soha ne engedj az ellenség látszólag elsöprő erejének.”⁹

Most Pál apostol szavaival búcsúzom tőletek. A Róma 8:35-39-ben ezt írja:

Ki választhat el minket Krisztus szeretetétől? Baj, nehézségek, üldözés, éhezés, mezítelenség, veszedelem vagy kard? Ahogy meg van írva: Miattad nézünk szembe a halállal egész nap, úgy néznek ránk, mint a levágandó juhokra. Nem, sőt mindezekben felettébb diadalmaskodunk azáltal, aki szeretett minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem démonok, sem jelenvalók, sem jövőbeni események, sem semmiféle hatalom, sem magasság, sem mélység, sem semmi más az egész teremtett világban nem tud elválasztani minket Isten szeretetétől, amely a mi Urunk Krisztus Jézusban megjelent.

KÉRDÉSEK BESZÉLGETÉSEKHEZ

- Olyanná válsz, mint amit nézel. Mire figyelsz? Meg kell-e változtatnod a fókuszodat?
- Hogyan akadályoz meg minket a megbocsátás hiánya abban, hogy győzelemben járjunk?
- Kinek tudsz bátorítást adni, hogy soha ne adja fel?

NOW FOLLOW
EVANGELIST

DANIEL KOLENDA

FROM ANYWHERE IN THE
WORLD

DANIELKOLENDA.ORG

DOWNLOAD THE FREE APP!